

Bohovia z Alta

Matúš Novotňák

Bohovia z Alta
Matúš Novotňák

ISBN 978-80-8171-070-4

Dielo je pod slobodnou licenciou a akékoľvek vydanie s pridaním DRM ochrán je zakázané bez priameho súhlasu autora.

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Matúš Novotňák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2023)	Matúš Novotňák

O knihe

Zem postihla obrovská katastrofa, keď vybuchol obrovský strato-vulkán. Dôsledky tejto prírodnej katastrofy prakticky poslali ľudstvo do stredoveku. K moci sa dostáva úzka skupinka ľudí z mesta Palo Alto, ktorí túto katastrofu predpokladali. Zachovali si vyspelé technológie, ktoré im umožňujú ovládať zvyšok ľudstva. Spočiatku mali vznešené ciele - chceli ochrániť ľudí, lenže tie sa zvrhávajú. Podliehajú moci a stávajú sa z nich noví bohovia.

Kvôli potrebám surovín premieňajú svet podľa svojich predstáv a z ľudí sa stávajú otroci pracujúci v ich baniach. Vytláčajú spomienky na svet z minulosti, aby ich nič neohrozilo vo vláde nad Zemou. Existuje však tajný spolok Chodcov, ktorí putujú po zemi a objavujú stopy sveta pred katastrofou. Prichádzajú na to, že ich bohovia sú v skutočnosti ľudia. Táto pravda je nebezpečná a samozvaní bohovia z Alta sa rozhodnú, že Chodcov musia zničiť. Ostáva už iba posledný a iba od neho závisí budúnosť ľudstva.

BOHOVIA Z ALTA

Matúš Novotňák

Obsah

<u>Bohovia z Alta.....</u>	<u>1</u>
O knihe.....	2
Obsah.....	4
1. kapitola – Vyslanec.....	7
2. kapitola – Nečakaná návšteva.....	10
3. kapitola – Skrytá komnata.....	20
4. kapitola – Stratený syn.....	25
5. kapitola – Pravdy Chodcov.....	30
6. kapitola – Stopy.....	41
7. kapitola – Vyznanie.....	47
8. kapitola – Prísaha.....	58
9. kapitola – Vtáčie mesto.....	62
10. kapitola – Chrám.....	74
11. kapitola – Strážcovia poriadku.....	81
12. kapitola – Romero.....	91
13. kapitola – Kontakt.....	103
14. kapitola – Púšť.....	107

15. kapitola – Tajomná postava.....	110
16. kapitola – Dávny svet.....	122
17. kapitola – Zvláštna chuť.....	135
18. kapitola – Host’.....	141
19. kapitola – Nové slová.....	148
20. kapitola – Rebeli.....	158
21. kapitola – Rachot.....	170
22. kapitola – Astar.....	177
23. kapitola – Mladá kráľovná.....	183
24. kapitola – Na veži.....	190
25. kapitola – Ťažké rozhodnutie.....	203
26. kapitola – Brána do lesa.....	208
27. kapitola – Temnota.....	214
28. kapitola – Drakan.....	218
29. kapitola – Mesto Chodcov.....	229
30. kapitola – Barabáš.....	235
31. kapitola – Nezmeníme svet.....	238
32. kapitola – Vrstvy času.....	245
33. kapitola – Truhlica.....	252

34. kapitola – Gorin.....	260
35. kapitola – Nebeské dievča.....	267
36. kapitola – Na hranici.....	276
37. kapitola – Všetko alebo nič.....	285
38. kapitola – Zradca.....	292
39. kapitola – Srdce drakana.....	304
40. kapitola – Nová sila.....	319
41. kapitola – Chyba v programe.....	322
42. kapitola – Olymp.....	334
Prehľad postáv.....	338

1. kapitola – Vyslanec

Emisár neznášal na ľuďoch úplne všetko. Nič sa však nevyrovnalo odporu k ich hlúposti. Vedel, že ak preletí vznášadlom nad ich hlavami, padnú v zbožnej úcte na kolena s tvárou ponorenou v piesku. Bol si vedomý, že za to nemôžu. Ľutoval ich. Nič to však nemenilo na jeho pohrdaní.

Zem pod nohami sa zatriasla, čo ho vyrušilo z myšlienok. Nasledoval výkrik.

„Podržať!“ Dvesto tonová socha teraz ostala visieť na hrubých lanách, ktoré držali stovky otrokov. Moser, špeciálny emisár Alta v Gorine, pozrel na zástup tých biednych ľuďí. Telá im pokrývali zdrapy látok, ktoré ich iba náznakom odlišovali od zvierat. Sotva ich zahriali, keď sem priviali chladné vetry zo severu. Úbožiaci, pomyslel si.

Emisár tu stál s rukami založenými v dlhých rukávoch plášťa a zvrchu sa pozeral na divadlo pred sebou. Jeho misia mala jednoznačne určený cieľ: potlačiť akékoľvek vzbury a vymiesť všetky vedomosti, ktoré ľudia mali o existencii sveta pred výbuchom sopky a zbaviť ich puta s minulým svetom. Sám to nazýval mierovou misiou. Znamenalo dobro pre všetkých, ak sa poriadok sveta nemenil. Každá zmena totiž so

sebou prináša nekonečné vojny a sklamanie. Nebol to len jeho názor, ale aj ich vlády, ktorá sa nachádzala na opačnej strane zeme.

„Ľahať!“ zvolal hlavný staviteľ, keď sa ubezpečil, že základňa sochy presne dolieha na vytýčené miesto. Na jeho povel sa niekoľko stoviek zmrzačených mužov zaprelo do hrubých lán. Tváre im zbrázdili bolestné grimasy, ale telá sa neopovážili vzdorovať.

Socha Fatura sa konečne začala dvíhať. Už si vedel predstaviť, ako sa bude vynímať pred chrámom, ktorý dokončili iba nedávno. Bude to veľkolepé, pomyslel si. Oстане tu stáť stovky rokov ako neochvejný dôkaz ich moci. Cítil takmer hrdosť, že sa mohol zúčastniť tejto slávnostnej chvíle.

V Gorine bol iba niekoľko mesiacov a až teraz mal možnosť vidieť oddanosť týchto ľudí k bohu, ktorého pôvod mu bol jasnejší viac ako všetkým dokopy. Na jeho tvári sa zjavil sotva badateľný úsmev nad skutočnosťou, ktorá sa odohrávala pred jeho očami. Ešte nikdy sa necítil tak silný ako teraz.

Nemal pred mulmi, ako Alt'ania nazývali ľudí, ktorí sa narodili mimo ich mesta, strach. Stačilo, aby vybral fázer a aj najväčší bojovník by sa v momente premenil na prach. Napriek tomu Moser nedával svoju prítomnosť na kráľovskom dvore príliš najavo. Chodil nenápadne za-

odetý v čiernom plášti previazanom strieborným opaskom. Nikdy si nepotrpel na to, aby bol vystavený prílišnému počtu očí. Dokonca aj pri slávnostiach ako táto postával v tieňoch, odkiaľ ho nebolo vidieť.

Socha sa opäť o niečo viac dvihla. Už takmer stála na podstavci. Dnes stavbu dokončia. Bol si tým istý. Hrozivá a milostivá tvár Fatura bude dávať týmto ľuďom nádej a jeho pevné ruky im dajú silu. Dokonalé a jednoduché zákony náboženstva, ktoré vytýčili, držali svet v rukách ako táto socha guľu, ktorej povrch nadobúdal hladký povrch, nenarušený žiadnymi záhybmi.

„Pozor!“ znenazdania sa ozval výkrik, na čo nasledoval silný hrmot sprevádzaný otrasom. Moser sa ocitol na zemi. Keď sa usadil prach, zbadal, že sa socha netýči hore, ale leží na zemi. Odlomil sa z nej veľký kus práve v mieste, kde držala guľu.

„Podvratní kacíri prerezali protiváhu,“ začul roztrasený hlas hlavného staviteľa, ktorý oznamoval veľkňazovi príčinu pádu sochy

„Je to zlé znamenie. Boh nám ukáže svoj hnev,“ riekol veľkňaz.

Moser si ho premeral dlhým, chladným pohľadom. Mal pravdu. Bohovia nemali radi, keď ich zneuctili.

2. kapitola – Nečakaná návšteva

Pomedzi mraky sa predralo studené slnko. Táto zima sa zdala nekonečná, dokonca i šamani v dedinách vystríhali, že letá budú čoraz kratšie až sa celkom pominú, lebo od severu prichádza chlad, ktorý bude trvať tisíce rokov. Našťastie sa mýlili. Slnko konečne ukázalo svoju tvár, i keď zubatú, ale stačilo to, aby príroda trochu ožila.

Zafúkal studený vietor, rozkýval holé konáre pokryté malými púčikmi, ktoré sa konečne ukázali a v lese zašelestilo. Jazero uprostred lesov sa rozsvietilo ako veľké poškriabané zrkadlo. Na oblohe sa zjavila sova so šedým perím na tvári v podobe srdca. S naširoko rozťahnutými krídlami sa zapierala do pichľavého vetra, dvakrát sa otočila nad jazero a sadla si na konár starého krivého duba, ktorý sa tiahol z dolnej časti jeho hrubého kmeňa ako ruka starého človeka.

„Dúfam, že sa nechystáš zožrať moje lasice,“ povedal Edmund rozvalený na tráve. „A vôbec, prečo nespíš? Už je deň a ty tu nemáš čo robiť,“ riekol smerom k dubu, na konári ktorého sedel malý oválny tieň. Sova tri krát zahúkala. Vôbec ho nepočúvala.

Minulej jari ju našiel ležať ešte ako mláďa so zlomeným krídlom vedľa stromu, zrejme vypadla z hniezda. Vzal ju k sebe domov a liečil. Čoskoro vyzdravelo. Chcel ju skrotiť a naučiť niekoľko pokynov, ale

sova bola neposedná a tvrdohlavá. Zdržovala sa v blízkosti jeho chatrče, ale niekedy ju nevidel aj niekoľko dní. Občas sa stalo, že sa pri ňom zastavila, najmä keď bola hladná, ale väčšinou času mu robila napriek. Dal jej meno Matilda.

„No dobre, nebudem sa s tebou naťahovať.“

Zazíval, pretiahol si údy a ľahol si do machu mäkkého ako periny. Edmund zas až tak veľa miesta nezabral a mohol ohrozovať iba stvorenia nižšieho vŕstvy, lebo ľuďom obyčajne nesiahal vyše hrudníka. Nie zriedka sa mu ľudia práve kvôli jeho výške posmievali. On si sotvakedy z toho robil ťažkú hlavu. Jediné, čo ho trápiť bolo všemožné bylinky, ktorých mal plnú chalupu a vrecká.

Jeho čierne rovné vlasy, ktoré mu obyčajne neposedne vytrčali na všetky strany, sa teraz pozvoľne premiešali so sýtozeleným machom. Pozeral kamsi dohora a jeho chudá pretiahnutá tvár tým dostala výraznejšie črty než obyčajne. Od koreňa úzkeho pevného nosa vybiehalo tenké, obyčajne neposedné obočie, pričom so sebou ťahalo zvyšok tváre až sa zdalo, že uprene hľadá kamsi nad seba, no stačila jedna zvedavá mucha, ktorá sadla na jeho bradu, aby sa strhol a opätovne sa posadil. Na jeho prekvapenie ešte stále videl na konári sedieť sovu.

„Stále si tu? No dobre,“ mávol na ňu rukou, „nebudem ťa odtiaľ vyháňať, sama vieš, čo je pre teba najlepšie.“

Otočil sa k svojej chatrči, čakajúcou iba na deň, kedy sa konečne rozpadne. Na jej streche už rástol hotový les, podopierali ju steny z drevených trámov, ktoré navyše poskytovali domov hojnému počtu lykožrútov a jednej rodinke lasíc. Skutočne utešené miestečko. Zrazu započul, ako zatrepotali vtáčie krídla. Od chrbta sa k nemu vyrútila sova. Bola už tesne blízko, keď sa k nej otočil. V tom momente zmenila smer a stratila sa kdesi v lese.

„To sú mi móresy!“ vynadal jej a vošiel do chalupy.

Na svete pobýval už devätnásť liet a bol by dokonale spokojný so svojim životom, keby sa nestali nasledovné udalosti, ktoré ho prinútili odísť. Všetko sa začalo akýmsi náhlym a trochu netrpezlivým klopaním na dvere. „Je niekto doma?“ ozval sa rozrušený, nedočkavý hlas.

„Už idem. Horí azda niekde?“

Cez dieru v dverách Edmund zbadal, že tam stojí muž, podľa výzoru šiat očividne dedinčan. Mohol mať niečo okolo tridsať rokov, tvár zarastenú a špinavú, cez plecيا prehodenú jednoduchú konopnú košeľu. Otvoril dvere.

„Pozdravujem, liečiteľ,“ ozval sa dychtivo muž. „Som Roris zo Zakopanej, čo sa nachádza hen za kopcom. Pýtal som sa ľudí o pomoc, poslali ma za tebou, že ty by si azda vedel, čo robiť. Dcéru uštipol had, neviem, čo si počítať. Bojím sa, že zomrie.“

„Had, vravíš? Aký?“

„S červeným pruhom na chrbte. Akiste bol jedovatý.“

Edmund sa zamyslel. Hadov sa nebál. Ako dieťa ich zvykol chytať na rozpálených kameňoch. Poznal ich dobre a takého, čo mal červený pruh na chrbte, držal neraz v rukách.

„Chúďatko moje malé, zomrie, však?“ Edmund vykrútil pery do strany, tváril sa, že veľmi tuho rozmýšľa, hoci vec bola vopred jasná. Cígelka človeka nezabije.

„Má horúčku?“

„Veru. Aj na tvári sa jej vyhodili červené škvrny, malička moja.“

„Dobre, vyzerá to, že budeš potrebovať moju pomoc. Pôjdem s tebou. Počkaj tu, zoberiem si nejaké veci.“

V zadnej časti obydlia mal truhlicu, kam si ukladal bylinky, masťičky a ďalšie pomôcky na liečenie. Hľadal divozel, ale čo ako sa ho snažil nájsť, nevidel ho. Šmátral prstami aj do dolného kúta ťažkej truhlice, ale ani tam nebol. Že by som ho sem nedal? Pýtal sa sám seba, aj sa nahneval, lebo hlavu mal deravú ako starý peň.

Zobral dve hlinené nádoby s masťami a bylinkami. Strčil ich do plátenej kapsy, ktorú si prehodil cez plecia. Nad ňu si obliekol šedú vlnenú vestu, ktorej konce prevísali cez o nič lepšie nohavice. Mal ich prepásané koženým remeňom. Cez plecia si prehodil hnedý plášť s kapucňou, lebo bola skorá jar a počasie bývalo stále premenlivé. Na nohách nemal žiadnu obuv, lebo po celý rok chodieval bosý, iba v zime si nasaďil plátene krpce.

„Môžeme ísť.“ Pribuchol dvere a pripojil sa k návštevníkovi, ktorý netrpezlivo prestupoval z nohy na nohu a nemohol sa dočkať Edmunda, ktorý sa príliš nenáhlil, za čo ho odmenil hnevlivým pohľadom. Keď si to všimol, trochu sebou popohнал, aby náhodou u neho nevzbudil nevôľu.

Žltovlasé dievča ležalo v posteli prikryté perinami tak, že mu bolo vidieť iba kúsok hlavy. Sťažka dýchalo. Čelo mala rozhorúčené. Tenkými rúčkami zvieralo perinu. Edmund zhodil plášť, prevesil ho cez stoličku.

„Potrebujem byť s chorou osamote a prísť na koreň jej bôľu.“ Rodičia dievčaťa stáli pred ním tak užalostene, až mu ich bolo aj ľúto. Po jeho slovách dychtivo prikývli a už ich nebolo.

„Neboj sa maličká, všetko bude v poriadku. Za pár dní už ani nebudeš vedieť, že ti niečo bolo,“ prihovoril sa jej zmeneným hlasom. Zatiaľ dal veľkú oválnu nádobu s vodou nad oheň, vyhrnul si rukávy a pristúpil k chorej, ktorá naň pozrela spoly otvorenými očami.

„Kde ťa bolí?“

„Tu a tu,“ ukázala na hrud' a hrdlo.“ Popočúval, ako dýcha a prikývol.

„Nič to nie je,“ usmial sa na ňu. „Keby si videla, čo mňa už poštipalo hadov a pozri, stále som tu.“

Po hodine vošli do izby jej rodičia. Nemohol si nevšimnúť ich doširoka otvorené oči, keď k nim hovoril.

„Je mladá, čoskoro ju to prejde. Dávajte jej zábal z bylínok niekoľko-krát za deň a horúčka ustúpi.“

„Za službičku,“ povedal muž a podal mu veľké vrece. Poodchýlil jeho okraj, odkiaľ naň pozrelo zopár zemiakov a trochu zeleniny. Poškriabal sa po nose. Pred chvíľou trpeli, či im nezomrie dieťa, a keď sa dozvedeli, že bude v poriadku, hneď ho idú ošmeknúť, pomyslel si.

„Dúfam, že sa vašej dcére neprihorší. Viete, tieto choroby... človek nikdy nevie, aká neplecha s nimi môže byť.“

Len čo si Rorisova žena všimla vrecúško so zemiakmi a zeleninou, prebodla svojho muža ľadovým pohľadom a odbehla do komory. Odtiaľ priniesla štyri pekné červené jablká.

„Teraz po zime krajšie nenájdete.“ Edmund napokon spokojný, rozlúčil sa, poďakoval a odišiel.

Cestou k svojej chatrči do jedného jablka zahryzol. Sladká svieža chuť sa mu rozliala po jazyku. Už dlho také nejedol. Keď si v jeseni narobil zásoby, pustili sa do nich aj lasice, ktoré na neho veľmi nedbali a skoro o všetko prišiel už v zime. Napriek tomu ich mal rád a nevyčítal im, že sa nesprávali, ako by od nich očakával.

Vošiel do lesa a napojil sa na chodník, ktorým šiel do Zakopanej. Ten sa čoskoro vytratil, keď zahol smerom k jazeru. Pocítil nesmierny chlad. Schytil poly plášťa a zabalil sa do nich. Od jazera zafúkal ľadový vietor. Zatriasol konármi stromov, ktoré zašermovali ako kostlivci. Ob-

loha sa zatiahla a očernela. Edmund napol zmysly. Okolie jazera poznal dokonale. Vedel, že južný vietor prinesie so sebou vôňu vody, západný je zasa príjemný, skoro hladivý a východný naopak ostrý a severný sa rád opiera do jazera. Poznal oblaky, ktoré toto miesto obyčajne obchádzali, ale keď prišli, niesli so sebou aj dážď. Bol späť s týmto prostredím, ako keby bolo súčasťou jeho samého, preto vedel, že teraz je niečo inak. Nie, takýto ľadový vietor tu ešte nebol, a mračno, ktoré zatiahlo oblohu, sem nepatrilo.

Vtom les prerezalo nepríjemné kvílenie, až si musel zakryť uši.

„Aaaaaakrrrrrrrrrr!“

Vrecko, ktoré držal v ruke, spadlo na zem. Zemiaky a jablká sa rozkotúľali po svahu. Telom mu prešiel mráz a zježili sa mu všetky chlpy. Mimovoľne sa mu telo skrútilo až klesol na kolená.

Aaaaaakrrrrrrrrrr!“, to sa opäť ozvalo kvílenie pripomínajúce škrekot vtákov zo záhrobia, ktoré mu ako veľký bodec prenikalo kdesi hlboko do hlavy.

„Nie, prestaňte!“ ledva dostal zo seba.

Zvuk náhle prestal. Uľahčene si vydýchol, nadvihol hlavu, keď sa v tom započul rozrušený mužský hlas.

„Zbláznil si sa? Drž hlavu pri zemi, nech ťa nevidia!“ Za hrubým stromom uvidel trčať polovicu sivej hlavy, okolo ktorej ako pramene stekali dlhé sivé vlasy a brada. Starecké telo zahalené do tmavozeleného

plášťa. Všimol si jeho modré oči posadené do vychudnutej tváre, zbrázdenej hlbokými vráskami.

„Tam,“ pokynul mu rukou k miestu, odkiaľ prichádzal kvílivý zvuk. Pomedzi vetvy stromov zbadal svoju chatrč, ktorú pohlcovali oranžové plamene. Ich dlhé, hladné jazyky ju objímali zo všetkých strán. Valil sa z nej hustý čierny dym.

Intuitívne sa pohol dopredu, keď v tom ho ruka neznámeho chytila za plece.

„Prišiel si o rozum?“ Jasne videl neznámemu do tváre, ktorý celý vyšiel spoza stromu. Pozreli jeden druhému do očí. Trvalo chvíľu, keď opäť počul hlas cudzinca.

„Ty vari o ničom nevieš?“

Edmund sa zhlboka nadýchol, ako keby chcel niečo povedať, no nakoniec zo seba nevydal ani hláska. Bol zmätený. Vonkoncom nevedel, čo sa deje a najradšej by bežal k svojej chatrči a hasil ju. V tom sa opäť ozvalo prenikavé kvílenie, silnejšie než predošlé, až mu šli puknúť bubienky v ušiach. Ťažká ruka stiahla Edmunda za strom.

„Nesmú zistiť, že sme tu. Musíme si dávať pozor! Nemali by sme šancu.“

„Pozor? Pred kým? Čo sa deje?“ ničomu nerozumel.

„Pod' za mnou,“ posunkom mu ukázal neznámy, aby sa pozrel pomedzi kríky. Edmund zbadal horiacu chatrč. Plamene ju už celú pohltili.

„Chúďatá lasice.“

„Čo? Aké lasice?“

„Bývajú na streche.“

„Čo tam po nich. Pozri sa tam!“

Vtedy konečne zbadal tri postavy na koňoch celé zahalené v čiernych, lesknúcich sa plášťoch, ktoré im siahali po členky. Kapucne mali zasadené hlboko do tváří, pod ktorými bolo vidieť iba nepriepustný tieň. Konce kapucní boli na vrchu zlovestne zašpicatené. Jazdci vyzerali ako veľkí temní vtáci na koňoch. Išľa z nich hrôza, už len čo na nich hľadel. Edmund spýtavo obrátil oči k neznámemu.

„Sú to strážcovia poriadku,“ odvetil mu starec.

„Strážcovia?“ nešlo mu do hlavy. Jeden stál pri okraji jazera, kde len ráno ležal Edmund a pozoroval sovu na konári. Ďalší premeriaval les za chatrčou, zatiaľ čo tretí prechádzal neveľkou čistinou, ktorá ho oddeľovala od lesa.

„Prišli, aby zničili každého Chodca,“ povedal neúprosne sivovlasý neznámy.

Strážca poriadku, ktorý stál na čistine, pozrel smerom k nim. Cítil na svojom tele závan chladu, takmer zmeravel a nedýchal. Obidvaja sa prikrčili k zemi. Trvalo to takmer večnosť. Edmundovi v hlave lietali zmätené myšlienky. Prečo by mali prísť do týchto končín akísi strážcovia?

„Aaaaaakrrrrrrrr!“ Opäť sa ozvalo kvílenie. Nepříjemný pocit prebodol jeho telo, že sa ledva udržal, aby nevykrikol od bolesti. Odrazu niekoho alebo niečo videl. V šoku sa nevedel na to sústrediť, ale zdalo sa mu, že vidí nejaké zviera. Veľmi temné zviera s chovostom a blčiacimi očami. Strážcovia zašli s koňmi popri jazere k miestu, kde sa ukrýval Edmund. Kopytá klopkali o okruhliaky. Bol čoraz bližšie. Zviera nespokojne pohodilo chvostom. A Edmundovi sa priam zastavilo srdce, keď si uvedomil, že zviera zastalo priamo nad nimi. Oddelovali ich od seba iba husté kríky, ktorým z nejakého dôvodu nestihli počas zimy opadať všetky lístky. Vietor nimi zatriasol. Chveli sa, hlasito šumeli. Edmundov spoločník do neho štuchol a ukázal mu pritlačený prst na ústach, aby ani nemukol.

Nad nimi sa dvíhal vysoký bodavý tieň zvláštnej chladnej bytosti, ktorú bolo s ťažkou možnosťou nazvať človekom. Kôň zaffkal, kopyto dopadlo na kameň a hlasito treslo. Spod špicatej kapucne sa ozvalo kvílenie:

„Aaaaaaaaakrrrrrr!“

Zviera akoby tušilo, že je niekto nablízku, len ho nevedelo presne zamieriť. Nasledovalo ticho prerušované iba chvením sa hladiny jazera. Od Edmundovej chatrče k nim vietor zavial štipľavý dym zhoreného dreva. Edmund cítil srdce až v krku. Zmeravení sa držali v nezmenenej polohe. Započuli hrdelný zvuk zvierat'a, ktoré sa postavilo na zadné. Na to kopytá s tupým dupotom zosadli na zem a jazdec odišiel.

3. kapitola – Skrytá komnata

Zostali nehybne v úkryte, až kým si neboli istí, že im nehrozí žiadne nebezpečenstvo, keď sa konečne ozval hlas neznámeho.

„Máme šťastie. Sú preč. Keby nás zbadali, bolo by po nás.“

„Povedzte mi konečne, čo sa tu deje!“ zúrivo zreval Edmund, ktorý práve prišiel o všetko, čo mal. Z chatrče mu ostala jedna veľká dymiacca pahreba, z ktorej trčali už len obhorené dymiace trámy. Nemal poňatia, čo sa stalo s jeho vecami a bylinkami, ktoré vnútri schovával, ale keď sa dobre pamätal, truhlicu nechal otvorenú, čo znamenalo, že prišiel aj o to, čo v nej bolo.

„Asi by som sa mal predstaviť. Moje meno je Kliment, Chodec.“ Slová predniesol s istým pátosom v hlase.

„Ja som Edmund, nič viac a nič menej,“ vypál sa ako malý hrdý vták.

„Teší ma, rád ťa poznávam. Ani si nevieš predstaviť, ako dlho som na túto chvíľu čakal.“

„Vy ste čakali, kedy sa so mnou zoznámite?“ Edmund už nerozumel ničomu.

„Vedel som o tebe.“

„Odpusťte mi, ale ja vás nepoznám,“ povedal s úprimnosťou hodnou dieťaťa. Kliment sa priateľsky rozosmial až sa zatriasla zelená látka jeho plášťa.

„Ani sa nečudujem. Nemali sme sa kedy spoznať. Kedysi dávno som bol veľmi blízky s tvojim otcom, kým sa tu neusadil. Boli sme Chodci.“

„Chodci?“ To slovo sa mu dnes už druhý krát dostalo do uší, ale nič mu nehovorilo. „Nikdy som o nich nepočul.“ Starec sa zatváril prekvapene.

„Naozaj? Tvoj otec bol popredný zástupca nášho rádu.“

„Čo to hovoríte? Museli ste si ma s niekým pomýliť. Veď môj otec nebol nič viac než bylinkár a liečiteľ, presne ako ja. Ako vidíte, žijem tu na samote, zbieram liečivé rastlinky. To je všetko. Viac odo mňa ani môjho otca nečakajte,“ bránil sa. Kliment sa po jeho slovách mierne usmial.

„Tvoj otec bol Chodcom, v tom som si naozaj istý, veď sme spolu s Borisom prešli kus sveta.“ Povedal to spôsobom, že Edmunda nenechal na pochybách.

„Tak vy ste naozaj poznali môjho otca?“

Dlho si na jeho tvár nedokázal spomenúť, ale v tejto chvíli, akoby ho videl pred očami: veľká sivá hlava, prepadnuté líca, z ktorej vytrčali líčne kosti, čo z posledných síl napínali prestarnutú zvädnutú kožu. Otec sa mu vždycky javil neprístupný, neraz aj odťažitý, no napriek tomu vedel, že ho má rád. Vyčítal mu, že si okolo seba vytvoril múr a ani jeho zaň nepustil, ako keby niečo skrýval. Vtedy si to pripisoval za chybu. Myslel si, že je to preto, lebo bol nízky a smiešny. Jeho otec bol oveľa vyšší ako on. Zomrel, keď mal desať rokov, takže sa mu po ňom zachovali iba útržky ťažkých a zmätených spomienok.

„Ste jeho starý priateľ?“

„Raz mi zachránil život, nebyť jeho, nebol by som teraz tu. Borvis bol kedysi veľký cestovateľ a mysliteľ, až kým sa nerozhodol, že skoncuje s rádom a skúmaním sveta.“

Dozvedieť sa niečo o svojom otcovi znamenalo pre Edmunda otvoriť skrytú komnatu v sebe, ktorej sa sám nedotýkal, a keď sa k tomu dostal, správal sa nanajvýš opatrne, aby sa náhodou nepopálil.

„Bol som mladý, keď zomrel.“

„Niekedy nám osud nedopraje, aby sme mohli byť s niekým dostatočne dlho a stihli ho spoznať. Ak by bol žil, dozvedel by si sa veľa. Nikto sa mu nevyrovnal. Pre Chodcov znamenal veľa.“

„Čo s tým neustále máte? Vôbec neviem, o čom hovoríte. Stále spomínate tých...“

„Chodcov?“

„Áno. Nepočujem nič iné, iba samí Chodci.“

„Oni sú skutočný dôvod, prečo som tu,“ priznal Kliment, ktorému tvárou prešla bolestná grimasa, ktorú Edmund neprehliadol. „Všetko ti porozprávam, ale poďme najskôr preč, kým si to strážcovia nerozmyslia a nevrátia sa späť. Zostávať na tomto mieste je až príliš nebezpečné. Vždy sa vrátia a potom sa nám už nepodarí ujsť. Nastali ťažké časy plné bolesti, smrti a márnosti. Pred chvíľou si to mal možnosť vidieť.“

Edmund si ho nechápavo premeral. V tvári sa mu zjavil nespokojný výraz.

„Nemôžete sa len tak zjaviť a povedať, aby som stade odišiel. Nie, ja stade nepôjdem! Je to môj domov. Je mi jedno, či opäť prídu. Budem sa brániť. Pripravím sa na nich a keď sa vrátia, budú vidieť, s kým majú dočinenia!“

„Edmund, teraz nie je čas hádať sa. Hrozí nám nesmierne nebezpečenstvo. So strážcami poriadku nie je radno zahrávať si.“

„Zahrávať? Práve som prišiel o svoj domov! Budem sa brániť. Ešte uvidíte. Edmunda len tak niekto nedopáli.“

„Priateľu, toto nie je hra. Ani si neuvedomuješ, že si sa stal súčasťou čohosi väčšieho.“

„Nie, to oni si neuvedomujú, s kým si začali,“ trval na svojom.

Kliment sa nervózne obzrel okolo seba. Lesy naokolo šumeli. Zdalo sa, že každú chvíľu z nich niekto môže vyjsť. Vo vzduchu bol cítiť štipľavý dym zo zhorenej chatrče.

„Musíš mi veriť. Odchod je tvoja jediná záchrana. Všetko ti cestou vysvetlím.“

„Myslíte, že by môj otec súhlasil s tým, aby som odišiel?“

V lesoch sa zrazu znova ozvalo kvílenie, ktoré len pred chvíľou počuli celkom blízko.

„Musíme odísť hneď.“

Edmund váhal, ale vedel, že Kliment má pravdu. Tu by mu hrozila smrť. Keď ho chceli zabiť raz, nebudú váhať ani druhýkrát. „Len si zoberiem svoje veci. Teda aspoň to, čo z nich ostalo.“

Ale len čierny zadúšajúci dym bolo to, čo z nich ostalo. Edmund opatrne stúpал po zhorenisku, aby si nepopálil chodidlá. Obzeral sa, či neuvidí niekde lasice, ktoré si celkom obľúbil, ale nebolo po nich ani stopy. Prehrabal sa v mieste, kde stála truhlica, teraz z nej ostal do polovice ohorený kus neforemného dreva.

„Našiel som ho!“ zrazu zvolal natešene. Do ruky vzal kovový predmet dlhý ako prst, jeden koniec sa stáčal do tvaru krúžku, z ktorého vychádzala dlhá úzka časť. Z druhej strany boli akési zúbky, ktoré nemali rovnakú veľkosť.

„Otcov amulet,“ ukázal ho Klimentovi. Edmundovi neušlo, že si predmet pozorne premeral.

„Aby som tak pravdu povedal, asi mám už všetko,“ povedal nakoniec, znel trochu bezútešne.

„Môžeme ísť.“

Urobil pár krokov, no vzápätí na to sa zastavil. Bolo zvláštne, že doposiaľ nerozmýšľal nad tým, že by opustil toto miesto, ktoré mu bolo domovom po celý život. Pozrel sa smerom k chatrči, ktorá bola spálená do tla a tá mu tlejúc odpovedala na jeho pochyby. Bude sa musieť pohnúť ďalej. Ešte raz zamieril očami na jazero, ktoré teraz bolo zaplavené zlatistými lúčmi. Zrazu mal pocit, že sa toto všetko možno muselo stať.

4. kapitola – Stratený syn

Edmund sa veľa ráz otáčal k miestu, ku ktorému ho viazalo toľko spomienok, ako keby tušil, že je to naozaj naposledy, kedy ho vidí. Vtedy ešte nemohol vedieť, že má pred sebou nesmierne dlhú a nebezpečnú cestu, po ktorej sa jeho život celkom zmení. O svete toho veľa nevedel. Nikdy sa nad ním nezamýšľal. Považoval za dokonale normálne, že žil na mieste, kde sa narodil, mal čo jesť, strecha nad hlavou ho chránila pred dažďom, a keď sa dobre zivil do kožušín, nebolo mu ani zima. Aby sme však nekrivdili jeho povahu, boli chvíľky najmä v noci, keď si ľahol na chrbát a pozeral hore na svietiace lampáše a nedalo mu pokoja, aby sa dopátral k tomu, čo sú zač. Predstavoval si, že obloha s lampášmi je vlastne plášť kráľovnej noci, ktorá je nesmierne krásna a dobrotivá. Vedel, že to nie je pravda, ale tá predstava mu vždy vedela zlepšiť náladu. Snívaniu a jeho neskutočnému svetu sa oddával rád a často. Občas sa stalo, že mu až príliš uveril a keď sa sny rozplynuli, bolo mu za nimi ľavo.

Jeho svet sa mal teraz zmeniť príchodom Klimenta. V tom čase si ešte neuvedomoval, že je súčasťou niečoho väčšieho a už nebude zodpovedať iba sebe, ale bude musieť niesť bremeno oveľa väčšie, lebo Kliment bol posledný Chodec, ktorý prežil. Tí zomierali každý deň, až ostal iba on a nad zemou sa rozliehal čoraz väčší čierny mrak. Kliment-

tom končilo všetko, na čo Chodci za posledné stáročia prišli. Aj Klimenta už opúšťali sily, ale jedného dňa sa mu v sne zjavil Borvis, ktorý mu hovoril: „Chod', vyhl'adaj môjho syna. On je posledná nádej.“ Tie slová v ňom ešte dlho zaznievali, pôsobili na neho mocne, prorocky, ako hlas nádeje; a tak sa vydal na miesto, kde dúfal, že ho nájde. Bola potreba veľa chodeckého umenia, aby sa mu podarilo Edmunda nájsť. Musel to urobiť pre Borvisa, seba, ale najmä pre Chodcov, ktorí opatrovali jedinu a poslednú pravdu o svete. Možno to tak osud chcel, aby prišiel a v poslednej chvíli zachránil Borvisovho syna pred strážcami poriadku. To ho len utvrdilo v správnosti toho, čo sa mu zdalo – že Edmund, syn Borvisa, je posledná nádej, posledný Chodec, ktorý môže všetko zmeniť. Bolo však príliš skoro myslieť si, že sa nemýli, preto k svojmu novému spoločníkovi pristupoval nanajvýš pozorne.

„Čo tvoja mama, Edmund?“ spýtal sa svojho nového spoločníka, ktorý mu pripomínal neoperené vtáča. O Borvisovi nepočul celé roky a je mu neznáma celá časť života, odkedy prestal s chodcovstvom. Jeho odchod bol vtedy náhly. Klimentovi povedal, že už ďalej nevládze, že musí odísť preč, aby sa mu prečistila myseľ a videl veci inak. Nedokázal skryť, čo mu bolo vidieť v tvári – že už nedokáže viac bojovať so svetom, ktorý ich obklopoval ako veľký labyrint. Vtedy vravel, že sa vráti, ale roky ubehli a jeho nebolo, až kým neprišiel ten sen. Uvažoval nad tým, či práve to myslel Borvis, že sa vráti, že nepríde na nohách, ale v obraze, ktorý sa mu zjavil.

Kútikom oka pozoroval jeho syna. Na prvý pohľad sa mu Edmund v ničom nepodobal, ale bol to jeho syn. Videl to na jeho nose a očiach, ba možno aj na jeho spôsobe chôdze. Muselo v ňom byť niečo z toho veľkého Borvisa, ktorý čnel nad Chodcami ako hora.

„Nepoznal som ju. Otec o nej skoro vôbec nehovoril. Pamätám si ako spomínal, že pochádzala z blízkej dediny. Vraj bola dosť mladá, čo sa miestnym nepáčilo a začali o ňom hovoriť ako o starom čarodejovi, ktorý ju zvedol. Aj ho prekliali, ale keďže sa vyznal v liečení a veľa ráz im pomohol s rozličnými chorobami, napokon predsa len podpísali akýsi krehký mier. Ale i tak obyčajne pred ním bočili. Ako aj pri mne,“ dodal ako na dôvažok.

„Takže sa Borvisa báli?“

„Zvyčajne chodieval do lesov aj na niekoľko dní, aby pozbieral bylinky, ktoré poznal azda iba on a pripravoval z nich rozmanité mastičky a nápoje. Chodil oblečený iba vo vrecovine zašpinenej od blata a kadečoho iného. Neraz mal šat pokrytý farebnými škvrnkami, o ktorých dedinčania zlomyseľne hovorili, že je to pot čarodejníc, s ktorými vraj určite spáva.“

„Niet divu. Čím zapadnutejší kút, tým väčšiu predstavivosť majú jeho obyvatelia.“

„Mne až tak nevadia,“ dodal na obranu.

„Učil ťa umeniu liečenia?“

„Musel som poznať všetky bylinky naspamäť, kde ich možno nájsť a na čo slúžia. Bol veľmi prísny. Veľmi sa hneval, keď som sa pomýlil,“ povedal s trpkosťou v hlase, ktorá pretrvala až doteraz.

„Borvis, Borvis, ako by som ho videl,“ na starcovej tvári zaihral náznak úsmevu, možno príjemná spomienka na dávneho druha. „Nehovoril ti o svete?“

„Ech, to by mi ešte chýbalo, pravdaže vravel! Vraj by som mal radšej poznať les, v ktorom bývam, a nie ten, čo ani nemôžem vidieť. Asi si myslel, že mám ostať tu. Hovoril, že príliš snívam a neviem sa sústrediť. Vraj možno, keď dospejem, budem môcť odísť, ale kým som malý, nemám chodiť ďaleko.“

„To sa na neho podobá,“ zasmial sa pri jeho slovách.

„Odkedy zomrel, žijem sám a viem sa o seba postarať. Liečim ľudí ako on. Som rád, že ma to naučil.“

Hoci bol Edmund obyčajne zhovorčivý až príliš, v prítomnosti Klimenta cítil čosi ako ostych. Svojou prítomnosťou sem pritiahol spomienku na toho muža, ktorý ho vychovával ako malého chlapca; toho, ktorého uväznil v ťažkej truhlici aj v samom sebe, a teraz ho opäť vyvolával na povrch a musel cítiť rozpaky, na ktoré už skoro zabudol. Pri spomienke na neho sa neubránil tomu, čo vtedy nedokázal pomenovať: jeho sklamanie, že nebol ako on.

„S Borvisom sme pochodili kus sveta,“ ozval sa Kliment, zatiaľ čo stúpali do kopca. Edmund pocíťoval v nohách únavu, zatiaľ čo jeho spoločník, čo ako bol starý a chudý, išiel bez toho, aby sa vôbec zadýchal.

„Kam ste spolu putovali?“

„Na východ aj na západ, sever i juh. Kam nás kroky zaviedli. Na cestách sme spolu strávili vyše dvadsať rokov. Prežili sme nejedno dobrodružstvo. Raz nás naháňal obrovský lev, ktorého sme vyrušili v spánku. Vtedy mi zachránil život, lebo mi ten lev išiel po krku, ale Borvis ho odrazil hrubou palicou. Preto som ti hovoril, že som mu dlžný. No zažili sme oveľa viac. Čelili sme horúčavám aj treskúcim zimám, suchu aj záplavám. Ani si nevieš predstaviť, aký je svet obrovský.“

„Prečo potom prišiel sem?“

„Vravel, že potrebuje odísť, aby zmenil myšlienky, ale neviem, či to bola úplne pravda. Jeho oči hovorili niečo iné. Zdal sa mi zatrpknutý. Povedal by som, že prestal veriť.“

„Veriť? A v čo?“

Kliment sa zastavil.

„Nie je to ľahká otázka a sám môžem iba dúfať, že viem odpoveď. No povedal by som, že v to, čomu veria Chodci.“ Pozrel priamo na Edmunda.

„Čomu veríte vy, Chodci?“

„Že svet je v skutočnosti iný, ako si ľudia myslia.“

5. kapitola – Pravdy Chodcov

Uháňali ďalej, ako keby sa za každým stromom mal ukrývať strážca poriadku. Kliment si dobre uvedomoval nebezpečenstvo, ktoré od nich hrozilo. Že sa im vyhli vtedy, neznamenal, že sa ich nadobro zbavili. Bolo potrebné vzdialiť sa čím skôr a stratíť v nepriechodných húštinách lesa. V pätách mali mocného nepriateľa, ktorý ovládal celý svet a neváhal by použiť všetky prostriedky, aby zastavil posledného Chodcu. Gorin, najmocnejšie kráľovstvo sveta, bol ako chobotnica, ktorej chápadla dosiahli až sem a zdalo sa, že nemajú konca a obopínajú tuho celú zem. Gorin ovládal sily, ktoré ostatných desili a kráľovstvá premieňali na obyčajné bábky. Za stovky rokov sa nenašiel nikto, kto by toto kráľovstvo porazil.

Edmundovi vrtalo v hlave množstvo otázok. Odkedy prišiel Kliment, pokúsili sa ho zabiť, prišiel o dom, musel opustiť miesto, kde žil a teraz utekali ako štvaná zver.

„Prečo ma išli strážcovia poriadku zabiť? A vôbec, prečo sa tak volajú?“
„Poslal ich Argon, kráľ Gorinu, ktorý rozhodol, že Chodci musia zmrieť. Teraz sú všetci mŕtvi,“ povedal s trpkosťou v hlase. „Ostal som iba ja. Doposiaľ sa mi podarilo vyhnúť sa mu, ale ktovie dokedy budem mať to šťastie. Strážcovia poriadku si museli myslieť, že Borvis ešte žije. Usadil sa v odľahlom mieste, kde ho ťažko dokázali nájsť. Bola to

len otázka času, kedy by sem prišli. Gorin má všade svojich ľudí. Dostane všetko, čo chce. Nešli po tebe, ale po Borvisovi. Nieкто musel priznať, že tu býval Chodec. Ako jeho syn, neunikol by si smrti.“

Na krajinu začala sadať tma. Stromy sa ponorili do šera a ich koruny sa zahalili šumom. Ochladilo sa. Edmund sa viac zavinul do plášt'a, aby sa aspoň trochu ohrial.

„Noci sú na týchto miestach chladné.“

„Mali by sme nájsť miesto, kde rozložíme oheň a prenocujeme. Nechceš nás trochu viesť?“

Pobádal Edmunda, aby vyskúšal jeho schopnosti.

„Prežiť v nehostinných krajoch je pre Chodcov nesmierne dôležité. Dobré miesto na nocľah ti môže zachrániť život.“

Edmund nebol nadšený z myšlienky, že by ich mal viesť. Až príliš mu to pripomínalo, ako ho skúšal otec a ako neraz pri tom zlyhal.

„Bojím sa, že sa stratíme.“

„Nemusíš o sebe pochybovať a zbytočne podliehať strachu. Započúvaj sa do svojho vnútra a uvidíš smer. My Chodci sa tak orientujeme vo svete, aj keď nepoznáme cestu. Je to, povedal by som, druh umenia.“

„Vám sa to ľahko povie, lenže ja som nikdy nič také neskúšal.“

„Nie je to nič náročné. Zatvor oči a nechaj sa viesť vnútrom. Budeš cítiť, kam ťa to ťahá. Nemusíš sa báť. Si synom Borvisa a ten bol nesmierne talentovaný. Určite si po ňom zdedil dar poznania cesty aj ty.“

„No dobre, skúsím to,“ neochotne privolil.

Zakryl si rukami uši, zatvoril oči a zmraštil tvár, akoby veľmi tuho premýšľal. Kliment zvedavo pozeral na svojho spoločníka. Ten sa pokúšal ponárať do svojho vnútra, aby našiel smer, ktorým by mali ísť. Namiesto toho pred očami videl samú tmu. Musím vidieť smer, opakoval si v duchu, niekde tu predsa musí byť. Ešte tuhšie zatvoril oči dúfajúc, že mu to pomôže a naozaj začínal niečo vidieť. Bola to spleť farebných čiar, pomedzi ne sa votreli záblesky akýchsi svetielok, ale nič viac, len čo si podráždil zrak. Sňal ruky z uší a otvoril oči. Kliment sa k nemu naklonil:

„Videl si niečo?“

„Niečo rozhodne,“ zaklamal.

„Ktorým smerom pôjdeme?“

Edmund zaváhal. Nespokojne prestúpil z nohy na nohu.

„Neviem, kade pôjdeme. Nenašiel som žiaden smer,“ priznal. Kliment si prstami prečesal bradu. Naklonil sa k Edmundovi.

„Dobre si pozeral?“

Teraz sa mu zdalo, že má pred sebou otca, ktorý na neho karhavo pozrel s neskrývaným rozčarovaním v tvári. Spomenul si ako hovoril:

„Nič nevieš, lebo nechceš vedieť.“

„Snažil som sa len čo mi sily stačili,“ vyhrklo z neho, „ale namojveru či sever alebo západ, mne sa to javilo jedno.“

„Nič to, netráp sa,“ utešil ho Kliment. Ruku položil na jeho plece.

„Prídeš na to, len treba veriť.“

„Nie, nerozumiete tomu,“ strhol sa Edmund. „Možno hovoríte, že stačí veriť a zrazu uvidím smer, ale pravda je, že neviem nič! Ešte ste si to nevšimli? Som len obyčajný človek, bylinkár. Mýlite sa vo mne. Nie som ako On. Som niktoš a otec to vedel. Stačí sa na mňa iba pozrieť. Len do toho, nebudem vám nič vyčítať. Môj otec možno bol výnimočný, mohol mať veľké plány, ale pre mňa to nič nie je. Neprenieslo sa to na mňa, neučil ma a možno na to mal aj dôvod. Je mi ľúto, že vás sklamem. Všetko, na čo siahnem, vyjde navivoč. Zobrali ste ma na cestu, lebo som Borvisov syn, domnievali ste sa, že mám v sebe ukrytý otcov talent, ale dopredu vás môžem zbaviť sklamaní. Mýlite sa. Netrápte ma. Nechajte ma,“ prepadol v slzy.

„Nič to, Edmund. Myslíš si, že ja sa poznám? Každý deň mi život stokrát hovorí, kto nie som. Hoci patríam k Chodcom, nemôžem povedať, že som našiel koniec cesty, lebo nič také neexistuje. Hovoríš, že nevyzeráš na to, aby si niekedy mohol dosiahnuť veľké činy? Poviem ti, videl som mužov o dve hlavy vyšších ako ty, ale vo svojom vnútri boli tak malí, že by som ich zobral do hrsti. Dôležité je, čo máš v sebe.“

„Čo ak nemám nič?“

„To nemôžeš vedieť. Musíš sa postaviť životu, až vtedy skutočne spoznáš sám seba. Musíš mu dať šancu, inak sa nikdy nedozvieš, kto naozaj si. Dnes si mohol prísť o život, ale si tu. Život ťa nenechal zomrieť. Nemohla byť náhoda, že som prišiel práve včas, aby som ťa zachránil.“

„Mohol by som byť aj niekto iný než som?“ opýtal sa skoro nečujným hlasom.

„Edmund, mylíš sa, ak podceňuješ samého seba. Tvoj otec v teba veril, preto bol taký prísny. Zanechal v tebe viac, než si myslíš. Si na začiatku cesty, ktorá je nesmierne dlhá. Si posledná nádej. Musíš veriť v seba, lebo ak prestaneš, potom storočia hľadania vyjdú nazmar. Už nemám veľa času pred sebou. Budem ťa učiť všetko, čo viem. Prišiel som sem, aby som z teba urobil Chodca, aby si pokračoval v tradícii a chránil pravdy, ktoré sme sa dozvedeli. Pod' so mnou. Je to dlhá cesta, ale na jej konci budeš iný človek.“

Edmund stál pred starcom so sklonenou hlavou. Pozorne počúval každé Klimentovo slovo. Doposiaľ nikto k nemu takto neprehovoril, nedal mu radu, kadiaľ má ísť, ale teraz veril, že naozaj by v ňom mohlo byť aj viac, že by mohol byť niekým iným.

„Naozaj si myslíte, že mi otec veril?“

„Bol si pre neho všetkým. O tom som presvedčený, len to nevedel dať najavo. Bol prísny k sebe a k tebe ešte viac, lebo veril, že musí byť. Svet nemá zľutovania s nikým a čím lepšie ťa naň pripravil, tým máš väčšiu šancu, že sa v ňom nestratíš.“

Edmund už začínal otcove pohnútky chápať. Myslel si, že bol k nemu prísny, lebo ho nemal rád, ale keď sa o ňom dozvedal z úst

Klimenta, zdalo sa mu, že naozaj chcel z neho urobiť niekoho, kto bude pripravený na nástrahy sveta.

„Dobre, pôjdem s vami.“ Kliment ho vzal do objatia.

„Vedel som, že sa nakoniec rozhodneš správne.“

Zanedlho sa ocitli na chodníku. Edmundovi sa zdal povedomý.

Bol to však jeho spoločník, ktorý ho naň zaviedol. Netušil, ako dokázal nájsť cestu, azda umením hľadania cesty.

„Nájdeš tu bezpečné miesto, kam sa budeme môcť v noci usadiť?“

V otázke bolo aj kúsok zvedavosti. Opäť Edmunda skúšal. Chcel sa presvedčiť, do akej miery je v ňom Chodec. Zrazu sa mu v mysli vyjavilo jedno miesto, kde sa raz dávno zastavil, keď zavítal do týchto končín.

„Vedel by som o niečom,“ zvolal natešene, že konečne aj on môže ukázať cestu. Miesto, kam šli, nebolo ďaleko. Zišli miernym svahom, ktorým sa schádzalo do húštiny takej nepriechodnej, že ich tam sotva niekto hľadal.

„Cítim rieku,“ preriekol spokojne Kliment.“

Prešli cez závoj husto rastúcich, no po zime ešte stále holých konárov vytvárajúcich spleť. Ich tiahuca sa úponky boli tenké ako pavučiny. Jedným rázom ich strhol dole, takže sa im ukázalo miesto, ktoré by sa inak nedalo vidieť.

„Sám by som to nenašiel,“ uznal Kliment a nasledoval Edmunda. Prekročili rad zlomených stromov a naozaj, ocitli sa pri rieke. Zozadu boli

chránení chrastím a spredu vodným tokom, ktorého druhý breh sa javil ešte neprístupnejšie než ten, ktorým prišli.

„Dobré miesto si vybral,“ Edmund začul pochvalu. „Strážcovia budú ďaleko, môžeme sa utáboriť. Najsamprv si založíme oheň.“

Kliment vybral z platenej tašky prevesenej cez plecيا dva kame-
ne, ktoré krátkymi rytmickými pohybmi škrtol o seba. Iskry zapálili chu-
máč trávy s suchého chrastia. Priložili tenké vetvičky, ktoré olízali hlad-
né plamene. Netrvalo dlho a sedeli pri plamienku, ktorý nesiahal viac
ako pol stopy do výšky a jeho svetlo dostačujúco osvetľovalo okolie,
aby sa cítili v prírode pokojne, ako keby sedeli v izbe pri sviečke. Ob-
kolesovali ich holé vyziabnuté koruny stromov, ktoré sa v nočnom vetre
hompáľali ako pahýle umrlcov. Popri nich tiekla rieka, ktorej pokojný
tok pôsobil bezpečne a upokojoval ich.

Kliment vybral fajku, naplnil ju tabakom a pripálil ju od uhlíka v
ohnisku. V jeho stareckej tvári sa zjavil pokojný výraz. Jeho tvár horela
od plameňov, hlboké ryhy zapadli v tieňoch a ostré črty vystúpili dopre-
du, takže vyzeral ako starodávna socha.

„Veľmi by som chcel počuť o Chodcoch,“ ozval sa k starcovi.

„Čakal som, kedy konečne položíš túto otázku,“ usmial sa. Edmund na-
pínal uši a čakal, kedy Kliment začne rozprávať.

„Kedysi za pradávnych časoch nežili ľudia. Na svete bol len oheň a síra. Lúče slnka nedopadali na zem, lebo obloha bola plná prachu. Potom bohovia usúdili, že nie je spravodlivé, aby zem bola plná jedov a síry a skrz naskrz neobývaná, preto sa rozhodli, že stvorí zvieratá. Niektoré sa im vydarili menej, iné viac, no ich najväčším výtvorom bol človek. Najvyšší boh Fatur ho umiesil zo zmesi hliny a sopečného popola. Človek bol tvor rozumný, začal obsadzovať zem a obhospodarovať pôdu. Neskôr pre svoje potreby skrotil divoké zvery a vytvoril kráľovstvá. Taká je história sveta, ktorú vieš aj ty.“

Edmund prikývol.

„Každý to vie, dokonca aj dedinčania, kde som býval, to vedeli. Sopka je matka života.“

„Áno, máš pravdu. Sú to sväté veci, o ktorých neradno pochybovať. To tajomstvo stvorenia je opatrované ako poklad všetkými duchovnými na celom svete. Nezáleží či na východe alebo západe.“

„Na jednom aj na druhom mieste sú ľudia, a tí boli takisto stворení ako ostatní vtedy dávno.“ Kliment sa zatváril trochu nespokojne. Zahniezdil sa na mieste.

„Dobre, dobre, Edmund. Je dobré veriť v bohov, človeku to dáva istotu. Aj sa k ním modlievaš?“

„Viete ako to je, človek niekedy zabudne. Pravdou je, že ja voľajako tie modlitby ani nepoznám. Otec ma ich nenaučil a ja som nemal veľa príležitosti, aby som vedel ako správne idú slovíčka za sebou. Chcel som niečo vedieť od dedinčanov, ale oni iba neprestajne dookola opakujú ve-

tičky, ako keby tie mali bohov uchlácholit', či čo. Radšej som si vymyslel svoje.“

„Ach, tak.“

„Viete, ja sa k tomu staviam po svojom. Ja sa k nim pravdupovediac, keď už sa tak rozprávame, ani veľmi nemodlím,“ priznal Edmund. „No aby ste ma nerozumeli zle, ja sa skôr rád pozriem na ich výtvary. Napríklad na oblohu dokážem pozerat' celé veky. Viem, že ju stvorili, a keď na ňu hľadím a obdivujem ich dielo, je to vlastne akoby som sa modlil. Ja by som od nich zas tak veľa ani nepýtal, keby už o to išlo. Viete, všimol som si, že všetci, čo sa modlia, vlastne iba niečo pýtajú a hovoria: Budem dobrý, keď mi dáš to alebo ono. No mne je to jedno,“ hodil rukou. „Neberte mi to za zlé, že...“

„Ale kdeže,“ povedal Kliment živo. „Máš úplnú pravdu. Ja sa takisto rád zapozerám na svet, na oblohu a teším sa, že vôbec som. Vtedy niet šťastnejšieho človeka.“

Kliment pokračoval trochu zmeneným hlasom: „Predsa však vo mne tkvie kúsok pochybností. Na jednej strane verím, ale na druhej strane o ňom pochybujem.“

„Hmm,“ zamyslel sa Edmund, „o čom pochybujete? Vari o svete alebo o bohoch? S tým by som bol opatrný, veď predsa viete, že keď o nich budeme zle zmýšľať, potrestajú nás. Mali by sme im byť vďační za všetko, čo pre nás robia, že držia poriadok sveta a dávajú nám vo svojej dobrotivosti jest', aby sme nezahynuli.“

„Všetko, čo si povedal je pravda, ktorú iba málokto spochybňuje: Sopku, ktorá stvorila svet a najvyššieho boha Fatura, ktorý nás stvoril z jej hmoty.“

„Múdry a dobrotivý Fatur, stvoriteľ nás a všetkého na zemi, nech žije večne,“

Edmund zbožne vyriekol formuľku, ktorou sa končili všetky modlitby.

„Lenže to je problém!“ rozhorčil sa Kliment až musel vstať. Naširoko rozhodil rukami „Fatur náš stvoriteľ, večne opakujeme a ani nerozmýšľame, prečo tak hovoríme. Odkiaľ sa vzal? Kto to je?“

„Lebo veríme. Zvestoval nám proroctvá cez svätých ľudí, svojich prorokov, ktorí nám povedali jeho – božské slová.“

„Akých prorokov? Nikto ich nikdy nevidel. Nevieme, kde je počiatok slov Fatur, stvoriteľ náš, a predsa ich stále hovoríme. Sme ako bludné stáda, ovce, ktoré ani nepremýšľajú o svete, iba prijímajú slovíčka, lebo im povedia – Ver!“

„Musíme iba veriť a o ničom nepochybovať.“

„Tak hovoria všetci kňazi. Nepochybovať a slepo veriť,“ povedal rozhorčene, no vzápätí sa ovládol. „Nie veriť, ale pochybovať! To je základ. Až všetko pochybovaním vylúčiš, vtedy si hoden viery. Chodci sú iní ako ostatní ľudia. Chodci musia pochybovať. Objavujú cesty, po ktorých nikto nešiel, putujeme od kraja ku kraju. Stretávame ľudí rôznych národov a rás. Počúvame ich, pozorujeme svet. Máme otvorené oči a stopy k nám konečne prehovorili. Konečne sme našli, čo sme hľadali, preto kráľ Argon chce, aby sme zomreli a mlčali.“

Kliment sa odmlčal. Veľavravne pozrel na Edmunda, aby dodal svojim slovám vážnosť. Edmund však ďalej pozoroval starca, z ktorého sršala energia zo vzdoru, ktorý sa konečne dostal na povrch.

„Na čo Chodci prišli?“ spýtal sa skoro ostýchavo.

„Na pravdu krutú a bolestnú, ale tak to s pravdou býva. Nie je taká, akú chceme, lebo je pravdou. Pravda bolí, ale sú to bolesti plné radosti. Sú odmenou pre toho, kto po nej túži.“

„Aj táto pravda bolí?“

„Veľmi, preveľmi. Viac, než si dokážeš predstaviť, Edmund. Prišli sme na to, že základom nášho sveta je lož.“

„Lož?“ nechápal. Po Klimentovej tvári prešiel rozhorčený, bolestný výraz, ktorý rýchlo vystriedalo rozhorčenie.

„Lož. Nič viac a nič menej. Rozmohla sa po svete natoľko, že sa stala...“ slová ako keby sa ťažko vyslovovali, „náboženstvom.“

6. kapitola – Stopy

Klimentove slová zastali niekde nad plameňom, kde namiesto toho, aby zhoreli, zapálili sa a ako žeravé uhličky uviazli v Edmundových očiach, ktorými s údivom pozoroval Klimenta. Nevedel, čo si má o tom všetko myslieť. Zakúsil do spodnej pery, ale nakoniec sa odvážil prehovoriť. „Ako som hovoril,“ začal, „ja sa často nemodlím, nechcem sa do toho miešať, svätým ľuďom by sa to nemuselo páčiť. Aj my sme mali jedného takého svätca dve dediny od nás a všetci mu nosili dary, len aby im povedal, čo a ako bude. Chceli od neho aj zdravie pre deti, dobytok,“ obšírne vykladal, ako mal vo zvyku, keď si bol istý, čo chcel povedať, „lenže chcete azda naznačiť, že naše náboženstvo by malo byť lžou? Veď to nie je možné! Potom nerozumiem, ako to môžu bohovia dovoliť. Za také reči vás upália.“

„Nemal by si rozmýšľať ako ľudia, medzi ktorými si žil, ktorí nemali ani poňatia o svete. Si synom Chodca, dokonca nie obyčajného. To niečo znamená. Borvis objavil veľa ciest, po ktorých sme mohli my ostatní kráčať, preto aj ty by si mal ako jeho syn zabudnúť na to, čo doposiaľ vieš a poznať tajomstvá Chodcov.“

Edmund sa zháčil a mierne ustúpil dozadu. Zdalo sa, že má strach, že sa chce skryť.

„Nemusíš sa báť.“

„Ja sa nebojím, lenže môj otec mi to neprezradil. Možno nechcel, aby som to vedel. Hovoríte, že bol nesmierne múdry, možno mal dôvod, prečo mi o tom nepovedal,“ predstava otca v Edmundovi ešte vždy vzbudzovala veľký rešpekt a teraz skoro až posvätnú úctu. Edmundova tvár prezrádzala pohnutie, ktoré sa v ňom odohrávalo.

Náhle vystúpil z tieňa a tvár mu osvetlila tlejúca pahreba: „Naozaj si myslíte, že som hoden, aby ste mi tie pravdy predstavili?“ povedal šeptom, ako keby sa bál, že ho niekto bude počuť, lenže nemal sa čoho obávať.

Kliment sa pousmial, keď videl nadšeného Edmunda, v ktorého očiach horeli živé pramienky.

„Myslím si, že si hoden poznať pravdu viac ako hocikto iný.“

„Potom ju chcem počuť.“

Naozaj kdesi vnútri cítil, že to všetko sa malo stať; Kliment, prenasledovanie strážcami a toto miesto pri rieke. Zmocnil sa ho nevýslovný pocit, že sa stal súčasťou čohosi väčšieho, svojho osudu.

V lese zahúkala sova. Oheň pokojne horel, miestami puklo v pahrebe. Kliment zobral dve kúsky dreva, ktoré starostlivo položil do pahreby. Žlté a červenkasté plamene objali klátiky ako jazyky a čochvíľa prísediacim osvetlilo tváre nové živé svetlo.

„Starodávna legenda o svete hovorí, že sa všetko zrodilo z výbuchu sopky, medzi tým všetkým aj ľudia. Ani my Chodci to nepopierame a veríme, že je tomu tak. Je však i iná pravda, ktorá nás Chodcov ženie dopredu, ale je to pravda nebezpečná, preto sa o nej nemôžeme zmieňovať pred nezasvätenými, lebo by nás považovali za kacírov, za čo by nám hrozila smrť. Preto aj ty s ňou nalož múdro.“

Edmund prikývol. Zdalo sa, že to už nebol ten malý človečik, na ktorého natrafil Kliment vtedy pri chatrči. Starec pokračoval v rozprávaní.

„Naše kroky brázdia planiny, nížiny, hory, púšte či lesy. Niet azda cesty, kam by sme sa neodvážili. Nie sme kočovníci ani pastieri. Sú iné dôvody, kvôli ktorým sa vydávame na cesty. Chodíme po svete, lebo nachádzame veci, ktoré sú nadmieru podivné, také, ktoré nikto nevie vysvetliť. Sú to čriepky a kúsky čohosi, čím už dávno nie sú. Obyčajne ľudia okolo nich prejdú, ani si ich nevšimnú, my však máme oči otvorené, myseľ jasnú a uši pripravené počúvať. Tie veci nemlčia, nie sú nemé ako kameň alebo piesok. Naslúchame im. Pýtame sa ich kto sú a odkiaľ prišli, kde je ich miesto. Nazývame ich stopy a veríme, že sú výtvorom naskrze ľudským. Ako vieme, že sú iné, že nemôžu patriť do sveta ako ho poznáme? Neraz ich prinesieme najlepšiemu remeselníkovi, a ten nemá poňatia, čo sú a ako mohli vzniknúť. Niektoré sú z kovu, iné z papiera alebo zo zvláštnej mäkkej hmoty, o ktorej nemáme najmenšieho tušenia, čím by mohla byť. Tých vecí, stôp, je veľa a nachádzame ich v každom kúte sveta. Nemohlo ísť preto iba o jedno vyspelé kráľovstvo, ktoré ich vyrábalo, ale museli sa to nachádzať na celej zemi.“

„Povedzte mi ako vyzerajú. Chcem ich vidieť!“ nedalo Edmundovi, aby neskočil Chodcovi do reči, lebo bol nesmierne zvedavý, o čo mohlo ísť.

„Jednu z nich máš aj ty, možno o tom ani nevieš.“

„Ja?“

„Áno. Nespomínaš si na jedinú vec, ktorá ti ostala po Borvisovi?“

„Talizman,“ zrazu sa mu rozsvietilo. Rýchlo vošiel rukou do vrecka, kde natrafil na ten zvláštny kovový predmet a vybral ho. Očami hltavo presiel po jej úzkom kovovom tele, prstom zašiel do oblúčika, potom po zubatom ostrí.

„O tom hovorím. Podobných podivností sme našli už neúrekom. Niečo podobné nezhotoví ani najlepší kováč. Je to záhada. My veríme, že tieto predmety nepochádzajú z nášho sveta.“

Edmund si spomenul na výjav z detstva, keď objavil u otca obrázok, na ktorom boli traja ľudia oblečení do prazvláštnych šiat s množstvom farieb a strihov, o akých sa mu ani nesnívalo. Usmievali sa a pozerali dopredu, skoro sa zdalo že priamo na neho. Nikdy v živote nevidel dokonalejšiu maľbu. Musel ju namaľovať najlepší maliar na svete, lebo na nej nebolo vidieť ani najmenší ťah štetcom. Keď jeho otec vtedy zbadal, ako drží obrázok v ruke, veľmi sa rozhneval. Rozpovedal tento príbeh Klimentovi, ktorý prikývol.

„Pred tebou tieto veci zatajil a nevychovával ťa ako Chodca, lebo z nejakého dôvodu nechcel, aby si poznal, že dokážeme tú najohromujúcejšiu vec pre človeka - bohovia, ku ktorým sa modlia ľudia sú najväčší klamá-

ri a v skutočnosti nie sú žiadnymi bohmi. Pravda o svete, ktorú nám tvrdia legendy a náboženstvo, nie je pravdivá,“ slová povedal tak jasne, že sa zarezávali do Edmundovho vnútra ako najostrejší nôž.

„Svet a ľudia nestvoril boh Fatur, ten existoval dávno pred výbuchom Matky sopky. Stopy nám to hovoria, hoci o tom svete nevieme veľa. Ľudia vtedy poznali veci, o ktorých sa nám dnes ani nesníva. V porovnaní s nimi sú dnešní ľudia nie viac ako zvieratá. Ten svet však zomrel. Domnievame sa, že príčinou mohol byť výbuch sopky. Potom bol už len Gorin a s ním aj Fatur a odvtedy ľudia pracujú v jeho baniach a zomierajú v jeho mene. Edmund, zaujímavé však je, že v stopách sa nič nehovorí o Faturevi, nejstávajú ani žiadne jeho podobizne! Ak vtedy Fatur nejstvoval, tak potom ako by mohol byť bohom? Veď ten je večný! A tak sme prišli na to, že ho stvoril Gorin. Preto veríme, že lož ovláda svet.“

Chvíľu bolo ticho. Na Edmundovej tvári bolo vidieť vnútorný boj. Naozaj bolo možné, že ich neumiesil Fatur z popola sopky, ale že pred ňou existoval iný svet, a že Gorin stvoril Fatura? Táto predstava sa mu zdala natoľko neuveriteľná, až vybuchol.

„Nie, mýlite sa, to nie je možné! Svet nie je, aký si myslíme, že je? Fatur nie je náš najvyšší boh a stvoriteľ?!“ Už chápal, prečo ho chcel otec ochrániť pred tou pravdou. Bola nebezpečná, dokonca spochybňovala bohov a celý ich svet sa v nej mal javiť úplne inak

„Správne hovoríš.“

„Nebojíte sa, že vás strestajú svojím hnevom? No, ja by som sa určite bál. Človek nikdy nevie, mohol by do neho udrieť blesk alebo také niečo. Potom by už bolo neskoro ľutovať.“

Edmund sa snažil zahovoriť, aby sa spamätal z toho, čo počul. Chvíľu sa zdalo, že ustupuje, ale nakoniec v ňom zvíťazila zvedavosť a zdalo sa, akoby zabudol na všetko, čo povedal. Vnútro sa voči tomu vzpieralo, ale keď sa nad tým všetkým zamýšľal, zrazu nadobúdal pocit, že práve to hľadal.

7. kapitola – Vyznanie

Rieka pokojne žblnkotala a nestarala sa o svet ani ľudí, tiekla si svojím korytom od prameňa po ústie svetmi, o ktorých vedela iba ona. Mnoho ľudí vidí iba časť jej toku a nemá ani najmenšie poňatie, kde je jej počiatok a kde koniec. Ľudia žijúci na dolnom toku majú prekrútené predstavy o obyvateľoch o jej prameni a veria, že tam žijú obri, ľudia s tromi očami alebo s tvárou na hrudi. Svet, v ktorom Edmund doposiaľ žil, sa nelíšil od takto zjednodušeného chápania sveta, ale Klimentova prítomnosť na neho pôsobila ako svetlo v tme. Otec ho po celý čas nenápadne pripravoval, že sa raz dozvie pravdu, hoci vtedy o tom ešte nevedel. Preto poznanie, ktoré večer prijal od Klimenta, pôsobilo na neho skôr upokojujúco, než aby sa utiekal k poverám, ktoré by nepripravená osoba na jeho mieste vyhládala.

Edmund strávil pokojnú noc ako už dlho nie a nemohol sa zbaviť pocitu, že všetko sa malo stať presne tak, ako sa i stalo. Ráno Klimenta nikde nebolo. Čoskoro ho uvidel prichádzať s hrst'ou plnou lesného ovocia. Pohľad na drobné červené plody mu okamžite zlepšil náladu.

„Dodá nám to trochu energie.“ Rozložil platenú šatku, kam vysypal lesné jahody. Bolo ich tak akurát, aby stačili pre oboch.

„Sú výborné,“ Edmund ich hádzal do úst rovno po piatich.

„Je tu veľa dobrých miest.“

„Vždy som tu našiel, čo som potreboval. Od byliniek, na tie som expert, môžete mi veriť,“ pochválil sa, „až po úle plné medu. Hoci včelám sa to nevel'mi páči, keď si od nich trochu odoberiem. Mali by ho najradšej len pre seba. Potvorky malé.“

Na mieste sa dlho nezdržovali. Kliment poznal nebezpečenstvo, ktoré im od strážcov poriadku hrozilo, a tak sa vydali na cestu. Starcov čas sa blížil. Hoci myseľ mal ešte vždy jasnú, telo už dosluhovalo po tých tisícoch kilometrov, ktoré počas svojho života prešiel. Občasné chvíľky, kedy cítil silu, tak ako predošlý večer, mu chýbali na druhý deň. Mohol sa priečiť Faturovi, ale proti starobe bol bezmocný. Zo všetkého najťažšia bola predstava, že on už ostal posledným a keby teraz zomrel, skonajú s ním aj storočia právd Chodcov. Posledný zostávajúci čas tak podriadil tomu, aby z Edmunda vykresal jedného z nich.

Vydali sa popri rieke, ktorá ich viedla na juh. Dni sa striedali jeden za druhým, že ich Edmund už iba ťažko oddeľoval. Krajina sa menila, vôkol pribúdali duby a jasene a v prírode bolo viac života. Kliment ich viedol popri rieke Azych na juh, kam vtekala do hustého lesa, z ktorého potom vychádzajúc ústila do Bieleho mora. Oni však na piatom oblúku rieky prešli na juhovýchodnú cestu, vedúcou k neistým cestám vo vrchoch zahalených hustými lesmi.

Veľa času Edmund premýšľal nad Faturom. Doposiaľ počúval, aký je dobrý a spravodlivý, ľudia sa k nemu modlili a prosili o zdravie, dávali mu obety a stavali svätyne. Po Klimentovom výklade sveta nadobudol pocit, že Fatur je len bábkou a že jeho hlavným poslaním je, aby sa Gorin udržal pri moci. Raz tomu veril, potom sa bránil, aby prijal takú skutočnosť.

Pochybnosti však vzápätí narazili na otcove a Klimentove presvedčenie a na dôkazy, ktoré mal aj on možnosť vidieť. Vytrvalo ho presvedčovali, že naozaj veci vo svete nie sú v poriadku. Predstava Fatura sa premenila na zlovestné čierne stvorenia, ktoré ho takmer zabili.

„Myslíte, že strážcovia poriadku nás ešte prenasledujú?“

„Pátrajú po nás. Striehnu iba na chvíľu, kedy nás budú môcť chytiť a vtedy už nebudeme mať šancu vyhnúť sa im.“

„Keď som ich vtedy videl, zdali sa mi zvláštni, ako keby ani neboli ľuďmi.“

„Veľa o nich nevieme. Mečom ich nezabiješ,“ prisvedčil mu Kliment.

„Ťažko povedať, čo sú to za stvorenia, ale ľudia nie sú. Vždy sa zjavia vtedy, keď ich najmenej čakáš. Tak sa stalo aj v Ernaku, meste Chodcov, kde pod ich mečmi zomrelo nesmierne množstvo našich bratov.“

„Naozaj mali Chodci aj svoje mesto?“ prekvapene vykrikol.

„Bolo to naše centrum, kde sme uschovávali všetko, čo sme našli na svete a mohli sme sa ta v starobe zložiť. Stála v ňom veľká knižnica, zhromažďovali sme v nej stopy a Znamená. Jedného dňa prišli počas

noci strážcovia a celé ho vyplienili. Všetci Chodci, ktorí v tom čase v Ernaku boli, pomreli. Veľká časť našich poznatkov je teraz navždy stratená. Preveľká škoda. Vedomosti nazhromaždené za posledné stáročia pochádzajúce z celého sveta sú preč. Mal som šťastie, že som tam nebol,“ poznamenal, ale v jeho tvári bolo vidieť, že ním bolestná spomienka pohla.

„Mali sme spojenca, ktorý nám mal pomôcť. Nadviazali sme kontakt s mužmi žijúcimi v horách blízko Ernaku. Viedol ich muž menom Barabáš. Sú to rebeli proti Gorinu. Privolili, že spolu s nami budú bojovať proti mocnému nepriateľovi, ale keď ten bol nablízku, zobrali z Ernaku čo mohli a stratili sa. Strážcovia poriadku potom vyplienili mesto a bez odporu zabíjali Chodcov. Teraz všetko leží popolom. Ernak je zničený, Barabáš nás zradil a Chodci umierajú. Argon vie, že ak nás zničí, zomrie s nami aj pravda o svete. Ľudia upadnú do nevedomia, z ktorej sa už nikdy nedostanú a budú naveky zotročení.“

Hustý porast lesov ustupoval a pribúdalo stromov s hrubšími kmeňmi, ktoré nakoniec vytlačili kroviny a burinu. Svojimi korunami, ktoré sa ťahali nesmierne vysoko, pochytili všetko svetlo, a tak si les prisvojili iba pre seba. Zdalo sa, že kráčajú hájom plným stĺpov, ako sa kmene vypínali hore. Bolo ich nesmierne veľa, pravidelne usporiadané, zatiaľ čo zem bola pokrytá nepríliš hrubou vrstvou lístia, až sa zdalo, že kráčajú mäkkou perinou. Miestami natrafili na vychodené cestičky,

neraz išli nemožnými smermi, najmä ak náhle končili kdesi pod vyvaleným pňom.

„Pozri,“ ukázal na kmeň stromu, kde uvidel akúsi značku, pripomínajúcu kríž.

„Čo je to?“ opýtal sa Edmund a pre istotu ešte bližšie podišiel k značke, aby si ju lepšie obzrel.

„Znamená to, že sme od najbližšieho mesta vzdialení tri dni cesty. Je to značka Chodcov. Týmto sa riadime, keď chodíme svetom. Jedni Chodci zanechávajú odkaz pre tých druhých. Je to naše písmo a jazyk. Netuší o ňom nik, kto k nám nepatrí,“ vysvetľoval mu Kliment. „Ja som mal svojich učiteľov a vedomosti, čo mi vstúpili, dávam teraz ja tebe.“

Cestou videli ďalšie značky, ktoré sa Edmund po Klimentovom výklade učil. Značka Θ znamenala, že sa dostávajú na územie, ktoré ovládajú temné sily a mali by si dávať pozor. Chodci mali aj značku Λ . Tá znamenala, že idú správne a stopa je blízko. Značiek, ktorými sa riadili Chodci bolo preveľa, a hoci sa nachádzali naskrze na neznámom mieste, nestratili sa, lebo značky, ktoré zanechali iní Chodci im napovedali kde sú a čo ich čaká.

Čoskoro opustili nížinu, ktorá sa rozliehala popri rieke a prešli do zvlnenej, kopcovitej oblasti. Bolo vidieť, že stromy vyrastajú čoraz vyššie ako stúpajú príkry svah. Chôdza bola o niečo namáhavejšia, lebo museli ísť po okraji kopca. Zrazu zaškriekala akási sojka, ozvena sa roz-

letela po prázdnote lesného stĺporadia. Edmunda pochytil zvláštny pocit.

Ešte nikdy sa mu nezdal les taký temný, ako teraz.

„Strašné miesto. Najradšej by som sa otočil.“

„Kraj Doria. Miesto potulných kmeňov žijúcich v tmavých lesoch.“

„Naháňa mi to strach.“

„Sú veľmi poverčiví. Veria v duchoch tohto lesa, ktorým venujú obety, aby si zabezpečili ich priazeň.“

„Nemali by sme radšej od nich bočiť? Nerád by som, aby si nás všimli.“

„Sú nevyspytateľní a nemajú radi nepovolaných hostí, ale v tomto lese je miesto, ktoré si Chodci nesmierne cenia. Chcem ti ho ukázať,“ Kliment prezradil dôvod, prečo sem prišli.

„Lenže ak je to nebezpečné, nebudem sa priečiť, ak sa mu radšej vyhneme.“

„Nie je veľa miest na tomto svete, kde je vidieť viac ako stopy. Tu sa nachádza Znamenie. Ak by Chodci verili v sväté veci, potom by Znamenie bolo svätým miestom. Je preto nevyhnutné, aby si ho videl.“

Les ešte viac potemnel. Stromy s hrubými kmeňmi, že by ich neobchytali ani piati muži, sa ťahali vysoko nad nimi. Pod korunami bol tieň a bezvetrie, v ktorom počuli aj najslabší zvuk. Klopanie d'atľa sa ozývalo v nekonečných ozvenách a chôdzu líšky počuli skôr, ako ju videli. Hmyz sa z tých miest vytratil, ale keď sem zablúdila osa, počuli ju tak hlasno, že si sprvoti mysleli, že proti nim letí celý úľ. Dávali si pozor, aby nenarobili hluk a nedali zámienku kmeňom žijúcim v týchto

končínách, aby ich našli. Nedalo sa povedať, ako dlho takto kráčali. Čierňavu noci vystriedalo svetlo rána, ktoré sa počas dňa viac nemenilo, ostávalo šero. Koruny stromov prepúšťali tak málo svetla, že by si človek ľahko pomyslel, že deň sa chýli ku koncu, hoci bolo poludnie.

Keď Edmunda pochytil strach, začal sa pohrávať s drobnými okrúhlymi kamienkami, ktoré mal vo vrecku. Schytil ich do hrste a presypával si ich pomedzi prsty alebo zapieral jeden o druhý a tak ich o seba šúchal. Poznal aj lepšie zábavky, ale toto mu pomáhalo, aby udržoval myseľ v pozore. Vo vreckách nosil kadejaké ďalšie veci, ktoré si tam vhodil, časom na ne zabudol alebo sa skryli kdesi do záhybu látky. Neskôr ich zasa našiel a to ho vedelo potešiť. Mal tam aj rozličné kúsky vysušených bylín, ktoré si tam niekedy vložil a zabudol ich vybrať. Pomáhali sa mu sústrediť.

„Ešte je to miesto ďaleko?“ Cestou nezjedli zhola nič, chytala ho slabosť. Predstava nepriateľských kmeňov, ktoré mohli byť blízko, ani by o tom nevedeli, mu nepridávala na nálade.

„Čoskoro sme tam.“

„Je Znamenie veľké?“

„Buď trpezlivý. Nechaj si otvorenú myseľ, aby si k Znameniu neprišiel predpojatý, lebo potom sa ti neodhalí pravda.“

„Ja sa pýtam len zo zvedavosti,“ riekol, ale bolo na ňom vidieť nepokoj.

„Ak sa chceš stať naozajstným Chodcom, musíš premýšľať inak, než doposiaľ. Odteraz sa nechaj viesť iba svojim vnútrom a pravdou, to sú jediné veci, ktorým môžeš veriť a nebudeš sa báť, že na cestách zabľúdiš.“

Edmund potlačil nutkanie utiecť, vravel si, že musí zotrvať a udržať si chladnú hlavu. Vždy bol roztržitý. Nedokázal poriadne obsedieť. Možno mal v sebe mravcov, ktorí ho vnútri škriabali a on musel poskakovať, hovoriť niečo, len aby sa ich zbavil. Lenže mal v žilách aj krv Chodcov. To si opakoval a napodiv ho to uspokojovalo. Pomáhalo mu, že mal pri sebe Klimenta. Otec ho opustil už dávno, a tak po celý čas nemal nikoho, kto by ho viedol či aspoň usmernil na cestu, kadiaľ by mal ísť. Bol ako nadvoko zarastená záhrada a teraz konečne prišiel niekto, aby jej dal zmysel, aby vyplel burinu a zastrihol nepotrebné konáre.

„Sme blízko. Priprav sa.“

Zahli priamo k hrebeňu, ktorého vrchol bolo vidieť tiahnuť sa povyššie korún stromov. Bolo to, ako keby sa vynárali z tmavých hlbín na hladinu. Kopec bol príliš strmý. Edmund sťažka odľukoval. Musel ísť v hlbokom predklone, aby vôbec mohol prevýšenie zvládnuť. Dni na cestách mu ešte nedali vydrž skúseného Chodca. Miestami sa zastavoval, aby sa vydýchal. Plúca dychtivo nasávali vzduch ako deravé mechy, až sa mu zdalo, že sa ho nemôže nasýtiť.

Pritiahol sa o krátky stromček, ktorý sa úporne držal koreňmi v zemi a s jeho pomocou sa dostal hore na hrebeň.

„Cítiš to?“ opýtal sa ho Kliment a skúmavo si ho prezrel. Neprestajne ho skúšal a poučal. Edmund sa to dovtipil, ale občas sa mu stalo, že sa neovládol alebo príliš rozrušil a povedal čosi inak, než mal.

„Ó, áno. Vôňu bazy by som si nepomýlil s ničím.“

„Vo vôni rastlín sa nepochybne vyznáš, ale cítiš aj niečo iné?“

„Iné?“ zamyslel sa. „Fialky! Tie cítim na sto honov. Sú niekde tam za skalou.“

„Naozaj?“ opýtal sa ho Kliment a pozrel naň káravým pohľadom. Edmund sa na chvíľu pozastavil, spamätal sa.

„Och, áno, či cítim niečo. Počkať,“ poškriabal sa po brade, potom po hlave, ktorú sklonil a zamyslel sa. Nepokojne prestupoval z nohy na nohu. Kliment ho zvedavo pozoroval. Nič nehovoril. Javil sa mu prísne, skoro ako jeho otec. Takmer mal pocit, že je opäť s ním.

Vôňa rastlínstva sa miešala s plápolajúcimi myšlienkami, ktoré sa premietali na čiernom plátne ako iskričky a pruhy farieb. Spočiatku sa zdali byť nesúvislé, takmer náhodné, no po chvíli sa začínali zoskupovať do obrazcov. Videl štvoruholník, ktorému sa zaoblili hrany. Tie sa začali krútiť a nadobúdať tvar. Vzniklo z toho veľké koleso. Jeho vnútro sa začínalo vyfarbovať červenou farbou.

„Mám to!“ Edmund od radosti vyskočil. „Veľký červený kruh!“

Pozrel sa na svojho učiteľa zvedavý, čo mu na to povie. Ten si ho zara-
zene premeriaval.

„Stalo sa niečo? Ach nie, zasa som trepal hlúposti! Ako vždy. Keď ja si
neviem pomôcť, ja...“

„Nemám slov,“ dostal zo seba Kliment.

„Odpusťte mi. Ja sa polepším. Kopec, na ktorý sme vyliezli bol príliš
strmý, zadýchal som sa a v hlave sa mi pomútilo.“

„V živote som nič podobné nevidel.“

„No áno,“ pokračoval Edmund v ospravedlňovaní, „to mi neraz hovorili
aj dedinčania a ja im na to: Tak konečne vidíte! Ste spokojní? Čo si mám
počat', keď som také nemehlo?“

„Nemehlo?“ Prebral sa starec. „V žiadnom prípade. Ty si výnimočný!“
zvolal nadšene.

„Nerobte si zo mňa žarty.“

„Naozaj si videl veľký červený kruh?“

„Ale nie nejako dobre, lebo potom sa jeho polovica vytratila, takže bolo
vidieť len jeho vrchnú časť. Čo už je to za kruh, z ktorého ostala len
polovica?“

„Pod'!“ pokynul Edmundovi.

Kliment sa zvrtol a zamieril ku skale, ktorá sa nad nimi týčila ako
stena. Priamo v nej bol otvor, ktorým sa dalo preliezť. Muselo sa vyjsť
na stupienok, natiahnuť sa a zachytiť výčnelku vystupujúcemu zo skal-
nej steny a zvážiť sa do otvoru v nej. Kliment, nech bol starý ako chcel,

nemal s tým najmenší problém a už bol v diere. Otočil sa za Edmundom. „Zvládneš to.“ Vystúpil na skalú, schytil sa výčnelku a vyzdvihol sa.

Ostal v nemom úžase – pred ním sa zjavilo Znamenie. Teraz pochopil Klimentovo nadšenie. Pred chvíľou videl presne to isté. Pozeral na obrovské železné koleso červenej farby spoločne ponorené v zemi. Uprostred bola os ako na voze. Vlastne celé to vyzeralo naozaj ako koleso na voze. Bolo však tenké a nevedel si predstaviť, že by na sebe unieslo veľkú váhu. Čo však na ňom pôsobilo zo všetkého najzvláštnejšie, po svojom obvode nemalo jazdnú plochu, aká bývala na normálnych kolesách, ale sedačky ako z bohatého paláca. Čím dlhšie na tú vec pozeral, tým viac na neho pôsobila. Zmocňovala sa ho. Prenikala doňho, až mal pocit, ako keby sa otvorili útroby nejakého organizmu, ktorý ho chcel pohltiť a zároveň vypudiť von. Zdalo sa mu, že na neho pozerá tisíce párov očí v nádeji, pričom v nich bolo cítiť aj výčitku. Neprijemnú, holú, drsnú. Počul tisíce výkrikov v neznámom jazyku. Prehlušovali sa navzájom.

Vtom uvidel, ako sa pred kolesom zvířil prach. Točil sa ako obrovská chiméra, ako medúza s myriadami ramien. Chápadlá ho začínali obtáčať. Nie, dost! Chcel skríknúť, ale namiesto toho, z úst vypustil prázdny bolestný výkrik.

„STALO SA OBROVSKÉ NEŠŤASTIE.“

8. kapitola – Prísaha

Na krajinu sadla tma. Obzor osvetľoval závoj posledných lúčov, ktoré ešte stihli prepadnúť cez horizont. Okolité skaly sa zmenili na kos-trbaté zuby dávnej príšery. Pomedzi ne prechádzal pravidelný oblúk ob-riehto kola, ktoré stálo teraz potichu, hlasy umĺkli.

Utáborili sa uprostred čistiny. Kliment poukladal kamene do kruhu. Doprostred naložil drevo a zapálil oheň. Jeho svetlo im pokrývalo tváre, ktoré sa zmenili na žlté a oranžové.

„Neviem, čo to malo znamenať, ale cítil som to,“ priznal sa Klimentovi, „tisíce a tisíce plačúcich ľudí plných beznádeje. Všade bol oheň a síra a nik jej nemohol uniknúť. Nerozumiem tomu.“

„To je dôvod, kvôli čomu som ťa sem priviedol. Máš čistého ducha a jasnú myseľ, ktorá nie je skalená ako u ostatných. Znamenie ti niečo vy-javilo. Odpoveď nájdeš vo svojom vnútri.“

„Čo ak nie?“ oponoval Klimentovi.

„Ver mi. Toto je len začiatok tvojej cesty. Verím, že z teba bude dobrý Chodec.“

„Lenže čo ak nie a budem vám robiť iba hanbu?“

„Vo svojom živote si zažil veľa neprávosti, kedy o tebe zmýšľali nie kvôli tomu, aký si, ale iba podľa toho, že si nebol ako ostatní. Nepoznám nikoho, kto by sa lepšie hodil byť Chodcom ako ty.“

„Musím sa vám priznať. Po tom, čo som videl, každý kúsok môjho tela, každá myšlienka sa upiera k túžbe stať sa ním. Celý život som prežil v tieni mokradí, zabudnutý a nevedomý, nevedel som, kam sa mám pohnúť, až kým ste neprišli vy a neotvorili mi oči. Preto vás prosím, spravte zo mňa Chodca a naveky vám budem zaviazaný.“

„To, čo žiadaš, znamená oddať svoj život putovaniu, spoznávaniu sveta, ale najmä samého seba. Odriekanie, hlad, hrozba smrti, budú tvojimi spoločníkmi. No zo všetkého najviac hľadanie pravdy. Si pripravený na túto úlohu?“

„Neviem, ako to mám povedať, zdá sa mi, že život, ktorý som viedol doposiaľ, nebol skutočným životom, lebo keď som vás počul rozprávať o Chodcoch, o pravdách sveta, cítil som, že vnútri sa mi rozsvietilo svetielko a tma, ktorú som mal v sebe, prestala byť temná a videl som obrysy niečo skutočného.“

„To je dielo tvojho otca. Pestoval v tebe Chodca, ani si o tom nevedel. Borvis bol veľký.“

Potom dodal: „Bude z teba dobrý Chodec. Si pripravený zložiť prísahu?“

„Ešte nikdy som nebol na nič tak pripravený ako teraz.“ Kliment vstal a položil palicu na jeho hlavu. „Opakuj po mne.“

„Som smädný ako človek na púšti,
a verný ako slnko noci,
svet je nekonečný a ja v ňom,

som pravde oddaným bojovníkom,
odteraz až naveky pôjdem tmou,
aby som sa stal Chodcom.“

A Edmund zopakoval slová prísahy.

„Budem ťa učiť nášmu umeniu chodectva. Staneš sa mojím žiakom a ja tvojím učiteľom. Zasnám ťa do tajov, o ktorých ostatní netušia, lebo iba uši Chodcov ich môžu počuť. Budeš bojovať proti nepriateľom, obhajovať pravdu a vzoprieš sa lži. Stráž naše dedičstvo, ktoré sme po stáročia zbierali a nedopust', aby sa stratilo. Odteraz sa budeš volať Edmund Jazerný.“

„Ja vám môžem sľúbiť, že budem čtiť odkaz môjho otca a všetkých Chodcov. Budem hľadať pravdu a hovoriť ju ľuďom, aby sa na ňu nikdy nezabudlo.“

Kliment objal mladého Chodca. Po jeho tvári stekali slzy dojatia.

„Kiež by tu bol Borvis, bol by na teba hrdý.“

„On s nami určite je. Cítim jeho prítomnosť.“

„Myslím, že máš pravdu. Aj mne sa tak zdá.“ Vtom Kliment siahol do platenej tašky, z ktorej vybral malú fľašu.

„Takúto chvíľu sa patrí zapíť. Túto medovinu mám z Kaliny.“ Edmund k nej privoňal.

„Namojdušu cítim med.“ Kliment sa rozosmial.

„Vravím, je to medovina.“

Odzátkoval fľašu a podal ju Edmundovi.

„Na nového Chodca.“

Pripili si.

„Tá páli.“

„Kalinci by nič slabšie nedali do úst.“

Edmund čoskoro zaspal. Kliment ostal sedieť sám. Dlho uprene pozeral do ohňa. Jeho starecká tvár s dlhou hustou bradou bola zaliata svetlom z pahreby, kde poskakoval malý bledý plamienok na prehorených konároch, ktoré pukali a rozpadali sa na žeravom popole. V tvári sa mu nepohol ani sval. Mal už priveľa rokov. Prestal ich počítat', ale povedal by, že takých sedemdesiat liet by sa doň zmestilo. Opúšťala ho životná sila. Roztriasla sa mu ruka. Azda slabosť, pomyslel si.

Preľakol sa. Napadla mu myšlienka, ktorá ho desila: Čo ak klame sám seba a Fatur je naozaj bohom? Všetko, čo tvrdili Chodci sa mohlo vyvrátiť. Fatur robil veľa zázrakov, ktorým ľudia verili a modlili sa k nim. Najvyšším jeho prikázaním bolo nepochybovať o ňom, čo trestal smrťou. Chodci o ňom pochybovali viac ako všetci. Teraz zomierali. Možno to bol Faturov trest.

Obklopovali ho tiene, ktoré sa zlovestne tiahli po skalách. Pozrel na spiaceho Edmunda, na ktorého tvári sa rozlieval pokoj.

„Možno tebe sa podarí zachrániť, čo je stratené,“ ozval sa k nemu tichým hlasom.

9. kapitola – Vtáčie mesto

Najprv mal pred sebou iba tmú, v nej sa postupne začal ukazovať les, kde nahusto rástli stromy s ohromne hrubými kmeňmi. Každý jeden navlas rovnaký. Zdalo sa mu, že sa stratil. Dlhú chvíľu blúdil v lese, ktorý sa mu zdal neznámy. Narastali v ňom strach a zúfalstvo, lebo si myslel, že sa z neho nikdy nedostane, ale zrazu uvidel jazero, kde stála jeho chatrč.

Pozoroval olejnatú trblietajúcu sa hladinu, ktorá ho postupne uspávala. Viečka mu padali dole, keď ho náhle čosi vyrušilo. Strhol sa práve vtedy, keď okolo neho preletel veľký vták. Dosadol na konár nakláňajúci sa nad jazero. Spoznal sovu so šedými pierkami v tvare srdca na tvári. Pozerala naň svojimi hlbokými čiernymi očami, v ktorých mal pocit, že vidí všetko. Počul svoje meno: Edmund.

„Matilda, neopustila si ma?“

„Sovy nikdy neopúšťajú toho, kto im zachránil život.“

„Som rád, že si tu.“

„Som tu, lebo môžeš odo mňa potrebovať pomoc.“

„Pomoc? Ale ako?“ nerozumel. Vtom vzlietla vysoko nad neho. Zakrúžila nad miestom, kde sedel. Zrazu sa mu zdalo, že vidí seba aj Znamenie z výšky. Všade naokolo bol les zahalený v čiernom šate noci. Obzeral sa dookola, aby sa rozliadol pod svete, ktorý bol pod ním.

„Už vidíš?...“ ozval sa hlas sovy.

Prebudil sa.

Včerajší deň mu prišiel, akoby sa odohral kedysi dávno. Takmer akoby ubehlo niekoľko týždňov alebo rok. Pozrel na Klimenta, ktorý ešte stále spal. Starý muž ležal na chrbte s hlavou podoprenou na kameňoch. Tvár mal sinavú, prepadnutú.

„Vstávajúte. Už je deň. Podľa slnka by som povedal, že poludnie. Dnes sme si poriadne pospali, však?“ prihovoril sa mu, ale nedočkal sa odpovede. V tej chvíli nemohol vedieť, že Kliment sa sotva vládze pohnúť.

„Čo je s vami?“ dobiedzal na neho otázkami. Zbadal, že čosi nie je v poriadku. „Ste chorý? Pôjdem do lesa a nazbieram bylinky. Spraví sa vám lepšie.“

Hneď sa aj vytratil a zjavil sa s plným priehráštim zelených lístkov, medzi ktoré sa zračili farebné hlávky kvetov.

„Toto vám urobí dobre,“ predostrel pred neho medvedí cesnak na medovom pláste divých včiel. „Postaví vás na nohy ako nič. A tieto bylinky z vás vyženú aj čerta.“

„Nie, Edmund,“ ozval sa slabým hlasom Kliment, ktorý cítil, že ho opúšťajú sily. Včerajší deň, po tom, čo Edmund povedal prísahu Chodcov akoby z neho opadla tiaž, ktorú na sebe niesol, ako keby sa zbavil ťažkého bremena a splnil svoju povinnosť voči Chodcom, Borvisovi a sebe. Teraz už mohol odísť z tohto sveta s vedomím, že neodchádza bez

nasledovníka. Bola tu nádej, že to všetko neskončí, lebo v Edmundovi mali Chodci stále nádej.

„Asi som už príliš starý.“

„Ale čo to hovoríte, keď sa rozbehnete, musím poskakovať, aby som vás stíhal. Máte pred sebou ešte veľa, preveľa ciest.“ Kliment si odkašľal. V hlave mu trieštilo.

„Kiež by si mal pravdu, ale môj osud už otvoril poslednú stranu.“

„Prestaňte tak hovoriť. Ja vás vyliečim.“

„Neskôr,“ slabo mu pokynul rukou, „keď mi trochu poddá.“

„Ako myslíte,“ zatváril sa mrzuto, „keď vám nič neostane, potom sa ne-sťažujte,“ na konci vety sa usmial, aby Klimenta rozveselil, ale ten si to nevšimol.

„Vás v noci museli štípať mole, keď ste taký neduživý.“ Starec zamrm-lal, čomu Edmund dobre nerozumel.

„Toto vám odložím,“ ukázal šatku, do ktorej zabalil jedlo. „Ak by ste si to rozmyslel.“

Kliment sa konečne po chvíli trochu prebral, laktami sa oprel o zem. Nadvihol svoje vychudnuté starecké telo, ktoré nedokázal zakryť ani plášťom. Dlhé vlasy a brada prepadli cez okraje pliec. Dalo mu veľkú námahu, aby dokázal čosi povedať.

„Musíme pokračovať ďalej, milý môj.“

„Vy sa nezdáte. Chvíľu ležíte, ako by ste sa už nemali postaviť a teraz vás už ťahá kamsi preč.“

„Musíme íst' do Charatonu.“

„Nech už je to kde chce, v takom stave ani náhodou. Musíte si odpočínúť,“ namietal Edmund, ktorý videl, že Kliment ledva leží, nieto aby ešte šiel na vyčerpávajúcu cestu.

„Nie je to ďaleko. Cestu zvládnem, nemusíš sa o mňa báť. Bol som aj v horšom stave ako teraz,“ Kliment sa na neho nepresvedčivo usmial. Edmund skrivil ústa a pozrel na Chodca.

„Je to nevyhnutné,“ dodal starec. V očiach sa mu zalesklo čosi zvláštne.

„Zdá sa, že tu nemienite ostať. No dobre, nebudem sa s vami o tom hádať.“

Edmund sa spočiatku domnieval, že Charaton bude ani nie deň cesty, no na nohách stáli celých osem. Prešli do krajiny plnej močiarov a jazier, ktorý obývali Sumovia s okrúhlymi tvármi a výrazne modrými očami. Žili nesmierne biedne, ale o to boli viac pohostinní a dovolili im prespať v ich domoch. Kliment im porozprával noviny zo sveta, ako na južnom obzore dlho svietila červená hviezda alebo Snehy voľajakej hory (meno si Edmund nezapamätal) toho roku zišli až dole do údolí. Prekvapivo podobné taľafatky slúžili ako nejaký druh platidla Chodcov, aspoň v týchto zapadnutých miestach.

Kliment bol počas cesty o niečo mlčanlivejší, než akého ho Edmund spoznal. Ponáral sa čoraz hlbšie do myšlienok, o ktoré sa zväčša nedelil. Starcova postava chradla zo dňa na deň. Hovoril sťažka, niekedy

mu bolo ledva rozumieť. Posledné dva dni ho Edmund musel podporovať. Klimentovu chorobu dával za vinu aj sebe, lebo iba kvôli nemu išiel k Znameniu, kde sa zaiste musel nesmierne vyčerpať.

Podobné myšlienky Edmunda trápili celú cestu do Charatonu. Aby na ne nemyslel a zavďačil sa Klimentovi, snažil sa zapamätať si každé slovo, ktoré mu povedal. Starcovi bolo odmenou, keď na strome uvideli do kôry vyrytú značku JJ a Edmund bez toho, aby mu musel pomáhať, zahlásil, že sa čoskoro pred nimi objaví mesto.

Ukázali sa vysoké štíhle štvorcové veže, nasledované zvislou stenou vysokej skaly, na vrchole ktorej svietili zdobené chrámy. Slnko zapadalo za obzor, sfarbilo oblohu do žltých a purpurových odtieňov, ktoré ožiarili konce veží. Svetlo sa od nich odrážalo a oslepovalo prichádzajúcich, zatiaľ čo zvyšok mesta sa ponáral do mäkkých tieňov. Edmund sa musel zastaviť, aby vstrebal všetku tú nádheru a pokochal sa svojím skutočne prvým pohľadom na mesto, lebo za svoj život ešte žiadne nezazrel.

„Je nádherné,“ zmohol sa na dve slová. Kliment sa mlčky odopieral o palicu. Bolo na ňom vidieť stopy dojatia. Líšili sa od Edmundových, lebo vedel, že je to posledné mesto, aké uvidí.

„Nádherné,“ prisvedčil mu. V kútika oka sa mu zaleskla slza, ktorú si podchvíľou utrel.

Mesto bolo rozdelené na časť nachádzajúcu sa na plošine, zatiaľ čo dolná časť sa zarávala pomedzi skaly, kde pri jej úpätí sa na seba tisli drevené domce. Pocestní sem prichádzali vo veľkých počtoch, pretože Charaton patril k významným pútnickým miestam. Jeho chýr sa niesol celým svetom, kde ho poznali aj pod názvom Vtáčie mesto.

Z veží chrámov na skale sa začalo ozývať zvonenie. Zvony sa pretekali jeden pred druhým, ktorý vyladí melodickéjší a krajší tón. Ich zvuk sa rytmicky ohlášal do celého sveta všetkými smermi. Niektoré zaznievali tenkým vysokým zvukom, iné zasa hlbokými, rozvážnymi a malebnými, ktoré zaplnili celú rovinu pod sebou.

„Prečo zvonili?“

„Dozvieš sa to čoskoro.“

„Nehovorte tak tajomne, lebo to nevydržím.“

„Každému príde včas, čo sa má dozvedieť. Mali by sme nájsť ubytovanie. Večer sa pútnici obvykle vracajú z chrámov a potom zaplnia všetky miesta v hostincoch.“

Cesta vedúca k úpätiu skaly prerezávala kopec naprieč a kým ešte boli hore, poskytovala im dobrý výhľad na okolitý kraj, ktorý sa pred nimi otváral. Na východnom obzore začínalo kamenisté územie púšte chudobné na život. Na juhu za hranicou mesta sa začínal tiahnuť pás pohoria Katamaklan s bielymi čapicami zasnežených vrcholov.

Edmund iba sťažka udržal svoje nadšenie na uzde: „Pozrite sa na to! A ja som si myslel, že na celom svete sú iba močiare a les.“

„Ako vidíš, nie sú. Až raz budeš ďaleko od miest, ktoré poznáš, či v zasnežených horách alebo vyprahnutých púšťach pochopíš, že svet nebol stvorený pre nás, ale my sme sa v ňom zrodili, že je rovnako nemilosrdný, ako na inom mieste láskavý.“

„No ten, čo ho stvoril, bol istotne maliar, hudobník a majster vôní.“

„Majster zázrakov.“

No vzápätí dodal, ako keby ani neprepadol dojatiu a namiesto toho stále myslel na bezpečnosť: „V meste nebudeme prezrádzať, že patríme k Chodcom. Je to teraz nebezpečné. V Charatone má Gorin svojich ľudí, ktorí striehnu na nevercov. Či so mnou alebo bezo mňa, dávaj si pozor, komu prezradíš, že si Chodec. Povedz to iba človeku, ktorému dôveruješ.“

Dorazili až celkom dole. Pred vchodom do mesta stála kamenná brána. Nešlo o príliš pevné stavenie, lebo mala tenké múry, ktorých účelom nebolo odraziť útok silného nepriateľa. Charaton nespadol pod žiadne kráľovstvo, lebo jeho význam nerástol na bojovom poli ani neopľýval prírodným bohatstvom. Široko ďaleko sa chýr o ňom niesol ako o pútnickom mieste, lebo z hôr, ktoré sa tiahli od juhu ako nekonečný zasnežený pás bolo vidieť lietať po oblohe ohnivé vtáky, podľa ktorých dostalo svoju prezývku.

Brána do mesta ostávala otvorená a nestrážená. Vošli do jeho úzkych tienistých ulíc lemujúcich vysoké štíhle domy z dreva. Množstvo ľudí sa vracalo z chrámovej časti nachádzajúcej sa na skale. Započuli úryvky rozhovoru mužov zahalených v bielych dlhých plášťoch. Mali tmavú, skoro čiernu pokožku.

„Nikdy som nemyslel, že ho uvidím na vlastné oči.“

„Dobrotivý Fatur!“

„Musíme nájsť ubytovanie,“ riekol Kliment, ktorý sa už ledva držal na nohách. Jeho tvár prezrádzalo nesmiernu únavu.

„Vyzeráte čoraz horšie. Dajte ruku cez moje plece, aby som vás podoprel.“

„Telo už nie je ako za mladi. Som len unavený. Zvládnem to.“

„Tak mi aspoň dovoľte liečiť vás. Pôjdem do lesa, nájdem bylinky a pomôžem vám.“

„Na to nie je teraz čas. Ráno musíme ísť hore na skalú ku chrámu. Teraz nájdime ubytovanie.“

„Keď inak nedáte,“ skonštatoval nespokojne Edmund, „lenže potom nisto pôjdem do lesa a pohľadám niečo, čo vám pomôže.“

Kliment šiel v popredí, mesto poznal, zatiaľ čo jeho spoločník sa držal za ním, lebo keby išli popri sebe, museli by neustále narážať do okoloidúcich. Ulice boli úzke, pretože medzi skalou a riekou, ktorá popri nej tiekla sa nenašlo viac miesta, a tak sa museli na seba domy tisnúť.

Zopár z nich sa štvieralo hore po skale. Stáli na úzkych terasách ako vtáacie hniezda. Poprepájali sa medzi sebou úzkymi rebríkmi a mostíkmi visiacimi na lanách.

Kliment zamieril práve tým smerom. Vyšli strmou ulicou. Schodiskom, vytesaným do skaly, sa dostali na jednu z terás, po ktorej sa išlo k domom na nich stojacich. Prvý stál priamo uprostred cesty. Museli ho obísť popri stene. Na jeho konci bol strmý zráz spojený s ďalšou terasou mostom, ktorý sa pohojďával na lanách. Kliment zamieril priamo k nemu.

„Naozaj chcete ísť týmto mostom? Čo ak nás neunesie?“

„Nemusíš sa ničoho báť. Keď unesie mňa, teba ani nepocíti.“

„Nikdy neviete, čo ak si povie, že mňa nezoberie a prekopcne sa?“

Kliment však už vyrazil. Zastavil sa až uprostred. Zbadal, že Edmund stále stojí na druhej strane.

„Výšky veľmi nemusím,“ priznal sa váhavo.

„Ak sa nebudeš pozerat' dole, nič sa ti nestane. Sľubujem,“ pozrel priamo do Edmundovej tváre, ktorý sa nechal presvedčiť, hoci s nevôľou, lebo videl, že stavec nemá sily nazvyš.

Most sa zakolísal. Edmund sa chytil lán, ktoré ho podopierali. Šiel so zatajeným dychom. Pôsobil pri tom nemotorne. Hlava sa mu krútila, pred očami mal zahmlené, ale podarilo sa mu prejsť na druhú stranu. Kliment ho pochvalne pobúchal po pleci.

„Niekedy myseľ povie nie, ale nohy áno. Tak pod'. Tu je naše miesto.“

Dom sa tlačil ku skale, jeho bočná stena sa o ňu prichytávala početným trámami, ktoré sa do nej zarývali, no aj tak sa zdalo, že by každú chvíľu mohol spadnúť do priepasti otvárajúcej sa pod ním. Mal tri poschodia, zhora bol zakončený nízkou strechou. Vstúpili do predsieni, ktorá zároveň slúžila aj ako hostinec, ten bol natoľko malý, že sa v ňom ľudia museli tiesniť, ak by sa ich tu zišlo viac. Sedela tu skupina piatich pustovníkov, ktorých bolo poznať podľa dlhých ľahkých šiat. Živo sa bavili. Oproti Klimentovi vyšiel postarší muž s páskou na jednom oku. Mal žlté prehnité zuby, ktoré, keď uvidel nových hostí, odhalil.

„Je plno. Dvaja sa mi už nevojdete. Voľná je iba jedna izbietka,“ posledné slovo zatiahol, ako keby hovoril o čomsi príjemnom a útulnom.

„Viac než dosť. Dobrých ľudí sa všade veľa zmesť.“

Domáci zvedavo pozrel po Edmundovi, ktorý postával vzadu pri dverách a vzbudil mužovu pozornosť.

„Odkiaľ vaše cesty vedú, ak sa smiem spýtať?“

„Z kraja močiarov, kde žije slávny národ Sumov. Dozvedeli sme sa o zázrakoch, ktoré sa v Charatone dejú a chceli sme ich vidieť na vlastné oči,“ riekol Kliment a zatváril sa ako jeden z pútnikov, ktorí tu hľadajú poslednú nádej. Hostinský sa zaškeril.

„Ak hľadáte zázraky, ste na správnom mieste,“ povedal už neraz omieľanú frázu. „Buďte mojimi hosťami.“

Ukázal im izbu, v ktorej mali prenocovať a vytratil sa. Klimenta oblieval pot a bezvládne sa zvalil na zem. Izba bola akurát veľká, aby sa do nej pomestili iba oni dvaja.

„Zajtra pôjdeme hore na skalú k chrámom. Uvidíš, prečo je toto miesto pútnickým. Teraz musím chvíľu odpočinúť.“

Kliment zvyšok dňa a noci preležal. Začali ho chytat' mrákoty. Edmund mu dával navlhčenú šatku na čelo, aby zmiernil horúčku. Ľutoval, že nemal nič, čím by mu mohol pomôcť. Nebola tu ani žiadna piecka, kde by mohol zohriať vodu. Cez malé štvorcové okno pozrel na mesto pod nimi, kde sa už rozsvietili lucerny. Cez škáry v stenách zafúkal mrazivý vzduch z rovín, až ho striaslo. Musel sa zakrútiť do plášťa.

Spomenul si na sovu, ktorá sa mu prisnila. Ak by mohol, vzlietol by odtiaľ ako vták, vzniesol sa a uvidel všetko ako na dlani, celý svet aj svoj život. Lenže on nevedel lietať a bál sa výšok. Bol si vedomý, že taký je v skutočnosti. Kliment mu až príliš veril, lebo chcel veriť. Obával sa, že ho sklame, že nebude taký, ako si myslí. Pýtal sa seba, prečo práve on mal byť Chodcom a nie niekto iný, možno silnejší alebo múdrejší. Svoje pochyby nevyslovoval nahlas, aby Klimenta zbytočne nerušoval.

Započul Klimentovo stonanie. Obával sa najhoršieho. Poznal, keď je človek na tom zle, keď už sám tuší bližiaci sa koniec. Znenazda-

nia mu prišlo všetkého nesmierne ľúto. Nechápal, prečo musí byť život krutý, prečo musia ľudia prežívať také utrpenie.

10. kapitola – Chrám

Počas ponurej noci mal Kliment pocit, že ho zovreli chápadlá akéhosi zlého stvorenia bez tela a bez mena, ktoré jestvovalo iba preto, aby z ľudí vysávalo všetku silu, čo im ešte ostala. Pred sebou videl mestá, ktoré počas života navštívil. Bolo ich neúrekom a mnohým už zabudol mená. Vystriedal ich čierny dym z gorinských melanitových baní, cezeň presvitala zlatá strecha kráľovského chrámu. Čierňava sa šírila svetom. Znamenalo to, že Fatur vyhral a stal sa večným bohom. Už nikto nespochybnil jeho moc. Ľudia zabudli na minulosť a stali sa jeho otrokmi. Chodci nesplnili svoju úlohu. Boli porazení.

Potom sa čierny dym rozplynul a uvidel bielu zasneženú krajinu, ktorá ho oslepovala. Brodil sa snehom, podchvíľou padal a zasa sa dvíhal, až nakoniec došiel ku skale. Uvidel na nej uhl'om napísanú značku ×, ktorá podľa Chodcov znamenala Začiatok. Nechápavo si ju obzeral. Prišiel k nej bližšie. Natiahol ruku, aby sa jej dotkol, ale ozval sa hrom a skala pukla. Prepadol sa hlboko do snehu, ako keby ho hodili do mora. Chcel sa nadýchnuť, ale nemohol. Rukami zúfalo hádzal okolo seba, ale nedokázal sa chytiť ničoho pevného. Hrdlo mu zvieralo, dusil sa. Strhol sa zo spánku.

Z mesta sa začali ozývať hlasy pútnikov, ktorí už od rána mierili na hornú plošinu. Edmund pozrel do Klimentovej tváre, ktorú obopínali neforemné sivé vlasy a brada, ktorá ešte viac zbelela.

„Je ráno?“ opýtal sa starec.

„Áno.“

„Potom by sme mali vyraziť, aby sa nám ušlo miesto.“

„Musíte oddychovať. Choroba vám berie sily.“

„To nič,“ snažil sa správať nenútené, „tol'ko hore vyleziem. O mňa sa nemusíš báť,“ snažil sa presvedčiť Edmunda, že je mu lepšie, hoci jeho tvár hovorila niečo iné. Trval na svojom. Nedal sa ničím presvedčiť.

K chrámom sa vydali spolu s ďalšími pútnikmi, medzi tých sa nenápadne zamiešali. Väčšina z nich mala telá opášané v bielych látkach. Poniektorí mali dlhé vlasy pospájané v hrubé pletence obtočené okolo hlavy, iní si temená hláv pokryli turbanmi. Líšili sa od seba podľa toho odkiaľ prišli, či k akej odnoži spoločnej viery patrili. Na podobných miestach ako toto panovala neraz nevraživosť medzi jednotlivými vetvami náboženstva, ale nie tu, v meste zázrakov. Ozývali sa modlitby, smiech alebo rozhovory, ktoré prepukli v nadšené výkriky.

„Niekedy je vidieť lietajúcich drakanov, inokedy magické vajcia.“

„Múdrosť bohov je nepredstaviteľná a my sa môžeme iba pokúšať chápať ju.“

Útržky rozhovorov pútnikov sa mimovoľne dostávali medzi nich, keď šli nahor po kamenitej ceste, ktorá sa uprostred zmenila na schody vytesané do skalnej steny. Ľudia sa začali na seba viac tlačiť. Kliment sa sťažka podopieral o palicu, Edmund mu musel pomáhať. Raz sa zdalo, že spadne na zem. Edmund ho podoprel a vedno pomaly vyšli až nahor.

Hore na skale sa slnko rozlialo po plošine a ako džbán rozpálených uhlíkov zažalo skalistú podlahu, z ktorej sálala teplota a pri dotyku s bosou a neskúsenou nohou sa ne jeden návštevník musel vyrovnáť tak, že bol nútený poskakovať a dotýkať sa zeme iba špičkami a zhrubnutými päťami, až kým si nohy nepovedali, že nemá zmysel bojovať proti horiacej zemi a za cenu neraz aj pľuzgierov sa vzdali. V zadnej časti plošiny vyrastal skalný múr, predelený chrámami na niekoľko častí. Každý boží stánok sa odlišoval výzdobou. Pompézne chrámy so štíhlymi vysokými vežami stáli uprostred na najvýznamnejších miestach a ich dôležitosť zdôrazňovali široké vstupné dvere a fasády s jemnými prácami remeselníkov, ktoré sa v drsnej prírode sveta lesov javili ako perly. Edmund oslnivejšiu nádheru nevidel.

„Priviedol som ťa sem,“ obrátil sa náhle Kliment, „aby si na vlastné oči videl božstvo, ktorému veria ľudia. Pamätaj na učenie Chodcov, zbav sa hávu slepej viery a jednoduchej pompéznosti, čo láka nepripravených, pokojne otvor cestu mysli, aby si poznal pravdu.“

„Vaše slová sú pre mňa cestou a nádejou. Keby som vás nepostretol, môj svet by bol tisícnásobne menší.“

V tej chvíli sa mu Kliment zdal blízky ako ešte nikto.

Spojenie, ktoré medzi nimi vzniklo, bolo náhle prerušené, ako keby medzi nich vstúpil zlodej a vytrhol ich z tajomného miesta, kde mali vstup iba vyvolení.

„V Charatone sú strážcovia poriadku, služobníci kráľa Argona! Pri prehliadke s nimi spolupracujte, aby ste im nedali dôvod upodozrievať vás z niečoho nekalého, alebo aby nemali príčinu potrestať vás.“ Oznam zopakoval hlásnik ešte niekoľkokrát. Hlavy pútnikov sa otočili k sebe a spustili vravu.

„Naozaj. V poslednom čase sú tu často.“

„Hľadajú iba nevercov.“

„Dobre je tak. Aspoň urobia poriadok. Dost', že sa niekto opováži spochybňovať vieru na tak svätom mieste ako je toto.“

„Sláva Argonovi, prorokovi!

Kliment sa neudržal a padol na zem. Zmocnila sa ho nesmierna slabosť. Telo ďalej nevládalo bojovať. Zvony v chrámoch sa rozozvučali. Ich treskúci zvuk rozochvel vzduch a zarezonoval v ušiach ľudí, ktorých akoby obliali živou vodou. Procesia pútnikov sa začala hrnúť na okraj plošiny, odkiaľ bol najlepší výhľad na pás hôr tiahnúcich sa na východ, kde sa mali čoskoro diať zázraky – vzduchom sa šírilo nadšené volanie. Blížil sa čas, kedy sa na oblohe ukážu lietajúci bohovia.

„Už je to tu. Bohovia sa nám ukazujú,“ davom prechádzalo skoro hmatateľné nadšenie.

Edmund si to nevšímal a snažil sa pomôcť Klimentovi. „Podďte, pomôžem vám.“ Schytil ho pod pazuchu.

„Nie, pozeraj sa!“ zahrmel starý zomierajúci muž z posledných síl. „Ja teraz nie som podstatný.“

Edmund zamieril očami na miesto, kam smerovali pohľady ostatných a pomedzi ich ruky zdvihnuté k nebesiam uvidel to, čo z Charatonu robilo posvätné miesto. Z vrchnej časti Katamaklanu, kde sa vypínali biele štíty, vyletel lesklý predmet. Slnečné lúče sa odrážali od jeho povrchu. Jeho podlhovastý tvar bol v prostrednej časti preťatý niečím, čo sa podobalo na vtáčie krídla, len sa to nehýbalo. Zo zadnej časti chrliťlo oheň. Letel na oblohe zľahka, chvíľu sa zdalo, že iba stojí, no vzápätí sa pohol. Naozaj sa zdalo, že predmet musí mať božskú podstatu, veď aj vzduch sa pred ním odstupoval, ani zem ho nevolala k sebe. Nebolo ťažké uveriť, že mu patrí celá obloha, ba možno aj celý svet.

„Syn boha Fatura, zmiluj sa!“

Pútnici vypínali k nebu ruky ako keby sa ho chceli dotknúť. Muži s dlhými bielymi bradami a vlasmi obtočenými okolo hlavy sa začali ukláňať, pútnici s čiernymi pokožkami radostne tancovali. Vpredu na okraji skaly stálo mladé dievča, ktoré nemohla mať viac ako pätnásť rokov. Dvaja muži ju držali z oboch strán za ruky. Za nimi stál muž

odetý v zlatistom rúchu. S rukami zdvihnutými k nebu zvolal: „Prijmy našu obeť.“ Po týchto slovách pomocníci zhodili dievča z priepaste.

Jedna skupina vysielala pozdravy svojim bohom prostredníctvom lietajúcich lampiónov. Tie mali ľahkú drevenú konštrukciu, ktorá bola pospájaná zvieracími šľachami. Dole sa nachádzal košík, v ňom zapálili oheň. Od neho hore vychádzali štyri tyče, na ktoré sa upínala látka. Horiaci oheň ju napínal, lampión sa vzniesol do vzduchu. Ihrali rozličnými farbami a vskutku to vyzeralo magicky.

„Sláva všemocnému.“

„Dobrotivý Fatur!“

Edmund sa ešte raz ohliadol za lietajúcimi bohmi. Jasný predmet urobil otočku tak ľahko, že sa by skôr povedal, že tancuje. Kliment sa neudržal na kolenách a spadol na chrbát. Oči mal spoločne zatvorené. Zomieral. Edmund k nemu priskočil.

„Videl som všetko!“

„Dobre, môj drahý. Som rád, že som ťa sem doviedol. Odpoveď nájdeš vo svojom vnútri.“

Sťažka sa nadýchol. Každé slovo mu spôsobovalo utrpenie.

„Odpusť mi, že ťa opúšťam. Nezomieram s vedomím konca, lebo vidím pred sebou nádej. Ona je v tebe, Edmund. Pravda je trpká, bolestivá a oberá človeka o ilúzie. Ale je to pravda, a to je jej podstata. Nie každý je hodný, aby ju naozaj videl. Človek je ako tvor, ktorý sa naučil žiť v tme,

až nakoniec prišiel o zrak, ale keď im prinesieš svetlo, hoci by bolo malé, nepatrné a neosvetlilo by celý svet, aj to by stačilo, lebo ten oheň nesmie nikdy zhasnúť. Teraz choď! Musíš sa dostať do Ernaku. Vyhl'adaj Barabáša. Je jedinou silou, o ktorú sa môžeme oprieť, aby sme zničili Gorin. Možno nás nezradil, možno sa niečo stalo. Musíš to zistiť a presvedčiť ho, aby bojoval proti Argonovi. Bez neho nemáme nádej.“ Klimentovi klesla hlava, zomrel.

11. kapitola – Strážcovia poriadku

„Nie, neodchádzajte! Nemôžete ma tu nechať! Čo si bez vás počnem?“ kričal, no Kliment už neodpovedal. Jeho tvár vyzerala pokojne, ako keby spal. Edmundova hlava klesla v zúfalstve na jeho hrud’.

„Toto mi nesmiete robiť! Ešte nie som pripravený, rozumiete mi? Mýlite sa vo mne, nesmierne sa mýlite. Chcel som vám to povedať po celý čas, ale vy ste ma nechcel počúvať. Nie som hoden byť Chodec. Nie som...“ držal sa mŕtveho tela Chodca, no nič nepomohlo. Mŕtveho neprinavrátil späť na svet. Na opačnej strane plošiny zbadal strážcu poriadku.

Sedel na koni v čiernom habite so zašpicatenou kapucňou. Tvár mu nebolo vidieť, lebo sa ukrývala v tieni, ktorý bol natoľko nepreniknuteľný, že bol dokonalou čierňavou. Sudca a kat zároveň. Pocítil z neho chlad, neľudský, páchnuci a neosobný. Vtom sa ozval nepríjemný kvílivý zvuk, aký počul vtedy, keď zapálili jeho chatrč. Rukami si zatkal uši.

„Aaaaaakrrrrrrrrrr!“

Musel čím skôr zmiznúť, no nechcel nechať Klimenta ležať uprostred všetkých tých ľudí. Schytil ho za ruky a potiahol, aby ho aspoň oprel o stenu múru. Od námahy mu na čele nabehla žila, ale s telom pohol vari iba o kúsok. Pozrel sa smerom, kde predtým uvidel strážcu. Te-

raz tam stáli traja. Sedeli na koňoch a pozorne kontrolovali priestor, zaplnený pútnikmi. Dvaja z nich sa pohli dopredu priamo oproti miestu, kde sa nachádzal. Jeden zamieril k ceste, ktorou prišli sem na plošinu, druhý smerom k chrámom. Ocitol sa v obkľúčení.

„Nemôžem vás tu nechať,“ celý zúfalý sa prihovril mŕtvemu Klimentovi. Ťahal ho za ruky, ale nedokázal ním hnúť.

„Potrebuješ pomoc, synu?“ Zjavil sa pred ním muž s čiernou tvárou s množstvom bielych bodiek. Okolo tváre vyrastala sivá rozkošatená brada. Torzo mal opásané bielym habitom, ktorý siahal do polovice stehien a odhaľoval prostrednú časť hrude. Pozeral na trápiaceho sa Edmunda láskavým pohľadom.

„Prišlo mu zle, chcem ho oprieť tu o stenu.“

„Stáva sa to občas, keď sa ľudia uzrú božstvo na vlastné oči,“ uznal chápavo, „lebo vidieť boha možno iba s čistou dušou a veľkým odriekaním. Pomôžem ti, synu, akože sa volám Ganytek, syn veľkňaza v Trepanii, verný služobník Fatura.“ Schytil Klimentove nohy a pomohol mu posunúť jeho telo k múru.

„Nesmierne ďakujem,“ povedal človeku, ktorý sa uklonil.

„Múdry a dobrotivý Fatur nech žije večne.“

Narýchlo sa mu uklonil na znak vďaky. V ten moment pocítil chlad, ktorý už poznal. Zahalil ho temný tieň. Priamo nad sebou mal strážcu s mečom v zdvihnutej ruke, ktorá prerezala vzduch a mierila rovno na Edmunda.

Od ľaku mu poskočilo srdce, spadol na zem. Ostrie preletelo tesne okolo jeho hlavy. Kôň strážcu sa vypäl na zadné, zlovestne ho vyzdvihol. Čierňava tej bytosti zastrela celý svet; strážca poriadku, sluha Argona a vraha Chodcov. Konské kopytá dupotom dopadli na zem a zvířili prach. Edmund sa začal plaziť. Jediná cesta, ktorá mu ostala bola smerom ku skalnému zrázu, kde by sa ďaleko nedostal. Vtom dostal spásonosnú myšlienku.

„Fatur sa zjavil na nebesiach. Letí! Pozrite sa!“ vykřikol, len čo mu sily stačili. Na skale bolo ešte vždy mnoho ľudí, ktorí keď počuli, že sa na oblohe udial ďalší zázrak okamžite sa natlačili k okraju skaly a tým odrezali strážcu od Edmunda, ktorý trielil na kolenách pomedzi nohy veriaticich. Na chvíľu sa mu podarilo stratiť z dohl'adu prenasledovateľa.

„Kde je?“

„Nevidím ho,“ prekřikovali sa nad ním rozvášnené hlasy. Mal iba zlomok času, kým si uvedomia, že na oblohe nie je nikto a rozídu sa. Ich nohy a záhyby plášťov sa mu mihali pred očami, pomedzi ktoré zbadal dvoch strážcov, stojacich vedľa seba. Ďalšieho mal za chrptom.

Začal sa predierať pomedzi dav nahustený na seba, na jeho konci ich už bolo poriedko, čo znamenalo, že sa ocitol bez úkrytu. Vyskočil na rovné nohy a ako zviera, ktoré idú lapiť, sa rozbehol k chrámom vytesaným do skalnej steny. Zamieril do toho, ktorý sa nachádzal najbližšie oproti nemu. Vyzeral veľmi zvláštne s hrubo opracovanou prednou stenou, kde prevládali valcové tvary krátkych stĺpov. Priečelie nad nimi

bolo zdobené početnými zaoblenými výstupkami, ktoré sa premieňali v konzoly podopierajúce spodné okraje otvorov, v ktorých boli sochy zvierat a ľudí. Z hornej časti chrámu sa tiahli dohora štyri štíhle veže, ktoré odspodu vyzerali, že sa zužujú a celkom hore zašpicatujú.

Bezhlavo sa rozbehol tým smerom nevnímajúc, či ho strážcovia vidia alebo nie. Cestou sa zrazil s pútnikom, ktorý sa akoby naschvál otočil smerom, ktorým bežal a vedno sa ocitli na zemi. Strážcov nevidel, ale počul kopytá koňov, ktoré búchali o tvrdé podložie skaly. Vyskočil na nohy a vbehol do chrámu.

Srdce mu divoko bilo, keď sa ukryl za jeden zo stĺpov, ktorých tu museli byť stovky, až vyzerali ako kamenný les. Obklopilo ho šero a chlad. Jediné svetlo vychádzalo z ružicových okien nad chrámovým portálom. Dopadalo na podlahu, ktorá rozdeľovala chrám na dve polovice. Bolo však skúpe, lebo muselo prechádzať malými okrúhlymi okienkami zasadenými v hrubých rámoch. Na tvrdej dlažbe zazneli kroky. Rozliehali sa po celom vnútri v dutých pomalých ozvenách. Edmund sa krčil za stĺpom blízko stredovej uličky. Prichádzajúceho počul hneď za chrbtom. Doslova cítil jeho prítomnosť, ťaživú a neodvratnú. Srdce mu búšilo a zastieralo myseľ. V duchu zatúžil, aby s ním bol Kliment a poradil mu, čo má robiť, lenže teraz bol sám a musel si poradiť bez neho. Obzeral sa naokolo hľadajúc niečo, čo by mu mohlo pomôcť, lenže videl iba les stĺpov a nič viac. Ak by ho zbadal strážca, sotva by mu ušiel, lebo ni-

kde inde sa nedalo ísť. Ocitol sa v pasci. Pociťil nesmierny chlad, až ho striaslo. Nemusel sa ani otáčať, aby vedel, že nepriateľ je priamo za stĺpom, o ktorý sa opieral. Javil sa hmotný a obrovský, hoci ho nevidel. Nepotreboval to. Nedýchal.

Čosi buchlo o tvrdú zem. Vysoký kovový zvuk, ktorého ozvena sa rozniesla do celého toho prázdneho chladného priestoru. Pochopil, že je to hrot meča, ktorý len pred chvíľou videl na námestí v ruke strážcu. Zatlčil pery, zatvoril oči, vzduch nasával krátkymi nádychmi snažiac sa neupozorniť na seba, neprezradiť sa ani najmenším zvukom, ale bol presvedčený, že o ňom musí vedieť, počuť ho, lebo srdce mu trieskalo v hrudi tak, že ho počul až v spánkoch.

Zbadal okraj jeho čiernej špicatej čižmy, popri ktorej sa zakolísal okraj plášťa. Teraz, keď sa otočí, určite ho uvidí. O tom nebolo pochyb. Lenže to nechcel ani najmenej. Nebolo nič zlovestnejšie na svete ako tí, ktorí ho chceli zabiť, hoci im nič neurobil. Nepočúvali to, čo si on myslel, čomu veril, ale podliehali inému poriadku, veľkolepejšiemu, ktorý zasa nechápal on a predsa niečo ich postavilo medzi seba, a teraz kvôli tomu musel zápasit' o život.

Potichu sa presunul po obvode stĺpa, aby sa za neho väčšmi skryl, keď zrazu čiernava zakryla obzor. Zlovestný čierny vták otočil hlavu k

miestu, kde len pred chvíľou bol. Ozvalo sa nepríjemné uši trhajúce kvílenie.

„Aaaaaakrrrrrrrrrr!“

Edmund si zakryl sluchy, aby sa vyhol nepríjemnému zvuku. Trhol sebou a ako nanešťastie sa mu z vrecka vysypali kamienky, ktoré schovával vo vrečku. Zašuchotali na kamennej podlahe tak hlasno, ani čo by boli obrovské balvany, ktorých hluk sa niesol priestorom chrámu. Pochopil, že je koniec. Vyskočil a bežal pomedzi stĺpy.

Strážca sa ako čierny oblak rozbehol za ním. V jeho rukách svietilo ostrie meča, ktorým po ňom sekol a z pätky stĺpu, ktorý trafil namiesto neho, vyletela spľška kameňov. Vnútri chrámu zahrmelo. Nasledoval ďalší a ďalší úder. Strážca poriadku rozbíjal všetko, čo mu prišlo do cesty. Kamene lietali, menili sa na malé úlomky. Edmund bežal len čo mu sily stačili. Každou chvíľou menil smer, aby zmiatol prenasledovateľa, až sa ocitol na samom konci chrámu vyhlbenom hlboko do vnútra skaly, odkiaľ sa nedalo ujsť. Slepá cesta. Strážca videl, že je v pasci, že mu neujde. Išiel k nemu pomaly. Držal pri tom meč široko od tela, na jeho ostrie dopadali lúče z okrúhleho okna, zatiaľ čo strážca poriadku vyzeral ako nezreteľná silueta.

Medzi nimi ostal len drevený stôl, ktorý slúžil na obety. Edmund sa k nemu upieral ako k poslednej záchrane.

„Museli ste si ma s niekým zmýliť. Ja som vám nič neurobil. Naozaj,“ v zúfalstve sa snažil presvedčiť svojho kata, ktorý išiel oproti nemu s mečom pred sebou. Nič mu na to neodpovedal, lebo strážcovia nevedeli rozprávať, ale rozsvietili sa mu oči bledou farbou akú máva mesiac počas splnu. Hľadeli na neho spod kapucne, z tej temnoty, ako keby sa pred ním otvárala vesmírna ničota a chcela ho pohltiť. Bolo to čisté zlo. Žiadne zľutovanie. Oboma rukami schytil meč a sekol ním tak mocne, že sa stôl prelomil na polovicu.

Edmund ďalej ustupoval, až sa chrbtom dotkol zadnej steny. Pred ním rástol tieň, bol čoraz desivejší a chladnejší. Edmund sa nadobro lúčil so životom, keď sa zrazu dotkol niečoho kovového. Prešiel tým rukou vyššie. Bol to svietnik, ktorý stál na vysokom kovovom stojane. V hlave sa mu vynoril plán.

„Len si pod' po mňa!“ zakričal na neho. „Myslíš, že keď nás všetkých zabiješ, že sa niečo zmení? Nie, pravda sa nevytratí, ona si vždy nájde cestičku,“ spomenul si na Klimentove slová, ktoré mu hovoril. V tom schytil ťažký stojan a prevrátil ho rovno na strážcu. Masívna kovová konštrukcia sa s hrmotom prevalila priamo na neho, strážca sa ocitol pod ním.

„Tu máš!“ zvrieskol.

Švihol sa na zem, šmykol sa po klzkej podlahe priamo popri strážcovi, ktorý zápasil s ťažkou konštrukciou na sebe. Netrvalo dlho a

odvrhol ju v hneve od seba. Konštrukcia svietnika vyletela niekoľko metrov do diaľky. Sekol mečom na miesto, kde sa len pred chvíľou nachádzal Edmund, lenže ten už bol na nohách a bežal prostrednou cestičkou chrámu priamo k východu.

Strážca sa vyrútil za ním. Ťažké kroky búchali o zem, duneli v obrovskej sále, ale Edmund na to nedbal. Vyletel von z chrámu priamo na ostré svetlo, ktoré ožarovalo priestranstvo pred skalou. Musel prižmúriť oči. Zbadal ostatných strážcov, ktorí stáli na opačných stranách plošiny, strážili východy. V momente, keď ho zočili, rozbehli sa rovno na neho. Kónské kopytá búchali o zem a každou chvíľou boli o niečo bližšie. Strážca, ktorý za ním vybehol z chrámu rovnako ako on, bol na chvíľu oslepený svetlom.

Jediné miesto, ktoré Edmundovi ostalo na útek, bol okraj skaly, kde sa začínal zráz. Nemal na výber. Ľudia sa pomaly rozchodili, nemal sa viac za koho ukryť. Prebehol až k samotnému okraju. Naklonil sa dole, kde naň číhala nesmierna hĺbka, až sa mu zatočila hlava. Zraz prudko klesal, iba miestami zo skaly vystupovali zuby, lenže o tie sa nedokázal zachytiť. Ďaleko v údolí uvidel oblúk rieky, ktorá obmývala spodnú časť skaly a kľukatila sa ďalej až k mestu. Strážcovia ho zo všetkých strán obkľúčili. Ich zašpicatené hlavy vyzerali ako nemilosrdní kati, ktorí si išli pre obeť. Nemohol dúfať v ich milosť. Pasca sa zúžila, nemal kam ujsť. Ustúpil o krok dozadu, kde na neho zízala priekopa,

prázdnota vyhradená iba pre vtákov. V tom momente uvidel, že na dva kroky od neho je na zemi položený lampión, ktorý tu nechali pútnici. Bola to šanca ako sa dostať preč, hoci s nejasným výsledkom. Oblial ho pot. Poskočil dva kroky do strany a schytil drevenú konštrukciu lampiónu. Keď to zbadali strážcovia rozbehli sa za ním. Vtedy sa Edmund odrazil od okraja útesu a držiac sa košíka sa spustil dúfajúc, že ho unesie.

Mýlil sa. Látka na lampiónu sa napla iba sčasti, nedokázala ho udržať vo vzduchu. Rútil sa strmhlav do prepadliny, na dne ktorej ho čakali skaly. Obrazy sveta sa okolo neho rinuli ako vodopád, nesúvislé, roztrhané. Obmýval ho vzduch, ktorý sa pri lete dole zmenil na vietor. Jedinou šancou bolo pripevniť látku o konštrukciu, aby sa mohla zaprieť do vzduchu. Vymrštil ruku k tyči, z ktorej sa uvoľnila. Nahmatal trčiaci ostrý okraj. Schytil trepotajúcu sa látku a prirazil ju. Fungovalo to. Látka sa na chvíľu napla a stlmila pád. Stočila smer jeho cesty, mieril rovno na miesto, kde sa kľukatila rieka.

Plesklo ním do riavy, na zlomok chvíle stratil vedomie. Obmyla ho spenená voda, ktorá ho vzápätí vyvrhla na hladinu, kde sa prebral. Jeho prvá myšlienka bola, že strážcovia sú preč a on je nažive. Prúd vody ho niesol ďalej, zatiaľ čo sa spamätával z toho, čo sa stalo. Nemohol uveriť, že bol tak blízko smrti. Za mestom, kde sa končila skala, sa koryto rieky rozširovalo a hladina sa upokojila. Mohol priplávať k brehu a konečne sa zhlboka nadýchnuť. Potreboval to.

Prešiel na druhú stranu a vyvalil sa na kamenistú pláž. Lahol si na chrbát a premietal si v hlave posledné udalosti. Kliment bol mŕtvy. Teraz ostal sám. Nevedel, ako si so všetkým poradí, ale po tom všetkom vedel, že musí, že nie je iná cesta a on je Chodec. Spomenul si na Klimentove slová, aby vyhľadal Barabáša. Nepoznal cestu, nevedel, čo ho čaká, ale nebol čas na váhanie. Najmä nie v tejto chvíli, keď sa zdalo, že dni Chodcov sú sčítané. Teraz všetko záležalo na ňom.

Dlhú chvíľu ležal na brehu, kým v sebe našiel sily vstať. Všetko ho bolelo, údy doslova kričali po tom, aby im dožičil oddych, ale nedbal na ne. Necítil únavu, aspoň nie v hlave. Musel ísť, to bola jediná myšlienka, ktorú mal na vedomí.

Pred ním sa rozliehala púšť. Vyprahnuté a nehostinné miesto. Vydal sa do nej sledujúc iba slnko a hviezdy. Netušil, že je pred ním dlhá, takmer nekončená cesta vyschnutými korytami riek v tieni vysokán-skych hôr a suchých kamenistých púští. No zo všetkého najhoršie boli treskúce mrazy v noci a spaľujúce teploty počas dňa.

12. kapitola – Romero

Romero sa snažil presvedčiť všetkých naokolo, že dnešný deň je presne ako predošlý, aby nevzbudil podozrenie. Vedel, že už nemá ani sekundu nazvyš. Udalosti posledných dní ho prinútili konať, lebo ináč by ho odhalili a tomu sa chcel za každú cenu vyhnúť. Išiel smerom k vznášadlu, ktoré ho už čakalo pripravené na pristávacej dráhe tak, ako bolo na začiatku každej služby zvykom. Mal štíhlu postavu, čierne nakrátko ostrihané vlasy a hladkú tvár. Bol oblečený v striebornom overale, ktorý nosil pod krkom zľahka rozopnutý. Okolo bedier mal čierny opasok, z ktorého vytŕčali nevelké nepravidelné stupienky nesúce všemožné druhy technológií nevyhnutné pri práci a fázer slúžiaci na obranu. Na ten nemohol zabudnúť, lebo opatrnosti nebolo nikdy nadostač. Pre istotu nosil so sebou aj holografický meč so zlatistou rukoväťou v tvare jednoduchého valčeka. V jeho rodine sa dedil niekoľko generácií.

Mal štyridsaťpäť rokov, čo bol podľa alt'anských štandardov všeobecne považovaný za mladý vek. Už dvadsať rokov robil prieskumníka na základni Mirna, no nevyslúžil si vysokú hodnotu, dokonca ani netúžil po tom, aby sa raz stal kapitánom. Podľa zvyklostí Alta sa to javilo trochu neobvyklé, lebo každý sa mal snažiť byť čo najlepší, prekonať svoj tieň, ako sa zdôrazňovalo, ale Romerovi na tom veľmi nezáležalo. Pre svoje netradičné postoje bol trňom v oku riadiaceho dôstojníka Ber-

gena, ale keďže ho nemohli degradovať na podradnú funkciu, trpeli ho. Nikto však netušil, že sa v ňom skrýva aj niečo naozaj odlišné, že je vlastne napadnutý pozemským vírusom.

Začala mu osemhodinová služba, na ktorú sa vôbec netešil. Už niekoľko týždňov nedobre spal. Vlastne nenazval by to spánkom, len nepokojným prevracaním sa v posteli. Nikomu o tom nepovedal, hoci výkvy v biorytmoch sa považovali za udalosti hodné úradného oznamu. Protokol porušil aj vtedy, keď neoznámil, že je nakazený vírusom, ktorý chytil od mulov. Nevedel, prečo tak konal. Vždy bol lojálny vláde, ktorá sídlila v Alte a nikdy by mu nenapadlo, že sa bude priečiť ich predpisom. Prekvapoval sám seba, ako jednal. Konal pudovo proti všeobecným smerniciam a v rozpore s tisícročným plánom prijatým radou Piatich, ktorí predstavovali vládu. Základné pravidlo bolo neporušovať ho a on napriek tomu konal v rozpore s ním.

Ak by si ho teraz všimol niektorý nadriadený, postrehol by na ňom čosi zvláštne. V ústach mal nevelikú trubicu čiernej farby, ktorú nebadane zvieral medzi zubami a perami tak, aby čo najmenší koniec vytřčal von. Antivirálny filter, ktorý ničil akékoľvek dôkazy, že má v sebe niečo cudzorodé. Musel sa skrývať, aby si náhodou niekto nevšimol niečo podozrivé. Na otvorenom priestranstve ako teraz sa to ešte dalo skryť, pretože senzory na meranie cudzorodých látok boli najmä v uzavretých miestnostiach, ale pre istotu si ho nasadzoval vždy, keď to

bolo možné. Vláda vedela byť v týchto veciach obzvlášť nekompromisná. Pri prvom prejave porušenia zákona, najmä pri biologickom nebezpečenstve, čo bolo uzákonené hneď v siedmom článku tisícročného plánu, by do niekoľkých sekúnd bolo po ňom. Možno aj menej. Stačil by zlomok času a fázy by ho rozložili na molekuly.

Vznášadlo stálo desať centimetrov nad zemou. Malo tvar kvapky, okrúhla časť bola vpredu a zaostrený koniec vzadu. Celý jeho povrch odrážal svetlo, ktoré na neho dopadalo; bolo pokryté matným strieborným materiálom, cez ktorý ako žilky v tele všemožnými smermi prechádzali zlatisté pramene. Dvere sa automaticky vysunuli hore. Nastúpil do útleho priestoru vznášadla. Musel mierne pokrčiť nohy, aby sa doň vošiel celý. Sedadlo sa okamžite prispôsobilo jeho rozmerom a tvarom, takže ani po dlhej službe necítil únavu. Po oboch stranách mal manuálne pulty, ktorými mohol vozidlo ručne ovládať, prípadne meniť základné konfigurácie. Pred ním sa rozvinul nevelký sklenený pultík, nad ktorý sa rozložila trojrozmerná projekcia riadiacich prístrojov.

„Dobrý deň, desiatnik Romero. Ako sa dnes máte?“ ozval sa k nemu príjemný ženský hlas vnútornej automatickej obsluhy.

„Výborne.“

„To ma teší,“ povedal hlas naozaj potešene, takmer koketne.

Romero sa rozložil v sedačke. Dvere sa automaticky zatvorili a prístroje sa rozsvietili. Celé vozidlo náhle ožilo jeho prítomnosťou.

„Máte trochu zvýšenú teplotu,“ ozval sa k nemu hlas.

„Naozaj? Ani som si to nevšimol.“

„Budem potrebovať vzorku vášho dychu, aby som vás vyšetřila.“

„Nebude to potrebné. Som v poriadku,“ oponoval hlasu.

„Desiatnik, podľa protokolu...“

„Som v poriadku. Len som dobre nespál.“

„Dobre. Akceptujem váš argument. Keď sa váš stav nezmení do dvoch hodín, urobíme test. Čo na to poviete?“ Romero bol ticho. Nechcelo sa mu hádať s automaticky naprogramovaným prístrojom.

„Chceme predsa, aby sme mali čo najlepšie výsledky.“ Snažil sa mu hlas dohovárať.

„Uvidíme. Možno neskôr.“

„Výborne.“

Romero zaklonil hlavu a zatvoril oči. Potreboval si prečistiť myseľ. V poslednom čase sa mu zdalo, že ju má dutú, že všetko sa mu v nej nakopilo a zlialo kdesi v mieste očí, ktoré ho teraz pálili. Nevedel, čo má robiť. Čoskoro na to prídu a vtedy už bude neskoro.

„Pripravený na prieskumný let?“

„Áno.“

„Aké sú ciele vašej misie?“

„Vizuálna kontrola zóny 323/01.“

„Výborne. Systémy sú pripravené. Autopilot pripravený.“

„Dnes to zoberiem manuálne.“

„Smie vedieť váš dôvod?“

Došľaka, pomyslel si, každá vec sa zaznamenávala. Vždy muselo byť všetko odôvodnené. Niekedy sa mu zdalo, že nemôže urobiť nič bez toho, aby kdesi na opačnej strane zeme nezasvietilo svetielko.

„Je pekný deň. Chcem si obhliadnuť terén.“

„Ako si želáte, desiatnik.“

Z bočného pultu sa vysunulo holografické riadiace rameno. Na jeho koniec položil ruku a urobil pohyb k sebe. Vznášadlo sa hladko nadvihlo niekoľko metrov nad zem, posunul rameno od seba a vozidlo vystrelilo dopredu.

Za sebou nechal stanicu Mirnu umiestnenú za samým vrcholom štítu, ktorý sa beľel od snehu zakončený snehovou čiapkou. Za ním sa nachádzalo zrezané miesto, kde ležala ich základňa izolovaná od vonkajšieho sveta neviditeľným poľom. Malo za úlohu brániť tomu, aby vonkajšie vplyvy nezasahovali do chodu ich malého visutého sveta mimo domovskej pevniny hlavného mesta Alta nachádzajúceho sa teraz na opačnej strane zemskej sféry. Mulovia vrch nazývali Katamaklan.

Neviditeľné pole nepoužívali vždy. Mimo základňu ukázali lietajúcu loď každý deň v pravidelnom čase, aby ju mulovia mohli vidieť. Spočiatku šlo len o experiment, ale keď si uvedomili pozitívny vplyv na vývoj náboženstva medzi mulmi, začlenili túto skutočnosť do svojich plánov na ovládnutie zeme. V neďalekom meste, ktoré bolo medzi mul-

mi zvané Charaton sa preto vytvorilo náboženské centrum (podľa záznamov Mirny sa volalo Delta 32E), a tak sa posilňovala viera vo všeobecného boha zvaného Fatur a jeho odnožiam. Podľa plánu Alta šlo o dokonalý prostriedok ako využiť vlastný technologický pokrok a prostredníctvom neho kontrolovať civilizáciu. Alt'ania ako skutoční bohovia sa zabávali na predstavivosti mulov. Zo všetkého najradšej vytvárali drakanov ako spoľahlivé a nadmieru odstrašujúce stvorenia. Podobali sa na kedysi bájných drakov. Predstavovali hranicu, ktorú nebolo možné prekonať. Romero sa nad tým musel zasmiať. Aj on patril k takzvaným vyvoleným ľuďom, ale bolo mu to srdečne jedno.

Bol súčasťou posádky kontrolnej stanice Mirna, ktorá monitorovala časť zemského povrchu zvanú Vnútorne východozemie. Išlo o oblasť, ktorá sa nachádzala v miestach, kde sa začínala veľká rovina tiahnúca sa niekoľko tisíc kilometrov na východ. Z južnej strany bola ohraničená tiahnúcim sa pohorím Katamaklanom, ktoré tvorilo prirodzenú hranicu, na severe to bola večne zamrznutá zem a od západu pásma pohorí.

„Podaj informácie o zóne 323/01 vo Vnútornom východozemí,“ zadal pokyn a počítač v tom momente vygeneroval informácie. Ozval sa opäť ten istý ženský príjemný hlas, že si pri ňom Romero neraz položil otázku, či ho urobili schválne takým zvodným, aby sa mu muži ľahšie podvolili. Neprekvapilo by ho to, lebo vláda nikdy nerobila nič náhodou.

Všetko mali vopred vyskúšané tisícimi pokusmi a nikdy nehrozilo, aby náhoda či nedokonalosť technológie alebo použitej metódy zlyhala.

„Zóna je riedko obývaná, podmienky nie veľmi prívetivé pre rozvíjanie poľnohospodárskeho života. Pôda zväčša kamenistá, iba na občasných miestach pokrytá pasienkami. Obývajú ju kočovné kmene s nečistým genetickým základom, teda miešanci rozličných rás podľa štandardy 482k.“

„Ďakujem za informáciu,“ povedal stroho.

Na paneli zasvietila kontrolka, aby si zapol krycí štít, lebo sa dostával do obývanej zóny. Bez rozmýšľania zatlačil holografický gombík, na čo ho obostrel jemný mliečny závoj krycieho štítu. Občas sa stávalo, že niekto podcenil tieto bezpečnostné opatrenia a dochádzalo k neželaným dôsledkom. Primitívni mulovia, čo sa nikdy v živote nestretli s technikou, si lietajúce objekty vysvetľovali po svojom. Obyčajne ich považovali za nadprirodzené prejavy vyšších bytostí. Pokiaľ to nemalo rozsiahlejšie následky, boli ochotní tieto nehomogenity tolerovať. Raz však kvôli tomu museli vyhubiť celý kmeň, lebo ako to vyplývalo z analýzy, mohli spôsobovať nepokoje a ovplyvňovať ostatné kmene. O niečo horší prípad sa stal pred viac ako tisíc rokmi, keď sa Alt'aň zvaný Errol skontaktoval s ľuďmi žijúcimi v jednom kmeni, kde im porozprával toho až príliš a správy o existencii vlády v Alte sa začali medzi ľuďmi spontánne šíriť prostredníctvom jeho nasledovníkov. Podobná situácia nastala aj v nedávnom čase. Podľa nedávnych analýz sa zistilo, že

Chodci toho začínajú vedieť až príliš mnoho, čo potenciálne mohlo narušiť poriadok. Boli ako rakovinové bunky na dokonalom svete, ktorí stvorili. Prijalo sa preto uznesenie, že musia byť zlikvidovaní.

„Krycí štít zapnutý,“ povedal skôr pre seba a zletel do nižšej letovej hladiny.

Romero pocítil ostrú bolesť na spánku, až si k nemu musel priložiť ruku, aby ju upokojil. Tvár mu zovrela bolestivá grimasa. Zhlboka sa nadýchol, čo nebolo jednoduché, lebo v ústach mal filter, ktorý ho pri dýchaní mierne obmedzoval.

„Je všetko v poriadku?“ opýtal sa hlas. „Vykazujete symptómy zdravotných problémov. Mali by sme vás vrátiť na základňu.“

„Som v poriadku. Ako som už hovoril, nespal som dobre.“

„Nespavosť, najmä dlhodobá, môže byť spúšťačom ďalších chorôb,“ oponoval mu hlas. Nedalo sa pred ním skryť. Romero by najradšej spretrhal všetky káble a rozbil svetlá na kontrolkách, len aby mohol robiť, čo sa mu zachcelo. Najradšej by naň vyštekol, aby zmlkol a mal od neho konečne pokoj, ale to by už hneď v centrále dostali informáciu, že sa deje niečo neobvyklé. Nemohol ani povedať, že neznáša všetko, najmä vládu, ktorá sídlila v hlavnom meste Alto. Mesto nemalo viac ako desaťtisíc obyvateľov a napriek tomu vládlo celej zemi. Vytvorilo všezemskú republiku alebo ako sa používala skratka zo starodávneho, teraz už vymretého gréckeho jazyka – Republika Pangea. Po celej zemi malo sieť

nevelkých stanic, počtom nanajvyš sto ľudí, ktorí podobne ako Romero monitorovali zemský povrch.

Desiatnik prudko zahol do strany. Otočka bola tak ostrá, že pocítil preťaženie. Začal prudko klesať, až ho to tlačilo do kresla. Okamžite sa pred ním zjavil prečiarknutý červený kruh.

„Stop!“ zvolal naňho ženský hlas. „Nemonitorujem žiadne známky výnimočnej situácie.“

„Ja ale áno!“

„Ak nezmeníte kurz do troch sekúnd, preberáme riadenie,“ komandoval mu hlas a začal odpočítavať.

„Raz... dva... “

„Čo povieš na toto?!“ opýtal sa Romero a otvoril kryt riadiaceho pultu, ktorý mal po pravej ruke, odkiaľ vytiahol v krátkom slede tri elektronické obvody, vyzerajúce ako priehľadné sklíčka s modrým filtrom na povrchu.

Vznášadlo sa priblížilo nebezpečne blízko k zemskému povrchu, ktorý sa objavil priamo pred ním na čelnom skle, že sa zdalo neodvratné, aby došlo ku kolízii so zemou, keď Romero k sebe prudko potiahol holografické rameno, pričom pridal plný tlak do predných trysiek a vozidlo tesne vytočilo pred povrchom, že ho iba letmo škrablo. Na prednom skle ostal ostrovček blata, ktoré sa tam nalepilo.

„Tak to bolo len o kúsok.“

Zastavil na zemi. V kabíne bolo prekvapivo ticho. Žiaden hlas sa neozval, čo sa mu zdalo až nezvyklé. Potešilo ho to. „Ešte, že som aj technik, lebo by som sa ťa nezbavil,“ ozval sa k neurčitému bodu v kabíne.

Zhlboka sa nadýchol. Nemohol uveriť, že to urobil. Celé týždne sa odhodlával k tomu kroku a nevedel, či niekedy naozaj bude mať odvalu vzoprieť sa vláde v Alte a vzdať sa privilégia byť občanom Pangey. Ani pre neho to nebolo jednoduché, ale vedel, že to musí urobiť. Ostávalo mu málo času, kým choroba prepukne naplno a zomrie. Možno práve kvôli tomu mal teraz odvalu urobiť rozhodujúci krok. Vedel, že nemá inú možnosť, že musí niečo zmeniť, nech to bude posledné, čo urobí. Chcel zomrieť na zemi, a nie niekde v sterilnej komore úmrtného sálu. Chcel cítiť vietor, zem a slnko na tvári. Vyhrané však ešte nemal. Teraz bude musieť konať rýchlo, aby zmietol za sebou stopy a najmä aby oklamal senzory, ktoré už možno vydali signál do centrály, že došlo k nehode a zanedlho za ním vyšlú záchrannú posádku.

Otvoril kryt, ktorý sa nachádzal po jeho ľavej ruke. Zatlačil gombík, ktorý okamžite vyslal obraz na predné sklo, kde sa zjavili neurčité znaky, číslice a geometrické útvary. Bol to program polohovacieho zariadenia. Rukou začal v rýchlom slede preskupovať holografické zobrazenia. Trvalo to asi päť minút. Potreboval zmiast' navigáciu, aby ho tak skoro nenašli. Ďalším zatlačením kontrolky po ľavej ruke vyvolal nový obraz na čelné sklo. Ten bol ohraničený červenými líniami.

Znázorňovali sa sem jeho biologické ukazovatele. Začal rýchlo preprogramovávať kód, aby si mysleli, že je s ním všetko v poriadku.

Po chvíľke považoval výsledok svojej snahy za uspokojivý a zariadenie vypol. Na hrudi roztvoril kombinézu a odlepil senzor, ktorý tam mal prilepený. Trochu sa uspokojil. Skôr či neskôr aj tak zistia, že sa niečo stalo. Počas dní, keď monitoroval územie mal dostatok času spoznať terén. Územie bolo kamenisté, plné jaskýň. V nich ho nebudú môcť nájsť. Ukryje sa v nich a dožije tam.

Dal pokyn rukou, na ktorý sa vysunuli dvere. Zasyčali jemným tlmeným zvukom. Pozrel sa na vznášadlo, ktoré nechával za sebou. Bolo to posledné spojenie s predchádzajúcim životom. Čoskoro ho zničí auto-deštrukcia, vozidlo sa rozpadne na atómy, ale on už bude preč.

Z úst vybral filter a odhodil ho preč. Už ho viac nebude potrebovať. Zrazu pocítil čerstvý chladivý vzduch. Považoval to za najpríjemnejší pocit, aký si len vedel predstaviť. Závidel mulom, že môžu žiť na zemi a nie kdesi v oblakoch a sterilných izbách. Ak by si mal vybrať, kým by sa narodil či Alt'anom alebo mulom, vybral by si to druhé. Uškrnul sa. Nie, neboli to mulovia, podradné bytosti ako ich častovali, ale ľudia presne takí istí ako on alebo ostatní Alt'ania. Pocítil smútok. Bol si vedomý toho, že sa to nestane. Nebude môcť žiť tak, ako by chcel.

Medzi tými dvoma svetmi sa nachádzal hrubý múr, ktorý sa nedal preliezť. A navyše v tele mal nákazu.

Pred očami sa mu zahmlilo, na končekoch prstov pocítil svrbenie. Už poznal zlovestný driapavý pocit, keď mu vnútornosti chceli vyletieť z tela. Neprijemná, zhubná, ale predsa len spravodlivá choroba. Daň za to, že žil ako uzurpátor. Čoskoro ho zachvátil krč.

13. kapitola – Kontakt

Po niekoľkých hodinách sa prebral. Kľč pozvoľna ustupoval. Telo zovreté ako vo zveráku sa začínalo zviechať. Ešte žijem, povedal si pre seba. Potom si spomenul na Mirnu. Možno už o ňom vedia. Možno ho už stihli označiť za zradcu dokonalej spoločnosti, vyvrheľa, ktorý nepatrí do žiadneho im známeho sveta.

Musel si pretrieť tvár, aby sa upokojil. Bolo nanajvýš nepríjemné, keď doznievali príznaky choroby. Potom potreboval chvíľu, aby si vydýchol. Chcel sa vyliečiť už veľakrát. Predstavoval si, keby sa to podarilo. Začal by žiť v lese v niektorej zapadnutej usadlosti alebo by kočoval s nomádmi. Sedel by na konskom chrbte a križoval nekonečné pláne. Takto videl skutočný život. Osud sa s ním zahral a napriek vyspelej technológii Alťanov, nemali na túto nemoc vyvinutú žiadnu protilátku a on sa mohol rozlúčiť so životom na zemi aj na nebi. Áno, bol pošpinený preto, že sa stretával s mulmi, lenže pre neho to boli najkrajšie spomienky, aké mal. Vtedy sa cítil živý, skutočný a šťastný. Jediný raz. Dokonca sa nevyhol fyzického kontaktu s nimi, za čo bol Alťan automaticky odsúdený na trest smrti.

Všetko sa začalo jedného obyčajného, trochu pochmúrneho dňa počas obvyklého prieskumu. Monitoroval polopúšť v sektore Sigma

Y56, keď zbadal ľudskú postavu ležiacu na zemi. Už neraz videl podobný výjav. Podľa protokolu sa mal vyhnúť kontaktu s mulom, nemal sa tým ani bližšie zaoberať, ale prevládla v ňom zvedavosť. Ešte nikdy k nemu nestál zoči-voči. Niečo sa v ňom pohlo. Rozhodol sa, že pristane a pozrie sa naň z blízka. Ospravedlnil si to, že ak by bol mŕtvy, neporušil by protokol, lebo by nemohol vidieť, že ktosi z Pangey prišiel k nemu. Romero nakoniec vyhodnotil situáciu ako bezpečnú a pristál aj so vznášadlom.

Pristúpil k ležiacej postave zaodetej do kožušín. Kože zvierat, ktoré mal na sebe pôsobili zvláštne. Bol tam akiste vlk alebo zdivený pes, ktorého mulovia volali psohlav. Jedna kožušina bola svetlejšia, na nej videl prišité dve menšie čierne s hnedými poľami. Bezpochyby išlo o primitívnu prácu. Miesto nite použili šľachy. Tak veľmi sa odev muža líšil od jeho ľahkej striebornej uniformy, v ktorej mohol kráčať aj v päťdesiatstupňovej horúčave, ako aj mraze. Hlavu mu v nehostinných prípadoch kryl priesvitný nanoštit podobajúci sa na bublinu. Ak by aj (nedajbože) došlo k styku s mulom, mal ho mať nasadený, no Romero ani na to nedbal a ako obyčajne ho mal stiahnutý dole.

Zmocnilo sa ho vzrušenie dieťaťa, ktoré porušilo zákon. Nemohol odolať pokušeniu prísť bližšie. Pristupoval k nemu pomaly odzadu. Muž ležal na kamennej platni. Pravú ruku mal od tela, ako keby sa ňou podpíeral. Nezdalo sa, že by prejavoval známky života. Pociťil pach toho

tvora. Musel prekonať počiatočný odpor. Trochu pripomínal zvieru. Spomenul si, ako im v prípravke hovorili o muloch, že zo zvieratami majú veľa spoločného. Orientujú sa napríklad čuchom, pohlavne sa rozmnožujú a reagujú pudovo. Ich najsilnejšími motiváciami sú hlad a zanechanie potomstva. Už vtedy sa zamýšľal, prečo je to tak, prečo sú tak silno spätí s prírodou. Iste, chápal, že v nej žili a vzišli z nej, ale predsa, nerozumel, aké je to byť naozaj ako oni.

Obišiel ho zo strany. Pre istotu držal ruku na fázery, ak by sa stalo niečo nepravdepodobné. Podľa Kritického protokolu, ako sa volal manuál v prípade, ak by došlo k stretu s mulom, mal byť nanajvyš ostražitý a okamžite použiť silu. Cítil sa zvláštne. Niečo vnútri v ňom ho ťahalo, aby si muža obzrel. Hlavu mal položenú na zemi tak, že ústa ostali mierne pootvorené. Dlhé šedivé vlasy s čiernymi prameňmi pozvoľna chytal vietor, vyzerali takmer ako trs trávy, ktorý sa kolíše. Muž musel byť starý, lebo mal odutú tvár s hlbokými vráskami. Jakživ také nevidel. U nich mali všetci tváre vyhladené, a napriek tomu, že mali aj šesťdesiat rokov, vyzerali ako dvadsiatnici. Lenže tento nie. Zostarol prirodzene.

Pootvorené ústa odhaľovali časť zubov. Boli zožltnuté, niektoré očiernené a do polovice rozpadnuté. Musel mať kazy. Spomenul si na lekciu, keď to preberali. Kedysi boli ľudia veľmi nedokonalí. Predstavte si, že im zuby hnili priamo v ústach. Takto im prednášal hlas z gule, ktorá poletovala uprostred miestnosti, prostredníctvom ktorej sa vzdelá-

vali. Všetci sa vtedy rozosmiali. Aj on sa striasol. Bolo to odporné, len čo si predstavil, že mu v ústach hnije potrava. Teraz to videl na vlastné oči, ale necítil odpor. Pohľadom zišiel k rukám. Prsty sa zdali byť hrubé a tvrdé, takmer ako z rohoviny. Vtedy si všimol, že v ruke drží zaostrenú čepel noža. Muž, ktorý sa doposiaľ javil bez života, náhle celkom ožil a vyrútil sa naň. Nakoniec starca zajal, ale nezabil. Dozvedel sa, že pochádza zo stepného národa Pilesarov. Krátky čas u nich žil a spriatelil sa s nimi. Spoznal jedlo, smiech, radosť, ale aj smrť. Boli to pre neho veci celkom nové. Nemohol na ne zabudnúť. No zo všetkého najťažšie bolo, že nemohol byť s tou, ktorú tam stretol.

14. kapitola – Púšť

Edmund prestal počítat' dni, ktoré strávil na nohách. Prechádzal púšťami, stepmi, kopcami aj horami. Prekračoval rieky, strmé zrazy, pri ktorých mu neraz išlo o život, no nevyhol sa aj nebezpečným stretom zo zvieratami. Raz stúpil na škorpióna a celé dni trpel, lebo nevedel, či do neho náhodou nevpichol jed. Mal vtedy šťastie. Nikdy si nezvykol na neprestajný smäd, keď sa mu neraz zdalo, že voda je azda najvzácnejšou vecou na svete. Na to nebol zvyknutý, lebo celý život trávil v kraji, kde jej bolo nadostač a teraz mal denné prídely menej ako skromné.

Chcel prežiť a on musel, lebo Kliment mu povedal, aby išiel do Ernaku a našiel Barabáša, ktorého pomoc Chodci potrebovali. Museli zhromaždiť sily všetkých a zaútočiť proti kráľovi Argonovi v Gorine a odhaliť pravú tvár Fatura, ktorý sa skrýval za jeho mocou. Kliment za ten krátky čas pripravil na cestu. Rozprával mu o silách, ktoré zmietajú svetom a krajoch tajuplných a nebezpečných, v ktorých je veľkým ume-
ním prežiť. Iba od neho sa mohol dozvedieť tieto zvesti a mať predstavu o svete a nezomrieť smädom hneď na začiatku.

V týchto nevyspytateľných končinách sa príroda rozhodovala podľa vlastnej ľubovôle a vystavovala človeka svojim rozmarom, keď ho počas dňa spaľovala nevýslovná horúčava a v noci celý svet dranco-

vala treskúca zima. Počas cesty mohol vidieť veľa nevedomosti a beznádeje. Stretával rozličné putujúce kmene zväčša nomádskych pastierov, ktorí obývali pusté a nehostinné končiny. Nomádi boli však na ne dobre prispôsobení, veľa sa od nich naučil a iba kvôli nim dokázal prežiť. Pomohlo, keď mu jeden z nich dal mech na vodu z kožej kože, tak si ju aspoň mohol niesť so sebou. Bolo to skromné bohatstvo, ale musel sa s ním uspokojiť.

Vždy sa zdržal iba krátko, lebo mal pred sebou cieľ cesty mesto Chodcov Ernak, ktoré sa nachádzalo v horách severne od Gorinu. V nich mal prebývať Barabáš. Pýtal sa ľudí, či o ňom náhodou nepočuli, ale odpoveďou mu boli len nesúhlasné gestá. Obyvatelia rovín sa nevelmi zaujímali o to, čo sa dialo vo svete za zasneženými horami. Zato vedeli prežiť na najnehostinnejších miestach, dokázali čítať z vetra a letu vtákov, hviezdy poznali ako svoje vlastné deti a vedeli si poradiť s každou prekážkou, ktorá sa im postavila do cesty.

Starostlivo volil, komu prezradí, že je Chodec. Riadil sa podľa toho, čo mu nakázal Kliment. Nakoniec mal dobrú príležitosť spoznať, čo by sa stalo, ak by sa táto informácia dostala do nepovolanych rúk. Nebol natoľko dôverčivý, aby sa dopustil neopatrnosti, hoci mnohokrát sa stalo, že jeho hostia boli prívetiví a naskrze srdeční, až mal chuť porozprávať im všetko o sebe, o ceste, ktorú viedol. Vždy sa však za-

stavil. Teraz už nešlo iba o neho, ale aj o Chodcoch a ich snahu zachrániť pravdu.

Prestal počítat' dní svojej púte, ale ak by jej dĺžku odhadol na pol roka, bol by blízko pravdy. Marud by nemal byť veľmi ďaleko. Mesto stálo na visutých hraniciach Gorinu, kde v priesmyku chránilo vstup do kráľovstva národom z rovín a púští. Edmund uvidel pred sebou rozoklané skaliská. Opieral sa o ne trávnatý chrbát kopca, zatiaľ čo jeho opačná časť bola samý kameň. Vyšiel na nevysoký hrebeň, aby sa rozhlíadal po okolí. Zbadal, že skaly sa končia v údolí porastenom lesmi. V duchu sa potešil. Nesmierne túžil po odpočinku. Podobné miesta boli ako oáza v nekonečnom vyprahnutom svete.

15. kapitola – Tajomná postava

Romero sedel na okraji vstupu do jaskyne. Pozoroval západ slnka, ktoré sa ponáralo do údolia. Svojimi lúčmi sa ako magická rieka rozlialo do priľahlého lesíka. Kmene stromov zanechávali za sebou dlhé úzke tiene, ich koruny sa premenili na zlaté vlasy amazoniek. Prižmúril oči, aby sa mohol vynadávať na tú nádheru. Pocítil šťastie, že zomrie práve na tomto mieste. Už ho nič neviazalo k Pangei. Už nebol Altanom, ale ani mulom. Bol človekom. Takým vždy túžil byť. Nechcel klamať seba ani nikoho.

Čosi ho vyrušilo z myšlienok. Od púšte započul suchot kameňov. Možno sem zabľúdilo zviera, prešlo mu mysl'ou. Zvuk neustával. Mohli to byť dravce, možno psohlavy alebo levy, ktoré prežívali v zalesnených údoliach riek. Mimovoľne položil ruku na fázer. Nemal chuť ukončiť život roztrhaný šelmami.

Počúval zvuky. Niečo alebo niekto je určite neďaleko. Zaprel sa rukou o skalu, vyklonil sa, aby mal lepší rozhľad. Od jaskyne bolo dobre vidieť do okolia. V lese nevidel nikoho, ale nad ním v mieste, kde sa začínal okraj kamenitej púšte, zočil kymácať sa postavu. Spočiatku sa javila nejasne zahalená šerom, ale keď sa priblížil, mohol jasne vidieť, že ide o mula, možno nomáda. Bol nízkej postavy, cez plecia mal preho-

dený plášť s kapucňou, čierne nohavice s početnými dierami a svetlú košeľu, ktorá na ňom visela. Vyzeral poriadne ubiedene. Ledva kráčal z nohy na nohu, každou chvíľou čakal, že spadne, ale noha vystriedala ďalšiu.

Išiel smerom k nemu.

Romero pocítil miernu nervozitu. Dávno sa už nestretol s mulom zočivoči a podľa skúsenosti vedel, že sa voči nemu správali vždy podozrievavo bez ohľadu na to, či bol oblečený ako Alt'an alebo sa prezliekol do mulovských šiat.

Ten človek ho zbadal. Okamžite zbystril pozornosť. V krajoch kamenistých púští človek nikdy nevedel, na koho môže natrafiť. Snažil sa vyhýbať podozrivým ľuďom, najmä lúpežným skupinám, ktorých bolo všade neúrekom. Aj teraz musel byť ostražitý.

Zošerilo sa. Nemohli sa jasne vidieť. Edmund zapochyboval, či má ísť ďalej alebo miesto zoširoka obísť, keď vtom neznámy dosť nemotorne vstal. Zdalo sa, že je ranený alebo chorý. Ledva sa držal na nohách. Do očí mu udrelo jeho oblečenie. Mal na sebe strieborné šaty. Raz videl také brnenie. Lenže toto priliehало tesne na jeho telo. Doposiaľ nevidel podobné oblečenie. Muž mal čierne vlasy a hladkú tvár akú zvykli mať iba mladíci, lenže sa dalo vidieť, že má o niečo viac rokov. Pôsobil na neho zvláštne, možno až priveľmi čisto a uhladene.

Zastavil.

Musel byť opatrný, možno je to pasca. Nešlo mu však do hlavy, čo by mohli chystať, ak by o pascu naozaj išlo. Podľa oblečenia by mohol byť bojovníkom, keďže mal na sebe strieborné pláty, ktoré mohli slúžiť ako brnenie. Videl, že niektoré národy používajú drôtené košele. Toto mohlo byť niečo podobné.

Teraz sa už nedalo cúvnuť. Z vrecka vybral krátky nožík na sťahovanie kože zvierat, ktorý cestou našiel. Čepel ukryl za rukáv, aby ju nebolo vidieť. Priblížil sa k mužovi na päť krokov. Nemohol sa zbaviť zvláštneho pocitu, ktorý z neho mal. Videl, že zdvihol ľavú ruku, ohol ju v lakti, roztvoril prsty a odkryl dlaň. Neznámy muž pri tom geste vyzeral neprirodzene, strojene. Edmund sa dovtúpil, že sa mu chce pozdraviť.

„Zdravím, pocestný,“ povedal strojene a neprirodzene. Edmund vyzeral, ako keby mal každú chvíľu vystreliť preč. Pôsobil ako plaché ostražité zviera.

Romero mal spočiatku z neznámeho strach, no keď ho videl zblízka, rýchlo ho prešiel. Nie preto, že bol nízky a očividne nemohol predstavovať veľké nebezpečenstvo, koniec-koncov za opaskom mal stále fázer a mohol by ho použiť proti desaťkrát väčším ako on. No nezdalo sa, že by mu chcel ublížiť. Mal pretiahnutú tvár s úzkymi perami, čierne vlasy padajúce pozvoľna popri čele a krku až na plecia a zvedavé, trochu zasnené oči. Napriek svojmu vzhledu nepôsobil útlo. Zračilo sa v ňom čosi odvážne, nepochyboval, že by sa tento človečik postavil aj voči silnejšiemu protivníkovi. Vnímal ho iba pohľadom, pocitom a dojmom (za čo

by ho v Alte vysmiali, lebo pocitové vnímanie považovali za primitívne a prekonané).

Kontakt s týmto mulom bol nevyhnutný. Ani jeden nemohol ustúpiť zo svojej pozície. Edmund potreboval oddych, lebo dva dni neprestajne kráčal kamenistou krajinou a táto oáza s lesíkom a jaskyňou preň predstavovala záchranu, zatiaľ čo Romero si uvedomil, že má pred sebou možno posledného človeka, s ktorým sa stretne, kým nezomrie, lebo jeho choroba bola v poslednom štádiu. Možno bolo lepšie, že teraz nebol sám.

„Nemaj strach, neublížim ti.“ Edmund započul muža, ktorý sa k nemu ozval. Mal čudný prízvuk. Aj slová vyslovoval nezvyklým spôsobom. Hlásky mierne prehltal, spoluhlásky vyslovoval akosi tvrdo. Jeho oči boli nesmierne jasné a prenikavé, podchvíľou pred nimi musel uhnúť, zdalo sa mu, že by ho mohli prebodnúť. Aj ústa boli iné. Pokojné, uhladené. Určite museli rozprávať veľa vznešených slov. Pozrel si zblízka Romerove strieborné šaty. Nedokázal pochopiť, kto ich mohol ušit'. Kov bol predsa tvrdý a nepoddajný, lenže mužov odev sa zdal byť mäkký ako zo saténu.

Vtedy Edmundovi hlavou prebehla myšlienka: Čo ak je to sám Fatur? Alebo jeho prorok? On pri tom stojí ako nejaký kôl namiesto toho, aby sa mu poklonil a získal si jeho náklonnosť. Romero sa s údi-

vom díval ako človek pred ním padol na kolená, hlavu ponoril do prachu zeme, ruky vystrel pred seba.

„Odpusť mi vznešený boh, že som ťa prv nespoznal. Kláním sa tvojej nekonečnej múdrosti a dobrotivosti. Odpusť moje viny. Som len slabý, ubolený človek, červ, ktorý sa poneviera po svete. Zhrešil som proti tebe.“

Romero poznal podobné výjavy ľudí a vždy mu prišlo ľúto, že Alt'ania prevzali dobrovoľne na seba božskú moc, ukradli vieru týmto ľuďom a zobrali im nádej. Spravili zo seba bohov a z ľudí podradné bytosti. Striaslo ho odporom.

„Nie,“ zvolal na neznámeho. „Mýliš sa. Nie som žiaden boh, nie som hoden aby ma niekto uctieval.“

Ten druhý ostal ticho. Kľáčil na kolenách s hlavou opretou o zem. Videl ako sa mu pod dychom nadvihuje chrbát. Prečo nič neohovorí? Prečo sa nepostaví ? - pýtal sa v duchu Romero. Edmund myslel iba na to, že Kliment sa musel mýliť, že Fatur a ďalší bohovia naozaj existujú a Chodci sa po celý čas mýlia. Oni boli tí bezbožníci, ktorí sa snažili vzoprieť ich všemohúcnosti a teraz ho idú potrestať ako neverca.

Zodvihol hlavu od zeme a mocným hlasom ako len dokázal zvolal: „Odpusť mi, bože! Och, všemohúci Fatur, zmiluj sa nado mnou. Múdry a dobrotivý Fatur nech žije večne!“

V Romerovi zovrela zlosť. Mal byť bohom? Nie, za žiadnu cenu ním nechcel byť. Nemohol, lebo by zomrel ako najväčší klamár. Nie, táto pretváрка musí skončiť! Rozpovie mu všetko o Faturovi, Alt'anoch a o tom, akí sú klamári a zotročovatelia.

„Nie som boh, ale človek ako ty. Nemáš sa za čo ospravedlňovať, nemusíš na mňa pozerat' s bázňou. Som horší ako ty, ako vy všetci!“

Bolo možné, že by sa jemu, Edmundovi ospravedlňoval prorok Fatura? Naozaj počul správne jeho slová? Ruky mu klesli pozdĺž tela, hoci stále ešte bol na kolenách.

„Nie si prorok Fatura?“

„Fatur neexistuje, ani nikdy neexistoval.“

Počul dobre? Povedal, že Fatur nikdy neexistoval? Edmund mlčky kľučal. Prebiehal v ňom vnútorný boj. Romero trpezlivo vyčkával. Nechcel naň tlačiť, lebo ako vedel, ľudská bytosť je veľmi citlivá a mohla by sa poľahky vystrašiť.

„Neublížiš mi, ak sa teraz postavím?“

„Pokojne vstaň. Budem rád, ak na mňa budeš pozerat' otvorenými očami.“

„Si človek?“

„Presne ako ty a ako všetci ostatní.“

„Si z mäsa a kostí, že by som sa ťa mohol dotknúť?“

„Pod' a presvedč sa.“

Edmund neisto vstal na nohy. Romero sa neubránil pohľadu na jeho surový zovňajšok, kde o diery nebola núdza. Plášť zopnutý pod krkom kovovou sponou miestami vybledol a zodral na spodku. So záujmom pozrel na jeho chodidlá zabalené do hrubých handier zviazaných nad členkami. Zacítil z neho typicky ľudské pachy; zmes výlučkov pôtých žliaz, jedál, ktoré akiste cestou zjedol a zeminy, no napriek tomu všetkému sa od neho nelíšil. Mal inteligentný výraz a priamy pohľad. Načiahol k Romerovi ruku a vystretým ukazovákom sa dotkol jeho líca. Prst sa dotkol pokožky, ktorá sa podvolila a narazila na kosť. Romero bol človekom presne ako on. Privoňal si k nemu. Mal ostrý a sladký pach s tisícmi malými odtienkami, ktoré by iba ťažko pomenoval, lebo sa s nimi nestretol, ale nezdali sa mu celkom neznáme. Nie, bol to naozaj pozemšťan, žiaden boh.

„Si človek,“ zmohol sa iba na krátku vetu.

„Som ako ty a ty si ako ja. V ničom sa nelíšime.“

Jeden druhému sa zovňajškom skoro vôbec nepodobali, ale napriek všetkému by povedal, že je to naozaj tak. Nelíšili sa.

„Moje meno je Romero.“

„Romero?“ zopakoval po ňom, na čo ten druhý prikývol.

„A tvoje?“

„Edmund.“

„Teší ma, Edmund.“ Podal mu ruku. Ten druhý očividne nerozumel gestu, ktoré urobil. „My sa tak zdravíme. Podáme si ruku, je to náš znak dôvery.“

„Sme teraz priatelia?“

Edmund sa ešte vždy nechápavo pýtal. Jeho myseľ lietala tisícmi smermi a iba ťažko ju vedel zastaviť.

„My sa zasa jeden druhému ukloníme. Aspoň odkiaľ pochádzam to tak robili,“ vydal zo seba nakoniec. Romero sa pred ním mierne uklonil.

„Tak nejako,“ povedal Edmund a uklonil sa aj on.

„Znamená to, že teraz nemáme nič proti sebe. Sme si rovní.“

„Zdá sa, že áno.“

„Čo robíš na týchto miestach?“ zaujímal sa Romero.

„Mám namierené na východ, nenarodil som sa tu. Pochádzam z kraja na západe. Je to odtiaľ veľmi ďaleko. Kraj je známy svojimi hustými lesmi a močiarimi.“

Snažil sa vybaviť si miesto, keď lietal nad Východným vnútor-nozemím. Spomenul si, že na západ od Mirny bolo naozaj miesto pokryté lesmi, lenže tá oblasť spadala pod kontrolu inej stanice. „Ba zdá sa mi, že som neďaleko toho miesta letel,“ povedal a vzápätí si uvedomil, že urobil chybu, lebo Edmund náhle od neho odskočil.

„Vieš lietať a nie si boh?“

Cítil na sebe podozrievavý pohľad. Musel si dávať pozor, aby nepokazil stretnutie s tým človekom. Nechcel ho vystrašiť a zo všetkého najmenej túžil po tom, aby si myslel, že je nejakým bohom.

„Pravdou je, že dokážem lietat', ale nie je to tým, že som boh alebo by som mal vtáčie krídla. Národ, z ktorého pochádzam, je veľmi múdry a vytvoril loď zo železa,“ použil tento starobyľý výraz pre vznášadlo, „čo sa dokáže odpútať od zeme. Nie je v tom nič, čo by si nedokázal aj ty, keby si sadol do lietajúcej lode.“

Edmund si spomenul na Charaton a na pútnikov ako sa udivovali na Faturom a jeho synmi, ktorí vzlietali od zasneženej hory. Kliment ho na to pripravil. Vravel mu, aby mal otvorenú myseľ. Ak by naozaj tak bolo, potom by znamenalo, že Chodci sa naozaj nemýlia a Fatur je naozaj len výplodom ľudí. Keď tento človek patrí k tým, ktorí sa podieľali na Faturvom kulte, zákonite musel byť jeden z nich. Myšlienka, že pred sebou možno má nepriateľa, ho naplnila hrôzou. Dobré si pamätal na strážcov, ktorí ho prenasledovali v Charatone. Muž, ktorý stál pred ním môže patriť k strážcom poriadku, hoci tak nevyzeral. Našli ho!

Odrazu odskočil od Romera a vytasil na neho nôž. „Viem kto si a komu slúžiš. Mňa neoklameš svojimi rečami. Myslíš, že neviem ku komu patríš? Po celý čas nad vami premýšľam. Idem púšťami a stepami a z mysle mi nevychádza nič iba to, ako sa vás zbaviť. Chcete, aby ľudia žili v nevedomí. Ľudia umierajú kvôli vám, ale my sa nedáme. Priznajte sa, slúžite Argonovi? Povedzte, lebo za seba neručím.“

Na zaskočeného Romera mierila čepel' nožíka. Bol pripravený na hocičo, len nie, že na neho zaútočí. Čo myslel tým, že vie? Zdalo sa, že má tušenie o Alte. Doposiaľ nestretol žiadneho mula, ktorý by mal poňatia o jeho existencii. Prijímali pravdu sveta, že Fatur je najvyšší boh, ktorý vládne na nebi spolu so svojimi synmi ako samozrejmosť a ani im nenapadlo spochybňovať to. Teraz bol svedkom niečoho nečakaného. Nadobudol dojem, že tento Edmund je iný než ostatní.

„Neublížim ti. Môžeš mi veriť.“

„Veriť? Vám? Dobre som videl, že znamená, keď vám ľudia veria.“

„Chceš ma zabiť? Pod', nebudem sa brániť. Zabodni do mňa nôž.“

Edmund zaváhal. Pozrel tomu druhému priamo do tváre. Na krátky moment sa zdalo, že dá ruku dole, no zasa ju dvihol.

„Patriš ku strážcom poriadku?“ Romerovi sa zamarilo, že azda niekde sa stretol so spojením strážca poriadku, ale nevedel si presne vybaviť kde.

„Nie, nepatrím k nim, ani ich nepoznám.“

„Slúžiš Argonovi?“

To meno sa mu zdalo taktiež známe. Vtom si spomenul na kráľa, ktorý sídlil na východe a zabezpečoval Pangeu melanitom. Čítal o tom v niektorej hospodárskej knihe.

„Bojíš sa Argona?“

„Pretože chce, aby sme všetci boli mŕtvi.“

„Prečo by chcel, aby si zomrel aj ty? Pokiaľ viem ide mu iba o otrokov, aby mohli ťažiť v jeho baniach.“

„Nie, jeho strážcovia poriadku chceli mňa aj môjho učiteľa zabiť. Vie o nás aj to, kto sme.“

„Kráľ Argon vie kto ste?“

Romero začína chápať, že okolo toho človeka je niečo záhadné.

„Pozná Chodcov a vie, že mu od nich hrozí nebezpečenstvo,“ nechcena sa preriekol.

„Chceš povedať, že patríš k Chodcom?“ nestačil sa Romero čudovať. Počul o nich už v Alte. Vládu nesmierne znepokojovali. Podľa všetkého už mali byť mŕtvi.

„Patrím k nim. Môj otec Borvis k nim tiež patril.“

Romerova tvár sa vyjasnila.

„V tom prípade som na vašej strane. Nemusíš sa ma báť.“

„Dokáž to.“

„Pokiaľ viem, hľadáte pravdu o svete.“

„Ktorú sa vy snažíte skryť.“

„Nemýliš sa. Sú ľudia, ktorým o to ide, lenže ja k nim nepatrím.“

„Čo ak ti neverím?“

Romero pozorne pozrel na neznámeho. Zrazu sa mu zdalo, že to všetko sa malo stať. Možno, že to zariadil osud, že on bol teraz tu a stretol sa s človekom, ktorého mal pred sebou. Osud, zvláštne, pomyslel si, ale necítil pri tom slove hanbu.

„Porozprávam ti všetko.“

„Ako to myslíš, všetko?“ Edmund zložil nožík dole.

„Celú pravdu od začiatku, o ktorej netuší žiaden človek na svete,“ povedal Romero presvedčivo. „Ale najprv sa posadím, lebo telo mi už nefunguje tak, ako by malo. Určite si smädný a hladný. Najedz sa a napi vody.“

Zaprel sa o okraj jaskyne, odkiaľ trčal kus skaly, prešiel ďalej dovnútra, kde mal na kamennej tabuli rozprestretú deku, na ktorej odpočíval. Vytvoril si tak provizórne ležadlo.

„Odpusť mi, ale musím si ľahnúť sem.“

Edmund sa konečne odhodlal a aj on vošiel do jaskyne. Nebola hlboká, ale poskytovala príjemné prístrešie. Pod ňou v doline sa rozprestieral riedky les, ktorý šumel. Znel ako tisíce hlasov.

„Si pripravený počúvať? Teraz zabudni na všetko, čo vieš o svete.“

16. kapitola – Dávny svet

Romero ležal na pri okraji jaskyne, odkiaľ mal dobrý výhľad do zalesneného údolia. Šumiace stromy ho upokojovali. V prírode sa cítil skutočným človekom, kým na nebesiach obyčajným klamárom. Zo všetkého najradšej by sa prechádzal lesom a počúval spev vtákov, ktorý by sa rozliehal šerom pod korunami stromov ako v nejakom chráme. Tam by sa aspoň nemusel cítiť bohom, ale ako súčasť niečoho väčšieho. Tých chvíľ zažil málo, lebo ako Alt'an nemal povolenie na prechádzky vo svete mulov a v Alte žiadne lesy neboli. Vzdialenosť medzi týmito dvoma svetmi bola priveľká. Neveril, že sa ju niekedy podarí prekonať, no nechcel veriť ani v to, že ľudstvo ostane už navždy rozdelené medzi dva úplne odlišné svety. Fakty však nasvedčovali, že tak bude, lebo alt'anská technika bola pre mulov neprekonateľná. Jednako však chcel veriť, že tak raz bude. Chcel zomierať s pocitom alebo aspoň nádejou, že sa raz osud ľudstva zmení. Musel sa usmiať, že použil slovo osud, lebo medzi Alt'anmi patrilo k zosmiešňujúcim výrazom, ktorým sa častoval niekto príliš prízemný alebo obmedzený. V tejto situácii si nemohol pomôcť a hoci sa aj on tomu slovu bránil, čo patrilo k jeho prirodzenej výchove, musel sa zamyslieť nad osudom, nad vôľou niečoho väčšieho, na čo nemal dosah.

V prastarých dokumentoch ešte pred obdobia výbuchu sopky sa dočítal, že ľudia verili v osud. Neboli ešte takí vyspelí ako Alt'ania, ale už vedeli štiepiť atóm a posielali sondy mimo obežnú dráhu zeme. Toto obdobie miloval zo všetkých najviac. Už od detských čias túžil aspoň raz previezť sa autom na spaľovací pohon. Bolo to síce primitívne, ale napriek tomu by to mohlo byť i krásne. Miloval aj niečo, čo vtedy ľudia nazývali umenie. Prezeral si obrazy, ktoré maľovali vtedajší ľudia rukou a štetcom a podarilo sa mu aj počuť hudbu, ktorú skladali. Robil to potajme, lebo by si vyslúžil nelichotivé prívlastky, keby mu na to prišli.

Lenže už ani ten svet neexistoval. Viac ako dvetisíc rokov bol pochovaný pod hrubou vrstvou sopečného popola a zeminy. Ostalo iba niekoľko rozpadnutých betónových stavieb a úbohých torz miest, ktoré Alt'ania tak radi ničili pri skúšobných vojenských letoch. Edmund sa pohodlne usadil na zem oproti nemu. Vo svojich zničených šatách vyzeral prabiedne, najmä v porovnaní so svietivým oblečením toho druhého.

Romero zatvoril oči a začal rozprávanie: „V dávnych časoch, ktoré si nikto živý nepamätá, tu bol svet, ktorý pochovali mračná času a množstvo tragédií. Kedysi žili ľudia inak, ako žijeme v našej prítomnosti. Neboli mulovia a Alt'ania, ale všetci si boli rovní. Zem bola vtedy plná ľudí, ba čo viac, preplnená, že museli žiť v mestách, z ktorých niektoré mali niekoľko desiatok miliónov. Vieš si predstaviť to číslo?“ obrátil sa na Edmunda.

„Milión?“ začudoval sa. „Ja viem počítať ak do tisíc.“

„Nuž, ak by si mal tisícčlennú čriedu oviec, aby si dosiahol milión, potreboval by si ďalších deväťstodevät’desiatdeväť ďalších čried, aby si ich mal milión.“

Edmund sa poškriabal po hlave.

„Spočítali sme, koľko vás teraz žije všetkých na svete a naše číslo sa pohybovalo okolo niekoľko desiatok miliónov. Niekedy ich toľko žilo v jednom meste.“

„V jednom meste? Kam sa pomestili?“

„Iba ťažko by si si vedel niečo také predstaviť. Odvtedy sa veľa zmenilo. V tom čase obývali budovy vysoké aj stovky stôp (metre mulovia nepoznali). Stáli jeden vedľa druhého, takže si mal pocit, že sa dvíhajú až do neba.“

„Ako štít vysokej hory,“ zapojil sa Edmund do predstavy. Romero sa na neho milosrdne zadíval. Vedel, že bude musieť prispôbiť rozprávanie, aby ho Edmund chápal.

„Áno, ako štít hory.“

„Čo ešte vtedy bolo?“

„Lietali vo vzduchu, keď sa chceli presunúť na väčšiu vzdialenosť.“

„Ako vtáci?“ opýtal sa Edmund. „Ľudia potom museli mať aj krídla.“

„Nie, nemali krídla.“

„Ako potom mohli letieť?“

„Zhotovili si veľké železné stroje, ktoré ich vyniesli na oblohu.“

„To nie je možné. Železo je predsa ťažké.“

„Spoznali zákony neba, pre nich nebolo ťažké dostať sa tam.“

„Ach, tak. Zákony neba,“ vzdychol si Edmund skôr pre seba. Spomenul si na Charaton a lietajúcich bohov, kde videl, že sú možné aj iné veci. Napadlo mu, že čo ak aj Romero je v skutočnosti bohom a len ho skúša.

„Kto iný mohol poznať zákon neba než bohovia?“ vyrukoval s otázkou.

„Nie, neboli bohovia, ale ľudia nesmierne múdri. Radi skúmali prírodu a jej zákony, z ktorých sa naučili, ako ich môžu ovládnuť, použiť pre seba a zlepšiť tak život.“

„Keď jej teda panovali,“ púšťal sa Edmund do polemiky, hoci tušil, že by mal počúvať, ale nedalo mu to: „Keď ju opanovali, museli byť bohovia, lebo aj oni sa rozhodnú, kedy bude pršať alebo potrestajú niekoho bleskom, keď sa previnil proti ich vôli.“

Romero sa teraz zasmial.

„Nie, nedokázali rozkazovať bleskom ani nerozhodovali, či bude pršať.“

„Ako jej potom vládli?“

„Oni jej nevládli, len poznali zákony, ktorými sa riadila. Následne ich vedeli využiť vo svoj prospech. Stále sa však nemohli porovnávať s prírodou a vždy jej podliehali.“

„Tak kde sa potom všetci podeli, keď ich bolo tak veľa a boli takí múdri?“

„Tu sa začína váš a aj náš príbeh. Ako som hovoril a správne si podotkol, ľudia naozaj vtedy žili takmer ako bohovia; mali čo jesť, netrpeli chladom a v pote tváre nemuseli utekať pred nebezpečnými tvormi, pretože všetky ostatné sa ich báli. Nebolo nikoho, kto by ohrozil ich vládu

na zemi, až kým neprišiel deň, ktorým sa všetko zmenilo. Ľudia sa ráno prebúdžali a ani netušili, že večera sa už nedožijú. Začalo sa to na mieste, ktoré sa v tom čase nazývalo Antarktída. Na tomto území sa nachádzal obrovský vulkán Erebus, ktorý sa prebudil ničivou silou. Beštia, ktorá spala tisíce rokov mala zrazu ukázať svoju obrovskú a zničujúcu silu. Nastal ohromný výbuch. Zem sa dotkla neba, z ktorého sa vracala naspäť, až sa zdalo, že celý svet bol vyvrhnutý a prevrátený naopak. Zem sa otriasala tisíce a tisíce kilometrov od sopky, ktorá neprestajne chrlila dym a popol do neba, až sa nedalo vidieť ani slnko. Otrasy prebudili aj ďalšie sopky v iných častiach zeme a svet už nemal byť ako doposiaľ. Voda v obrovských vlnách zmietla pobrežné mestá a liala sa do vnútrozemia. Teplota na zemi nesmierne stúpala, lebo vyvrhnuté horniny spôsobili, že horúčava nemala kam uniknúť. Nastalo peklo na zemi. Nič už nebolo ako doposiaľ. Denne zomierali milióny ľudí. Zákony, na ktorých sa dovtedy uzhodli ľudia a podľa ktorých sa správali, prestali platiť. Ľudskosť nemala viac existovať. Nastala svetová vojna. Národ bojoval proti národu, štát proti štátu, sused nepoznal suseda, ba dokonca nemali zľutovanie ani mestá, ktoré neraz útočili na susedov, len aby získali jeho zdroje. Nastal chaos, akému sa nevyrovnalo nič, čo dovtedy bolo. Civilizácia sa mala čoskoro a nadobro skončiť.“

Edmund bez slova pozoroval Romera. Jeho tvár sa zmenila. Oči mal plné smútku a sklamaní a skoro sa ponášal na ľudí, o ktorých práve

rozprával. Dokázal precítiť a vidieť veci, ktoré opisoval, hoci iba ťažko sa to dalo pochopiť. Romero pokračoval.

„Existovalo však jedno miesto na zemi, kde boli na túto situáciu pripravení. Nikto by nepovedal, že práve tam bude počiatok zmeny, ktorá ovplyvní svet možno na zvyšok dejín. Nepatrilo k vedeniu armády, ani nestálo na čele štátu. Počtom malo iba zopár tisíc obyvateľov. Jeho výhodou oproti ostatným miestam na svete bolo, že sa v ňom sústredili najväčšie mozgy vtedajšieho sveta. Volalo sa Palo Alto. Ovládali najvyššiu technológiu a prostredníctvom nej mohli dosiahnuť, čo sa im len zachcelo. Dokázali preniknúť do súkromia človeka sediaceho na opačnej strane zeme alebo čítať tajné vládne správy. Na základe informácií, ktoré získali, dopredu vedeli, čo sa stane a pripravili sa na to. Založili tajnú organizáciu s názvom Future. Vypracovali plán prežitia katastrofy, kde si zrazu uvedomili nedozerané možnosti, ktoré sa im ukazovali. Nakoniec to nebol len plán prežitia katastrofy. Takto krátkozrakí neboli. Vytvorili plán na najbližších tritisíc rokov, prostredníctvom ktorého mali ovládnuť svet. Zem zmietala obrovská tragédia a oni sa uzavreli pred svetom. Dopusť, aby ľudia ďalej umierali na povrchu, lenže oni sa vyparili z mienky ľudí, čakajúc na svoju príležitosť.“

„Ako vyzeral svet hore, kým sa oni ukrývali?“

„Hoci sopky po čase prestali chrliť lávu, ľudia naďalej nemali mať pokoj, lebo z nebies začal zosadať jedovatý popol. Mestá boli zničené, štáty prestali existovať, na zákony si už nik nespomenul. Pôda sa prestala využívať; niekde bola pokrytá jedovatým popolom, inde nemilosr-

dne vypálená radiáciou po atómových výbuchoch, voda bola kontaminovaná. Zem prestala byť priestorom pre život a jediné, čo ostalo, bola smrť. Ukázalo sa, že ľudstvo bolo nesmierne zraniteľné. Prežili iba malé skupinky ľudí. Azda by ešte bola šanca, aby mohli pokračovať v tom, čo zanechali ich otcovia, lenže vtedy sa z podzemia vynorila organizácia Future, ktorá sa odhodlala prevziať vládu nad svetom podľa plánu, ktorý mali pripravený. Prišiel ich čas, na ktorý čakali desiatky rokov. Zachovali si najvyspelejšiu technológiu ešte z čias pred katastrofou, ktorá im dávala výhodu pred všetkými ostatnými ľuďmi. Videli, aké zverstvávajú sa diali, a že civilizácia zlyhala. Ľudia sa zmenili na zvieratá ešte horšie, než predpokladali.“

„Aj oni boli zlí?“

„Ťažko povedať. Chceli zamedziť tomu, aby niekedy k niečomu podobnému došlo. Rozhodli, že vytvoria nový svet podľa svojich pravidiel, dokonalú spoločnosť, ktorú budú riadiť a nedopustia, aby sa ľudia nezmyselne vraždili, okrádali sa a správali k sebe ako nejaké zvieratá. Potrebovali pre nich vytvoriť nový zákon. Prvý predpoklad k tomu bolo, že ľudia musia zabudnúť na svet, ktorý dovtedy existoval. Poznajúc fungovanie živej hmoty vytvorili vírus, ktorý zabil všetkých preživších starších ako desať rokov. Tak sa malo zabrániť tomu, aby sa spomienky z čias minulých predali na budúce pokolenie. Ponechali iba zopár, ktorí boli schopní sa postarať o deti, aby vyrástli. Ďalším cieľom bolo zničiť všetky prejavy dovtedajšej civilizácie; mestá, veci, rozličné stavby, ktoré ešte pretrvali po zničujúcich výbuchoch alebo neboli zakryté sopečným

popolom. Čo sa dalo zničiť, to vyhladili a čo nebolo možné, to zabezpečili pred ľuďmi poverami, takže sa im začali zoširoka vyhýbať.“

„Zabezpečili ich poverami?“

„Vari si nikdy nepočul o mieste, kde žijú drakani a zjedia každého, kto sa im postaví do cesty? Alebo že v nich sídlia zlí duchovia a nik sa nepováži do nich vkročiť?“

„Sú také miesta, no radšej by som sa im vyhol.“

Romero sa rozosmial.

„Nemusíš sa ničoho báť, nič sa ti v nich nestane, iba ak by ťa uhryzol šakal.“

„Nerobte si zo mňa žarty. Počul som o miestach, odkiaľ sa ľudia nevrátili.“

„Nájdu sa miesta strážené robotmi, ale to len v prípade, že sa chcú uistiť, že sa do nich nik ani náhodou nedostane.“

„Čo sú roboty?“ váhavo sa opýtal Edmund.

„Prepáč. Občas zabúdam, že nepoznáte technológie a vrátili ste sa do pradávnych časov. Sú to umelé bytosti zhotovené ľuďmi, aby nám slúžili.“

Romeroovo vysvetlenie Edmundovi veľmi nepomohlo. Nevedel, čo si má predstaviť pod umelou bytosťou. Čím ďalej, tým viac pociťoval v sebe protichodné pocity; zmes rozhorčenia, sklamaní a beznádeje.

„Alťanom, ako sa tí, ktorí ovládali technológie začali nazývať, časom došli energetické zdroje a suroviny. Pochopili, že ak budú chcieť udržať

daný stav, budú musieť využiť časť ľudí, aby im chýbajúce zdroje dodali. To bol prvý krok, ktorý ich prinútil, aby konali z pozície moci. Tu prišlo k zlomu. Ak už raz prekročili pomyselnú hranicu, nebolo viac cesty späť. Počiatočné vznešené predsavzatia začínali ustupovať do úzadia. Už im nešlo len o vytvorenie dokonalej spoločnosti. Potrebovali ľudí, aby sami mohli prežiť. Položili si otázku, ako ovládať ľudí na obrovských plochách, aby sa o nich ľudia nedozvedeli? Udržať si anonymitu bolo nutné, lebo inak by sa im rozpadol celý „poriadok“. Z analýzy minulých dôb prišli na to, že ľudia sa najprirodzenejšie správajú, keď majú nad sebou panovníka. Konieckoncov po tisícročiach sa organizovali v kráľovstvách a ríšach. Alt'ania sa rozhodli konať rovnako. Zem rozdelili na niekoľko kráľovstiev podľa svojich potrieb. Niektoré sa zameriavali na pestovanie plodín, iné na ťažbu surovín. Potom im stačilo ovládnuť panovníka a prostredníctvom neho organizovali správanie celých národov pre svoje potreby.

Človek je aj duchovný tvor. Potrebovali ešte vytvoriť boha, tak ho mohli kontrolovať úplne od narodenia až po smrť. Podľa názvu svojej organizácie vytvorili meno boha. Fatur sa spočiatku volal Future, ale u ľudí sa v hovorenom slove zmenil na Fatura. Alt'ania sa tak dostali k absolútnej moci, ktorou už stratili kontakt a zábrany z minulosti. Už neorganizovali svet, aby zabezpečili jeho lepšie fungovanie – oni sa naozaj stali kráľmi a bohmi, ktorých stvorili.

Prešli ďalšie generácie a došlo k tomu, že ľudí začali bez zábran zotročovať a využívať na prácu, ktorá sa im hodila. Ťažili pre nich rudu,

stavali stavby, pestovali plodiny či získavali zdroje energie. Dokonca poniektorých odvedli na miesto nazvané Eden, ktoré si vytvorili pre svoje potešenie. Ľudí, ktorých začali posmešne nazývať mulovia, využívali na všetko čo potrebovali.

Odkedy vybuchla sopka ubehlo už viac ako dvetisíc rokov. Za ten čas sa ľudstvo zmenilo na nepoznanie. Jedni šli míľovými krokmi dopredu, zatiaľ čo ďalší sa vrátili celé stáročia dozadu. Je to smutný príbeh ľudstva.“

Romero stíchol. Cítil nesmiernu úľavu, že niekomu z ľudí tu na zemi konečne vyrozprával, ako sa udalosti skutočne stali. Nemal tušenia, do akej miery ho jeho spoločník dokázal porozumieť. Aj jemu sa táto pravda ťažko prijímala. Hanbil sa za to, že je jeden z tých uzurpátorov, ktorí si privlastnili ľudí.

Hlas Edmunda ho vytrhol z myšlienok: „Čo je toto?“ Edmund začal rozrušene kresliť do zeme. Najprv jeden oblúk, potom ďalší, ktoré spojil čiarami sústredenými v strede. Po obvode načrtol čosi podobné laviciam. Bolo to obrie koleso, ktoré mu ukázal Kliment. Romero sa pozorne zapozeral na obrázok. Zrazu sa rozosmial na plné ústa. „Odkiaľ to máš?“

„Nieкто mi to ukázal.“

„Ach tak.“

Romero si pretrel oči, nevedel, prečo ho pochytila veselá nálada. Zdalo sa, že Edmund je namosúrený a opýtal sa ho ešte raz.

„Povieš mi to?“

„Nakreslil si kolotoč.“

„Ko-lo-toč?“ nechápal slovu, ktoré počul a s ohromením pozeral na Romera ako na prelud.

„Ach, zabudol som, nevieš čo je to kolotoč. Vieš, kedysi sa ľudia radi zabávali. Nebola pre nich iba práca a lopotenie. Mali veľa voľného času, ktorý trávili jeden s druhým. Našli si nespočetne veľa príležitostí ako sa zabávať a medzi nimi bol aj kolotoč. Ľudia si posadali do kabínok alebo na lavičky a koleso sa točilo. Oni na ňom sedeli a smiali sa, konverzovali a vychutnávali si voľné chvíle.“

Edmundova tvár sa načisto zmenila. Zrazu v nej zjavilo niečo, čo v nej doposiaľ nebolo - nenávisť a nevýslovný odpor. Takže to bolo mystérium, o ktorom rozprávali Chodci – Znamenie! Iba ak ich hlúposti z obmedzenosti. Vraj posvätný objekt, ale keby ich videli ľudia, ktorí sedávali na kolese, smiali by sa z nich ako z nevýslovných hlupákov. Toto posledné slovo v ňom vzbudilo zlosť, márne sa tomu bránil.

Pravda bola nemilosrdná. Začala ho páliť ako žeravé uhlíky, prebodávala ho ako katan nevinnú obeť. Pozeral s nechťou na Romera. Hanbil sa teraz byť pred očami toho, ktorý mu to všetko rozprával a te-

raz videl ako sa zmieta v krč'i, v slepote, vo vlastných výkaloch; zavr-
hnuté stvorenie, ktoré slúži na pobavenie a nič viac.

Edmund znenazdania vybehol von z jaskyne. Bežal, čo mu sily
stačili. Kmene stromov ho míňali, ani ich nevnímali, nohy sa mu podla-
movali, oči mal zahmlené, takmer cez ne nevidel. Nič ho nedokázalo za-
stavit' v behu, ako keby ten mal byť jediným liekom na to, čo teraz po-
čul. Všetko bolo klamstvo! Všetko bolo klamstvo! - vírilo mu v myšlienk-
kach. Kričal na bohov: „Ako ste to mohli dopustiť! Koľkí vo vás veria a
mlčíte! Prečo?! Prečo?!“

Žiadna odozva. Nič! Aj oni sa teraz smiali.

Nie, nesmiali, opravil sa. Neboli žiadni bohovia. Nebolo nič, o čo
by sa mohol oprieť, iba prázdnota, ktorá sa rozliehala vo všetkom, vo
svete aj v jeho vnútri. Nedalo sa jej uniknúť, nedalo sa s ňou bojovať.
Bol malé ohlúpené dieťa, ako aj všetci ľudia, ktorí žili. Ba nie, neboli to
ani ľudia, ale otroci, mulovia, nižšie podradné bytosti, ktoré nezname-
nali nič! Bolo ľahké ich klamať, nechať umrieť alebo si s nimi nakladať
podľa ľubovôle. Nestáli za nič, než za výsmech celého sveta!

Padol na kolená a prepukol v nesmierny plač, ktorý nemohol za-
stavit'. Slzy sa mu rinuli po tvári, kvapkali na zem, do ktorej sa vpíjali,
aby sa vzápätí vytratili. Zdali sa byť nesmierne pravdivými, lebo ani
plakať nemalo zmysel. Nič nemalo zmysel, ani on. Pochytila ho triaška.

Nevládal. Nemal síl. Najradšej by sa rozplynul a všetko by sa zmenilo na sen, z ktorého sa prebudí a bude opäť všetko ako doposiaľ. Lenže si stačilo spomenúť na Romera a vedel, že tak nebude. Načo sa vôbec narodil? Prečo mal žiť vo svete, kde všetko ovládla ilúzia? Svet bez boha, bez nádeje. Horší ako púšť bez života. Dokázal žiť s tým, že sú nad ním bohovia, hoc nespravodliví, ktorí ovládajú jeho život, že ľudia sú len hračkami ich vôle a že ich odmeňujú a trestajú podľa zákonov, ktoré sú mystériom, lenže nemohol sa zmieriť s tým faktom, že by bohovia mali byť ľudia, pre ktorých sú oni iba nižší tvorovia – mulovia! Aké výsmešné slovo! Šlo mu z neho na vracanie. Nie, nechcel žiť v takom svete. Odtrhol konár stromu a začal sa nim mlátiť. Tu máš za trest! Bil sa ním po tvári, po rukách a nohách. Bolesť mu šľahala telom, aspoň tá ho upokojovala, no nezamlčala otázku: Prečo?

Po hodinách boja so samým sebou vyčerpaný padol na zem ako podťaté zviera a nevládal sa pohnúť. Chcel zomrieť. Myslel si, že keď tak ostane, že sa mu to podarí. Nebude jesť ani piť a nechá sa napospas divej zvery, nech ho i roztrhá.

17. kapitola – Zvláštna chuť

Na údolie sadla chladná noc a Edmund sa nevrátil. Romero mu rozumel a uvedomoval si, že to musí byť pre neho ťažké. Ani si nevedel predstaviť, čo teraz prežíval, hoci sa skúsil do neho vžiť, no nepodarilo sa mu to. Ale neľutoval, že mu prezradil pravdu. Musel, nemohol by pokojne zomrieť. Vedel, že nikto nemá právo, aby ľudom zobral všetko. Alt'ania ich nemali právo súdiť za to, že sa správali, čo im ich inštinkty nariadili. Nemal právo žiť ako otrokár na nebi, ktorý sa spokojne pozerá na ich poníženie. Cítil sa za to rovnako zodpovedný, lebo aj on bol otrokárom.

Do myšlienok mu vošiel tieň pochybností: Čo ak sa opäť všetko zopakuje a ľudstvo využije svoj rozum, aby zasa stámilióny zomierali? Vždy sa všetko končí smrťou a zomierajú nevinní, kým vrahovia prežijú. Nie je lepšie ponechať ich v blaženej nevedomosti? Ak bude potreba zasiahnuť, budú to oni zhora, ktorí zastavia nezmyselné krviprelievania. Potom sa zamyslel nad Alt'anmi. Ani oni neboli spravodliví. Podľahli vlastnej moci, voči tej nie je nikto imúnny. Nevedel, o aký zákon by sa mal teraz oprieť, kto by mohol byť sudcom. Možno ľudom nie je súdené, aby žili v ideálnom svete, kde by neexistovala nepravosť jedných proti druhým.

Zaprel sa o zem a ťahajúc za sebou nohy sa preplazil k okraju jaskyne, odkiaľ bol lepší výhľad do údolia. Stromy zľahka šumeli, pred sebou mal pokojnú noc. Zhlboka sa nadýchol. Nasal voňavý vzduch do pľúc. Pozrel sa hore na hviezdy, ktoré svietili na nočnej oblohe. Vznášali sa nad ním súhvezdia, planéty, vzdialené galaxie, nekonečnosť sveta. Vedel, že všetko ovládajú fyzikálne zákony. Poznal hmotu do posledného atómu a človeka do ostatného génu, ale predsa sa zdal byť slepý a malý. Občas závidel týmto ľuďom žijúcim na zemi ich vieru a nádej, ktoré hľadali vo svete. Verili, že zrazu sa stane zázrak a všetko zlé sa zmení v dobré, alebo keď sa budú vzorne správať, boh ich za to odmení. Naproti tomu Alt'ania neverili v nič, iba v seba a vlastný rozum. Boli pritom sterilní a takmer neživí. Edmund mal právo ním pohrdať aj ostatnými jemu podobnými.

Zakašľal. V ústach pocítil zvláštnu chuť. Koncom prsta sa dotkol pier. Uvidel na nich červenú farbu. Krv. Privrel oči. Chcel, aby sa niečo stalo, aby došlo k zmene, ktorá by zemi prinavrátila jej pôvodnú tvár. Obetoval tomu život. Položil si otázku, či sa naozaj niečo zmení, keď porozprával pravdu Edmundovi. Bolo toho mnoho, čo mu chcel povedať, ale najmä ho ťažila ešte jedna dôležitá vec. Úpenlivo pozrel do údolia, či sa náhodou neobjaví, ale nebolo vidieť nikoho.

Edmund ležal na tvrdej zemi. Ostré kamene sa mu zarezávali do tela, ale nevnímal ich. Potreboval bolesť. Iba ona dokázala vyjadriť, čo

cítil. Rozprávala jazykom, ktorému rozumel. Objala ho do svojho náručia ako macošská matka, ktorá bola jeho jedinou útechou, ale poza jeho chrbát sa mu vysmievala. Uprostred neduživých úst vycerila zuby na svoje dieťa, ktoré sa jej oddalo v márnej nádeji bolestného vykúpenia. Privinula si ho na prsia a nadája kyslými a horkými myšlienkami a hovorila mu, že je to mlieko, z ktorého sa zrodila jeho krv. Chcel zomrieť alebo sa prebudiť v inom svete. Tvár mal prázdnu, takmer bez života. Oči tupo pozerali hore na oblohu posiatu hviezdami. Nebol v nich žiaden príbeh. Obyčajné svetlá. Hlúpe lampáše, ktoré tam nikto nezavesil. Nesedeli na nich bohovia, ani duše predkov ich nepozorovali z neba. Nebolo nič. Svet sa rozplynul. Pôsobil smiešne, trápne. Nemalo zmysel žiť v takom svete.

Spomenul si na Klimenta. Jeho tvár sa mu javila zastretá a rozmazaná. Vtedy sa mu zdal veľký a nesmierne múdry. Strávili spolu krátky čas na to, aby mu predal všetko, čo vie. Aj on použil slovo lož, ale vtedy mu nevenoval pozornosť neveriac, že aj jeho dostihne. Kliment sa nebál lži. Možno sa s ňou naučil žiť.

„Musíš hľadať pravdu o svete. Si Chodec. Je to poslanie. Svet je iný, ako si myslíme, a keď prídeme na jeho podstatu a rozpovieme ju ľuďom, bude splnené naše poslanie.“

Kiež by tu bol, zacnelo sa mu za ním. Vedel by mu poradiť, čo robiť v tejto chvíli. Po tvári mu stiekla slza. Bola hrejivá a príjemná, skoro ako pohladenie. Zatvoril oči. Z kútikov stiekli pramene. Rozliali sa po spán-

koch a lícach. Slzy splietali vlhkú pavučinu, ktorá mu umývala tvár. Zrazu mu bolo lepšie. Horkosť ustupovala a zanechávala za sebou oslobodenie. Do konca prstov sa navrátil cit. Aj zvyšok tela sa trochu prebral. Zaboľel ho chrbát, do ktorého mal zaryté bodavé kamene. V zadnej časti cítil pálenie. Áno, bol Chodcom, uvedomil si náhle a opäť si spomenul na slová. „Hľadaj pravdu.“ On ju práve našiel! Pravdu o svete, ktorú všetci hľadali! Pred chvíľou mu ju vyjavil Romero.

Edmund sa z náhleho popudu posadil. Hlavou mu naraz prelietali tisíce myšlienok. Bolo ich viac a viac. Celý roj. Svojou silou začínali prekryvať svet, ktorý naberal nové kontúry. Pravda, pravda... toto je pravda! Edmund, našiel si pravdu, ty, ktorý si neveril, že by si toho bol hoden. Ty, Edmund! Zdalo sa mu, že opäť počuje hlas Klimenta. Mal chuť zakričať a objasť celý svet, ktorý pred chvíľou ako keby nebol: Našiel pravdu! Prudko položil dlane na tvár, potreboval sa spamätať, presvedčiť, či je to naozaj. Nie, nepotreboval sa prebrať zo sna. Bol Chodcom a toto mal byť začiatok niečoho.

Zrazu vyskočil na rovné nohy a otočil sa smerom, kde sa nachádzala jaskyňa. Musel sa vrátiť a dozvedieť sa od Romera čo najviac. Rozbehol sa tým smerom. Nesmel strácať ani sekundu. Čoskoro sa ocitol pred vstupom do jaskyne. Okamžite zbadal postavu ležať opretú o kameň.

„Romero!“ vykrikol. Schytil ho za plecía a mykol ním, nereagoval. Mal pred sebou telo bez života. „Musíš sa prebrať. Rozpovedz mi všetko. Teraz nemôžeš zomrieť!“

Na spiacej tvári sa pozvoľna nadvihli viečka.

„Vrátil si sa,“ vydal zo seba polohlasom.

„Som tu, vrátil som sa. To, čo si hovoril... zmením všetko, len sa potrebujem dozvedieť, čo mám robiť.“

Romerovi sa prepadla hlava. „Nie, nezomieraj.“

Zdalo sa, že opäť dvíha viečka, tentoraz pomalšie a namáhavejšie.

„Vyhľadaj... vyhľadaj Dianu,“ dostal zo seba.

„Koho?“

„Dianu.“

„Ale akú? Kde je?“

„Moja dcéra, patrila k Pilesarom. Odviedli ju.“

Hlava mu padla k hrudi, už nepovedal ani slova. Edmund ostal pri ňom sedieť. Objal ho.

„Ďakujem ti,“ povedal mu, hoci ten ho už nemohol počuť.

Na druhý deň sa rozhodol Romera pochovať neďaleko jaskyne. Pomocou konára vyhlúbil jamu, ktorá mala slúžiť ako miesto jeho posledného odpočinku. Obchytil ho okolo pliec, nadvihol, Romerovi sa pritom uvoľnila ruka. Z otvorenej dlane čosi vypadlo buchlo o kameň. Zbadal zlatistý valček na jednej strane zakončený čiernym krúžkom, zatiaľ čo na opačnej sa nachádzalo čosi podobné sklu. Vzal ho do ruky. Na dlani

pocítil slabé teplo. Pozorne si ho obzrel. Na zlatistom tele valca zbadal vyobrazený emblém, ktorý vyzeral ako F. Ohmatal si tú vec zo všetkých strán, no nebol o nič múdrejší. Vložil si ju do vrečka nohavíc.

18. kapitola – Host'

Kamenistú krajinu bičoval ostrý vietor, ktorý na šírých planinách naberal rýchlость a nezastavili ho ani kamenné pohoria, lysé, bez akéhokoľvek stromu, čo vyzerali ako vyhladené kosti starovekej príšery. Keď sa k nim dostal blízko, videl, že nie sú rovné a hladké, ale že ich tvorí kamenná drť, niekde celkom nepatrná, podobná piesku, inde zasa hrubá s veľkými špicatými skalami, ale neboli ničím v porovnaní s tým, čo sa odohrávalo v Edmundovom vnútri. Lomcovali ním zmiešané pocity. Na jednej strane to bola radosť, že sa konečne dozvedel pravdu o svete, na tej druhej pravda, ktorá nesmierne páčila. Ponižovanie, ktorému boli ľudia vystavení sa mu zdalo neznesiteľné. Tam hore niekde nad ním boli ľudia ako on, ktorí sa hrali na bohov a vládcov sveta, pretvárali ho, využívali a zotročovali bez mihnutia oka. Už nešlo o neho, ale o celý svet. Musel prežiť. Túto vetu si opakoval každý deň.

Odkedy odišiel od Romera pokúšal sa nájsť obývané miesto, kde by si aspoň trochu oddýchol a nabral sily. Lenže krajina sa voči tomu vzpierala a nechcela mu pomôcť, ako keby aj ona bola na strane tých hore a nie ľudí, ktorí trpeli. Edmund si však zaumienil, že sa nepoddá. Posledné udalosti mu dodávali novú silu, o akej ani netušil.

Po dvoch mesiacoch pred sebou konečne uvidel nepatrné vežičky, ktoré vyrastali z piesku. Spočiatku im nevenoval veľkú pozornosť, lebo sa už nechal nachytať klamom z rozpálených pieskov, kedy bežal naproti domnelému mestu, ku ktorému nedošiel ani po dni cesty. Usadlosť pre ním sa tiahla v krátkom páse na rovine zo zadnej strany obkolesená hnedými kamenistými kopcami. Už z diaľky ju sledoval, ale usúdil, že ide iba o klam a ani sa nebude unúvať ísť mu naproti. Bol by ho minul, keby si nevšimol čosi zvláštne, čím sa odlišovalo od ostatných klamlivých miest. Počas toho, ako ho obchádzal, neotáčalo sa mu tvárou ako všetky predošlé, ale postupne ho videl z iného uhla. Vari naozaj mám pred sebou usadlosť? - pýtal sa v duchu sám seba a nechcelo sa mu veriť, keď od neho vyrazili tri čierne bodky.

Každou chvíľou sa zväčšovali a naberali jasnejšie črty. Spoznal v nich mužoch na koňoch. Spod bežiacich nôh zvierat vyrážali kúdoly prachu. Boli to prví ľudia, ktorých videl po dlhom čase. Čoskoro k nemu dorazili.

„Pozrite sa na neho, polovičný zavítal do našej dediny,“ obstúpili ho traja jazdci. Pozerali na neho zhora. Každý z nich niesol cez plece prehodený luk. Mali na sebe dlhé platené jednoduché šaty v strede prepásané opaskom. Ich tváre mali ostré črty, oči mierne zošikmené, na hlavách jednoduché zvoncovité vlnené čiapky.

Kone nepokojne poskakovali. Dopredu vystúpil jazdec na sivom s čiernym pyskom a čiernymi nohami. Sedel na mierne vyvýšenom koženom sedle. Edmunda oslepovalo slnko, takže namiesto toho, aby si ich mohol poriadne obzrieť, mal pred sebou len nezreteľné siluety.

„Chlapi, pamätáte sa, čo sme naposledy urobili s nevítaným hosťom, ktorý k nám zamieril?“

„Myslíš toho, ktorého sme priviazali za koňa a ťahali ho?“

„Presne toho.“

„Kto sa sem vyberie, mal by si to najprv rozmyslieť.“

„Ale vždy sa nájde niekto, kto pokúša osud.“

Edmund pochopil, že sa ho takým spôsobom snažia vystrašiť. Vytiahol Bodec, ako hovoril svojmu meču, ktorý cestou našiel v mohyle a namieril ho na nich. Jeho koniec otáčal raz k jednému, potom k ďalšiemu. Namiesto strachu sa ozýval smiech.

„Ho-ho, pred nami stojí nebezpečný bojovník. Mali by sme radšej utekať.“

„Pozor, aby ťa neuštipol komár,“ zasmial sa ďalší z nich.

„Len sa na mne smejte. Ešte neviete, čoho som schopný. Porazil som i takých, ako ste vy. Boli väčší a silnejší, pre mňa ste len malina.“

Rozosmiali sa, ale pokračovali zmierlivejšie: „Nemusíš sa nás báť. Nemáme vo zvyku zabíjať.“ Edmund dal Bodec nižšie.

„Ako vám mám veriť?“

„Čo by sme aj od teba mohli dostať?“ pozreli na jeho zbedačený výzor.

„Iba ak by si pod tým plášťom nosil zlaté prúty.“

„V tom vás naozaj sklamem. Čosi také som jakživ nevidel.“

„No vidíš. A bojíš sa, že ťa prepadneme.“

„Človek nikdy nevie, na koho natrafi, radno byť opatrný, než sa dostať do problémov.“

„Máš pravdu. Veľa ľudí k nám do dediny nechodí. Málo kto by mal dôvod prísť sem, kde široko ďaleko nie je nič. Ctíme si hostí, ktorí k nám zavítajú.“

Edmund zaostril oči na muža pred sebou, ktorý svojou postavou zaclonil slnko. V tvári mal priateľský výraz. Bodec zložil celkom dole.

„Takže mi nechcete ublížiť?“

„Ak by sme mali také úmysly, zbytočne by sme nestrácali slová. Odpusť nám, že sme si z teba robili žarty. Niekedy je tu otupno, tak vymýšľame hlúposti. Bud' mojim hosťom,“ pokynul mu rukou. „Chyť sa, zoberiem ťa.“ Edmund trochu váhal, no mužova ruka ho pevne schytila a vymrštila na chrbát koňa. Zviera sa nepokojne pohlo, ale skúsená ruka muža ho hneď na to usmernila.

Vydali sa smerom k dedine. Edmund sa potešil, že nemusí kráčať, že sa môže nechať viesť, čo sa mu zdalo skoro neobyčajné. Čoskoro ho privítali šedé kamenné domce s rovnými strechami. Boli rozostavané riedko. Opierali sa o širokú prašnú cestu, ktorá viedla uprostred. Neboli

vysoké a zdali sa byť nanajvýš skromné. Uprostred dediny zbadal nevel'kú kaplnku s tromi vežami, pred ňou okrúhlu studňu, pri ktorej postávala skupinka ľudí v dlhých plátených šatách a rovnako zvoncovitými čiapkami na hlavách. Nevýrazné šedé a tmavé farby miestami oživovali žlté či modré opasky, ktorými si previazali driek.

Deti pobehovali po rozpálenej zemi, štebotali, naháňali sa a ani nepomysleli kto sú, čo sú. Závidel im. Myslel na to, že aj on bol doposiaľ ako dieťa, ale Klimentov príchod ho vytrhol zo sladkej nevedomosti. Možnože mal z toho viniť strážcov poriadku alebo Romera. Nevedel, komu má prisúdiť stav, v ktorom sa ocitol. Nevedel, či sa má tešiť alebo plakať nad svojim osudom, ktorý sa mu teraz zdal nesmierny a ťaživý ako kameň nad priepasťou. Ochutnal ovocie poznania trpkkej chuti a ťažko sa dalo stráviť. Bolelo ho brucho, hlava a nohy. Chvíľami váhal, hovoril si, že nebude veriť, ale vzápätí prepadol ešte nižšie. Nebolo úniku. Uprostred dediny, kde sa cesta rozdeľovala, sa zastavili.

„Môj dom,“ ukázal muž, ktorý ho viezol na nízky tiahly dom s bielou hrubou fasádou. Stavba smerovala do ulice, vchod bol zakrytý vlnenou dekou so žltými a modrými pruhmi.

Zosadli z koňa. Muž, ktorý ho viezol, schytil zviera za uzdu. Otočil sa k ostatným dvom.

„Ustajnite zvieratá a zastavte sa v mojom dome.“

Prikývli a vytratili sa.

„Ešte sme sa nepredstavili,“ otočil sa k host'ovi, moje meno je Kosmas.“

„Edmund Jazerný,“ predstavil sa menom, ktoré mu dal Kliment.

„Ak si mierumilovný a máš čisté úmysly, príjmi moje pozvanie k sebe, Edmund. Istotne budeš hladný a smädný.“

„Ó, ani si neviete predstaviť ako. Už ani nepamätám, aké to je, poriadne sa najesť. Čo sa týka mojich úmyslov, neviem, ako byť podlý a zlý k niekomu, kto ma volá do svojho domu ako host'a.“

Kosmas sa rozosmial. V očiach mu zaihrala iskierka: „O to väčšie budeme mať potešenie pohostiť ťa.“

Vošli spolu do mužovho obydľia zariadeného veľmi jednoducho. Obytnú časť tvorili tri vetrané izby, ktoré poskytovali príjemný chládok. Všimol si zvnútra upevnené drevené okenice, ktoré sa na noc zatvárali, aby do izieb nenašiel chlad. V prostrednej izbe sa nachádzalo ohnisko a kamenná piecka s rovnou platňou na vrchnej časti, kde sa piekli posúchy a varil čaj. Stála pri nich žena v bledočervenom plášti, čierne vlasy mala vzadu zopnuté, cez ne pripnutú bielu šatku. Pozrela na host'a veľkými okrúhlymi očami.

„Fatima, moja manželka,“ predstavil ju. „Edmund je náš host'. Prišiel z púšte. Pripravíme pre neho menšiu slávnosť. Prídu aj moji bratia.“

Fatima sa na pozdrav zľahka uklonila.

„Iste si unavený. Ľahni si na lôžko, oddychni si. Za zotmenia ťa zavoláme na pokrm.“

„Ďakujem. Oddych isto budem potrebovať,“ zložil si otrhaný a špinavý plášť, košeľu aj nohavice a vystrel sa na mäkké lôžko.

Cez štrbiny v okeniciach do izby prenikali úzke zvedavé slnečné lúče. Nad sebou uvidel drevený strop, v ktorom sa nachádzalo množstvo puklín. Drevo vyzeralo až príliš presušené, skoro ako papier. Z jednej štrbiny vyšiel malý čierny chrobák. Zdalo sa, že každú chvíľu spadne, no vzápätí vliezol do úzkej preliačiny v kúte a už ho nebolo. Čoskoro zaspal tvrdým spánkom.

19. kapitola – Nové slová

Ticho prerušil zvuk škripajúcej okenice. Drsný večerný púštny vzduch sa pokúšal predrať dnu. Okenice zabúchali o seba. Edmund sa strhol zo spánku. V izbe bola tma. Citeľne sa ochladilo. Pred sebou uvidel tieň chlapca. Do tváre mu nevidel.

„Nechcel som vás zobudiť,“ ospravedlňoval sa jeho hlas. „Otec ma poslal. Jedlá už nosia na pohostenie,“ podotkol chlapec. „Prišli aj hostia.“ Edmund sa posadil na okraj nízkeho lôžka, ktoré mu však bolo akurát. „Nemal by som ich zdržovať. Povedz otcovi, že za moment prídem.“ Chlapec kývol hlavou a už ho nebolo, len bolo počuť ozývať sa jeho hlas: „Už je hore, už je hore.“

Chvíľu Edmundovi trvalo, kým sa zorientoval, kde je. Po nekonečných dňoch na miestach, kde niet ľudí, si od pocitu, že sa nachádza v dome, skoro odvykol. Z ostatnej časti Kosmasovho príbytku sa ozvali hlasy. Vyšiel z izby. Zbadal, že vo vnútornom dvore zo všetkých strán ohraničenom múrom horel oheň, okolo ktorého bolo množstvo postáv. Videl iba ich siluety. Vrava sa zdala o niečo jasnejšia. Išiel k nim.

„Náš hosť konečne zavítal,“ ozval sa pomedzi všetky živý hlas Kosmasa. Natiahol k nemu ruky, oči sa mu zúžili od úsmevu.

„Vitaj, cudzinec,“ prihovorili sa mu ďalšie hlasy patriace mužom a ženám. Všimol si, že medzi nimi je aj množstvo detí.

„Dobrý večer prajem všetkým,“ preriekol host', „je mi radosťou a ct'ou byť medzi vami.“

„Naša radosť. Sadni si medzi nás,“ núkali ho a uvoľňovali miesta na nízkych laviciach z hrubých dosiek. Sedeli v kruhu, uprostred ktorého sa nachádzal stolík, na ktorom bolo položené množstvo misiek, posúchov, nadrobno nakrájaného vareného mäsa, trochu ovocia a zeleniny. Na kraji stál kovový čajník, z ktorého sa parilo. V rohu dvora horel oheň. Žltou a oranžovou žiarou im osvetľoval tváre. Edmund sadol naproti Kosmasovi, ktorý žoviálne rozprával.

„Už som vám povedal čo-to o našom host'ovi. Vari vám o sebe porozpráva viac, ale najprv sa najeme, kým je všetko čerstvé a teplé.“

Pustili sa do hodovania. S chuťou si pomľaskávali. Vzali do ruky posúch, prelomili ho na polovicu, na ktorú si položili kúsok mäsa s páliovou omáčkou a takto si ho vložili do úst, na to ho zajedli zeleninou alebo kúskom ovocia, z čoho mali najväčšiu radosť deti, lebo v týchto končinách bolo vzácné. Aj Edmund sa pustil s veľkou vervou do jedenia. Na posúch si nabral mäso so šťavou, ktorá mu stekala po ústach. Nikdy nejedol s tak veľkou chuťou ako teraz. Žalúdok ako keby nemal dna, až si v jednu chvíľu povedal, že by toľko nemal jesť, aby náhodou neurazil hostiteľov. Fatima mu naliala pohár čaju, po ktorom pookrial. Oheň plápolal a osvetľoval tváre svojim nepokojným plameňom. Tie sa upierali na Edmunda uprostred, ktorý bol odetý iba tak v košeli a noha-

viciach. Namiesto plášťa, ktorý mu zobrali domáci, mal cez chrbát a plecia prehodenú sivú vlnenú deku, ktorú mu poskytla Fatima.

„Povedz nám, odkiaľ ideš a kam smerujú tvoje kroky?“ ozval sa hlas staršieho muža s veľkou prešedivenou hlavou sediaceho po jeho pravici. Pozrel na Kosmasa, ktorý sa na neho usmial a pokývol hlavou.

V púšti veľa premýšľal, ako sa má zachovať, či prezradiť, čo vie alebo mlčať. Spomenul si na Klimenta, ktorý mu vravel, aby prezradil, že je Chodec iba tomu, komu dôveruje. Ľudia okolo neho sa mu zdali priateľskí a navyše odkedy bol s Romerom, nestretol nikoho. Mal pocit, že musí rozpovedať týmto ľuďom všetko, čo vedel. Odhrnul si vlasy z tváre, ktoré mu už poriadne povyrástli a začal jasným hlasom:

„Prichádzam zo západu, kde máme veľa riek a lesov. Ľudia sú tam jednoduchí, ale pracovití. Zimy u nás sú chladné, sneh pokryje lúky, lesy a voda sa premení na ľad. V jari, keď nastanú teplé dni, snehy zídu z polí a lesov a premenia potoky na divoké riavy. Vtedy začne pučať rastlinstvo a medvede sa prebúdzajú po dlhom zimnom spánku. Svet je vtedy farebný a voňavý. Niet krajšieho kraja na svete.

Práve v tom čase rozpuku prišiel za mnou muž menom Kliment, aby mi zachránil život pred strážcami poriadku, ktorých vyslal Argon, kráľ Gorinu. Vtedy sa začala moja púť. Spolu s Klimentom, ktorý sa stal mojim učiteľom, naše kroky smerovali do mesta Charaton, známeho lietajúcimi bohmi, kde môj učiteľ, žiaľbohu, prišiel o život a mňa poslal na cesty do šírých končín zeme. Odvtedy putujem nehostinnou púšťou na východ,

aby som vyhládal Barabáša, ktorý má byť poslednou nádejou pre nás ako poraziť Gorin.“

Ľudia sediaci okolo neho ho počúvali skoro s otvorenými ústami. Nakoniec sa ozval starý chudý muž s dlhými bielymi fúzmi, ktoré prechádzali popri kútikoch úst až dole k brade.

„Hovoril si zaujímavé veci. Spočiatku, keď som ťa uzrel, by som nepomyslel, koľko toho máš za sebou. Mám už veľa rokov. Moje uši počuli už mnoho vecí, ktoré boli ťažko predstaviteľné alebo možno až príliš odvážne, ale musím povedať, že za celý čas som nepočul nikoho, kto by si myslel, že môže poraziť Gorinské kráľovstvo.“

„Sám by som sa na niečo také neodhodlal, ale spolu so silou mojich bratov verím, že to možné je.“ Muž pred ním pokrútil hlavou.

„Aká sila by mohla pokoriť mocnú ríšu?

„Sila, ktorá je v ľuďoch. Slová pravdy menia svet a dávajú ľuďom nesmiernu silu. Všetci nám hovoria, že sme sa zrodili zo sopky, kedy nás najvyšší boh Fatur vytvoril z jej popola. Pravda je však celkom iná.“

Zrazu sa zastavil. Nevedel, či im môže všetko povedať, že vlastne žiaden boh Fatur neexistuje. Mohlo byť, že pred sebou má silne veriaticich, ktorí by brali ako pobúrenie, keď hovorí proti ich bohu. Napriek neistote pokračoval.

„Neboli sme stvorení sopkou, ľudia jestvovali už dávno pred ňou. Žilo ich nesmierne veľa, že si ani neviete predstaviť,“ pozrel do ich spýta-

vých pohľadov, „asi ako zrníček na púšti. Boli nesmierne vyspelí, poznali veci, ktoré si ani nevieme predstaviť, stavali vysokánske budovy, obrovské mestá, dokonca lietali vo vzduchu. Stala sa však tragédia. Vybuchla sopka, ktorej prach pohltil celý svet a prežila len hústka, ktorá si zachovala pradávnu múdrosť, a teraz si myslíme, že sú to bohovia. Žiaden Fatur nejestvuje, sú len ľudia. Gorin je ten, ktorý chráni Fatura, ktorý mu slúži, preto musí padnúť, lebo iba tak budú ľudia slobodní.“

Dopovedal. Čakal, čo sa stane, že sa ho budú pýtať tisíce otázok a on im všetko vysvetlí, no namiesto toho sa po chvíľke ticha ozval hurónsky smiech všetkých dookola.

„Ty tomu naozaj veríš?“ Kosmas sa bil po stehnách ako sa smial.

„Veď ho nechaj,“ upokojovala ho žena, aby neurazili host'a. „Chodí celé mesiace po púšti. Ľudia si vtedy navymýšľajú aj horšie veci. Obrátila sa k Edmundovi. „Nič si z toho nerob,“ povedala milým priateľským hlasom ako keby utišovala dieťa.

„Hlúposti?“ nechápal Edmund. „To nie sú hlúposti! Sám som hovoril s jedným z tých ľudí, čo majú byť našimi bohmi.“

„Kde, vari na púšti?“ spýtal sa ho Kosmas a pretieral si oči, ktoré mu začali slziť.

„Áno, tam.“

„My tomu hovoríme prelud. Raz som bol týždne na púšti, keď som zrazu videl ísť ťavu na voze. Prisahám.“

„Nie!“ prerušil ho nahnevane Edmund, „to nie je prelud! Chodci o tom mali tušenie. Zbierali dôkazy o minulom svete. Teraz sa pravda ukázala a čoskoro ju budú vedieť všetci.“

Domáci sa mu už nesmiali, ale pozerali na neho so zmeneným výrazom. „Poznáš Chodcov?“ prerušil ticho Kosmas. „Myslel som, že je po nich, že sú iba legendou.“

„Či poznám?“ vydal zo seba Edmund s pohnutím v hlase, ktorý si myslel, že si z neho domáci robia žarty. „Môj otec Borvis bol majster Chodec. Nedávno som sa poznal s Klimentom, ktorý skončil v Charatone, kde sme videli lietajúcich bohov. Učil ma umeniu Chodcov, zložil som prísahu. Teraz som aj ja Chodcom.“

Hodil rukou do prázdna. „Myslíte si, čo chcete, ale ja pravde verím.“

Vstal na odchod a možno by znenávidel všetko, keby ho zrazu nezastavil Kosmasov hlas:

„Hovoríš, že si synom Borvisa? Pamätám, keď som bol malý chlapec, muž menom Borvis, ktorý patril k Chodcom, zachránil môjho otca pred istou smrťou. Nebyť jeho, nebol by som tu teraz ani ja. Hovoril mi ako malému chlapcovi, že ten muž vedel čarovať.“

Edmund sa k nemu otočil.

„Môj otec?“

„Podľa všetkého áno. Odpusť mi, že som sa z teba smial. Občas sa stáva, že k nám púšť zaveje tárajov a bláznivých ľudí, ktorí narozprávajú všemožné veci, až človeku z toho hlava stojí. Neuraz sa,“ bránil sa Kos-

mas, aby si jeho hosť nemyslel, že ho považoval za jedného z tých ľudí, „už keď som ťa prvýkrát zočil vedel som, že je v tebe niečo. Môžeš byť hrdý na seba aj na svoju rodinu.“

„Vravíte, že bol čarodej?“

„Môj otec bol jednoduchý človek,“ zasmial sa, ostré kútiky povytiahol vyššie. Spolu s úzkymi očami mu dávali charakteristický, priateľský výraz. „Všetko, čomu nerozumel si vysvetľoval čarodejstvom.“

Po večeri sa uložili spať. Na všetkých sadla značná únava najmä po bohatom hodovaní, na ktoré neboli zvyknutí. Rovnako ani Edmund. Svoje telo mal nesmierne unavené; svaly v ňom horeli a kĺby sa zdali ako tlejúce uhliky, no napriek tomu nemohol zaspať. Počúval púštny vietor bičujúci obydlie. Natriasal okenicami, ktoré o seba búchali a škrípali. Cítil sa byť v nekonečnej samote, ako sám človek na celej zemi, ale zatľal zuby a povedal si, že sa nepoddá ani životu ani osudu, ktoré ho bodali ako jedovaté ostružiny.

Neskoro nadržanom sa mu zdalo, že počuje húkanie sovy. Vtedy aj vyšiel z domu, ba dokonca až na ulicu, no nemohol vidieť nič, lebo všade naokolo bola čiernočierna tma. Húkanie neprestávalo až do rána, kedy sa mu konečne podarilo zaspať.

Ráno sa rozšafný detský hlas sa rozliehal domom.

„Už sa preberá,“ v tom do miestnosti vošiel Kosmas a zalomil rukami. Prekvapivo dnes na hlave nemal čiapku, takže jeho hlava vyzerala o niečo menšia, než obyčajne. „Ešte som nevidel, aby niekto spal tri dni. Mysleli sme si, že je už po tebe. Pre istotu sme nechali dcérku v izbe, aby na teba dohliadala a hlásila zmeny.“

„Spal som tri dni?“ nechcelo sa mu veriť.

„Hlavne, že si už hore.“

Edmund si pretrel tvár.

„Zobudil si sa práve včas. Ideme obedovať.“

Najedol sa s Kosmasovou rodinou. Ponúkli mu slaný kozí syr s chlebom, ktoré mu náramne chutili.

„Jedlo je vynikajúce,“ pochválil Fatimu. „Rád by som u vás ostal dlhšie, ale už budem musieť ísť,“ povedal. „Beztak som tu strávil veľa času.“

„Môžeš u nás zostať, ako dlho budeš chcieť.“

„Ďakujem za pohostinnosť, ale patrím k Chodcom, a tí sa nikde dlho nezdržia. Hľadáme pravdu a tá je vždy inde, než sme my, preto musíme za ňou chodiť a hľadať ju.“

„Múdrosť sme si vždy vážili, preto aj Chodcov zachováваме v úcte, hoci v týchto končinách sa neobjavili už roky.“

„Prišla doba, kedy sa mocní zľakli ich vedomostí.“

„Možno sa to raz zmení.“

„V to všetci dúfame.“

Kosmas mu prikývol.

„Cestou som postretol muža menom Romero, ktorý nie je ani zo zeme ani z neba, a ktorý mal posledné želanie, aby som našiel jeho pozemské dieťa Dianu, ktorú splodil s dcérou kmeňa Pilesarov a zachránil ju pred neblahým osudom, ktorý ju istotne niekde postihuje. Dúfal som, keď stretnem ľudí žijúcich v púšti, mohli by mi pomôcť nájsť kmeň, v ktorom žije.“

„Pilesarov? O tých som už dlho nepočul.“

„Pilesarovia?“ ozval sa odzadu starší muž z Kosmasovej rodiny, ktorý býval hneď vedľa neho. „Pred niekoľkými rokmi boli rozprášení kmeňom Kaxarov. Na nich by som sa pýtal, lenže pokiaľ viem, oni zvyknú chytať ľudí a predávať do otroctva Marudu, odkiaľ idú rovno do Gorinu.“

Edmund si spomenul, ako mu Kliment hovoril, že severne od Marudu začínajú hory, kde je Ernak, mesto Chodcov a ukrývajú sa tam rebeli. Možno by mal ísť najprv tam a odtiaľ by sa dostal do Gorinu.

„Ako sa dostanem do Ernaku?“

„Chod' stále na východ. Keď uvidíš ostré vrcholky zasnežených hôr, budeš vedieť, že ideš správnym smerom.“

„Ďakujem za radu aj za pohostinnosť,“ uklonil sa im a vydal na cestu, keď ho zrazu zastavil Fatimin hlas: „Plášť na cestu. Už je celý opravený. Cez diery viac nebude fúkať zima,“ nesmierne sa potešil darčeku. Myslel si, že ho už vyhodili, ako zničený bol, ale teraz, keď ho videl pred očami skoro ako nový, cítil sa skoro šťastný.

Naposledy im zamával a opäť sa ocitol v nehostinnej vyprahnutej krajine, kde svoj zrak upínal na východ k hraniciam Gorinu, ktoré už mal skoro na dohľad.

20. kapitola – Rebeli

Z neprístupných chladných a zradných pohorí zliezali do doliny čierne, nepokojujúce tieny. Smerovali k malým žltým svetielkam, ktoré sa krčili pri päte ostrého tiahleho kopca a boli ich majákom v číročírejšej tme, ktorá zosadla na krajinu.

„Už sme skoro tam,“ povedal drsný hlas vpredu.

„Naposledy, keď sme čosi podobné videli bol iba prelud,“ zašomral ktosi.

„Lenže to bolo iné pohorie, iný les,“ ozval sa tretí hlas.

„Ja za to nemôžem, že nás naháňal drakan,“ povedal drsný hlas podráždene. „Gorin o nás musel vedieť, hoci sme sa ukrývali v horách.“

„Gorin vie všetko,“ ozval sa zozadu Mengus, ktorému sa išlo zo všetkých najťažšie, lebo bol slepý. Mal však jednu vec, pre ktorú si ho rebeli cenili.

„Mengus, hovoríš, že Gorin všetko vie?“ zapochyboval Hoplit, ktorý pred chvíľou šomral. „Tak prečo si po nás nepríde sem?“

„Lebo sme mimo jeho hraníc,“ slepec videl veci, ktoré iní nie. Vo vnútornom zraku sa mu zjavovali neviditeľné čiary a hranice medzi vecami, o ktorých ostatní ani netušili.

„Ach tak.“

„Možno sme zašli príliš ďaleko, podarilo sa nám ulúpiť poklady z Ernaku a mysleli sme si, že vylúpime pohraničné mesto Gorinu,“ zamudro-

val Yong, černochoch s páskou cez oko, ktorý smiešne chodil iba po špičkách ako keby päty ani nemal.

„Vraj poklady Ernaku! Haraburdy, nič viac. V Gorine je veľa pokladov, len keby nie ten drakan.“

„Dost!“ prerušil ich drsným hlasom vodca Barabáš, ktorý už nemohol počúvať tie reči za svojim chrbtom.

Musel zbíjať, kde sa dalo, aby udržal svoju skupinu pohromade. Nemohol sa spoliehať na ich vernosť a dobré slovo. Potrebovali čo najviac lúpiť a zásobiť sa pred zimou, ktorá je v horách drsná. Nemali však inú možnosť, lebo na inom mieste by ich už dávno polapili. Ako-tak bezpečné miesto predstavovali kamenné púšte na západe, kde sa dalo nájsť množstvo jaskýň, ale vládli im kočovní nomádi a navyše, nebolo tam ani kde zbíjať. Našli si preto miesto v horách na severnej hranici Gorinu, kde sa pohybovali ako tiene a lúpili v okolitých dedinách prináležiacim bezvýznamným kráľovstvám, ktoré síce podliehali Gorinu, ale ten sa o nich nevelmi staral. V podstate mu vyhovovalo, že sú bezvládne a ponížené, aspoň sa neobával, že by v nich mohla vzniknúť vzbura.

Skupinka rebelov na čele s Barabášom zišla dole z príkreho svahu. Dokopy ich bolo deväť a ich prítomnosť pre miestnych neznačila nikdy nič dobré. Pred sebou mali usadlosť s piatimi domami, ktoré sa krčili v úžľabine kopca hneď pri kamenistom potoku. Rebeli už dva týždne

blúdili lesmi a zradnými horskými cestičkami, boli hladní a pripravení za jedlo aj vraždiť.

„Konečne domy, ľudia, konečne si dáme do hlavy.“

„Naplníme bachory.“

„Prasce, sliepky, barany – všetko berieme.“

„Rach-rach, tam-tam. Rach-rach, tam-tam...“ pospevovali a vzbudili celú dedinu.

Vybili dvere na prvom z domov, ktorý sa zdal honosnejší než ostatné len preto, že mal drevenú strechu, tak biedny to bol kraj.

Dvere sa rozleteli rovno do väčšej miestnosti, ktorá slúžila ako kuchyňa a jedáleň zároveň. Po pravej strane dymila jednoduchá kamená piecka, kde stála zošúverená starena s drevenou varechou v ruke, ktorou miešala jedlo vo veľkej mise. Na rebelov by cnostné a úslužné správanie bolo priveľa. Prežívali na milosť a nemilosť občasných krádeží, pri ktorých získali cvik.

„Dajte nám jesť, lebo vás všetkých vykucháme ako prasce,“ precedil cez zuby ich vodca stojaci uprostred. Mal čierne husté vlasy miestami pretkané sivými priadzami, pod nosom mu začínala dlhá sivá brada. Svojimi modrozeleným očami, ktorým sa nedalo veriť, blýskal na všetky strany. Na každom prste ruky mal osadený zlatý prsteň, niektoré s drahým kameňom a na sebe oblečenú vlčiu kožušinu.

„Navalte, čo máte a o viac sa nestarajte. Všetko patrí aj tak nám, rebelom z hraníc.“

Starena ako keby ani nepočula návštevníkov, ktorí zavítali do domu. Pokračovala v miešaní varechou naďalej. Jeden z kumpánov pribehol odboku ku nej a buchol ju plochou stranou meča po ramene.

„Bude to žrádlo?“ zreval. „Lebo sa mi otvorí nôž vo vrecku, keď ešte chvíľu budem čakať s prázdny žalúdkom.“

„Dajte nám niečo piť!“ prikázal Barabáš.

„Namojdušu, pitie by sa zišlo,“ ozval sa jeden z družiny.

Pomalým pohybom hlavy si ich bez slov premerala. Otvorila bezzubé ústa ako korytnačka a konečne zo seba vydala: „Nemáme nič na pitie ani jedenie. Zmiznite odtiaľ, banda prašivá!“

„Ty nám chceš porúčať?“ Dostala ranu palicou, ktorá ju zvalila na zem.

„Prived' mi svojho muža.“

„Jeho by ste chceli? Leží už vyše dvadsať rokov pod zemou. Tam ho nájdete. Môžete ísť za ním, nebudem vám brániť.“

„Nezahrávaj sa s nami. Nie je tu žiaden mužský?“

„Jeden - môj syn. Leží chorý.“

„Nech sem príde, lebo ho vytiahnem z postele sám, a to ti hovorím, je posledná vec, ktorú by si chcela!“

Starena podvolila. Vstala, prešla jedáleň s veľkým stolom a zaklopala na dvere.

„Synu, vetry k nám zaviali nepokojné duše. Nemôžeš ležať, lebo všetko prevrátia hore nohami.“

Vyšiel útlý mužiček s riedkym sivým strniskom a v košeli, ktorá visela z jeho chatrných pliec.

„Čože u nás zbíjate a bohov sa nebojíte?“ Okamžite dostal ranu do hlavy, ledva sa udržal na nohách.

„My sa pýtame. Ty rozprávaš, keď budeš mať dovolené. Rozumel si, všivavec? Teraz sa ťa pýtam, kde skrývaš víno a pivo?“

„Nič také nemám.“

Barabáš sekol mečom do stola až poskočili drevené poháre a misa.

„Nebudem sa pýtať dvakrát alebo myslíš, že je toto žart? Rozmysli si, čo teraz povieš, lebo tvoj život nás nebude stáť viac námahy než odtrhnúť lístok zo stromu.“

Domáci nespokojne prestúpil z nohy na nohu. O jeho krk sa oprelo ostrie meča, ktoré naplo zvädnutú kožu. „Čakám.“

„Niečo by sa predsa len našlo.“ Barabáš sa rozosmial na plné hrdlo a rukou objal domáceho okolo krku akoby to bolo dieťa. „Ja som vedel, že ho máš, len vy musíte vždy dlho otáľať, keď na niečo pristanete. Poznám takých ako ty. Ste si všetci podobní.“

Čoskoro sa začal stôl plniť zo zásob v komore, zobrali aj teplú kašu, ktorú zošúverená žena dovarila. Do jedálne prikotúlali súdok s vínom.

„Hneď je lepšie na tej zemi, keď žalúdok dostane zaplattené,“ zvolal rozšafne Barabáš, „a vy, domáci, sa k nám pridajte, aby ste si nemysleli, že sme zvery.“

„Čo iné by ste boli?“ protirečila mu namosúrená starena.

„Princovia hôr.“

„Tiene za poludnia.“

„Slávni zločinci!“ Banda sa predstihovala medzi sebou.

„Galgani a nenažranci,“ zachrčala stará.

„Čože, vy hlad nemáte?“

„Radšej postojíme a pohostíme vás, aby ste si nemysleli, že málo sme vám dali, hoc namojveru, čo je na stole, vyprázdnilo našu komoru do prázdna.“

Od poodchýlených dverí ich pozorovalo dievča s jasne ryšavými vlasmi. Barabáš zbystril pozornosť.

„Nie, starký, nie je všetko na stole. Kvetinu tu skrývaš ani o nej nepovieš,“ vyhrkol na muža, ktorého ešte oblapil okolo krku.

„Prosím, nie,“ snažil sa ju brániť. Po odovzdanosti v ňom zrazu nebolo stopy. „Je to moja dcéra, ju nechajte. Dám vám všetko, čo len chcete, no ju nechajte.“

„Vidíš,“ povedal Barabáš žoviálne, „ako som hovoril, vždy musíte odvrávať.“

Otočil sa k dievčine. „Pod' sem, nech si ťa prehlídnem.“

„Nie,“ bránil ju starý, ale Barabáš ho odhodil do kúta miestnosti ako bábku. Kývol rukou, na ktorej zasvietili prstene.

„Pod' sem.“

Dvere sa o niečo viac poodchýlili, až uvidel celú jej postavu odetú do jednoduchých dlhých šiat belasej farby siahajúcich po lýtka. Na prvý pohľad nevyzerala ako krásavica, ale keď prišla bližšie všimol si jej uhrančivý pohľad a zaujímavú tvár. Pery tisla k sebe.

„Ako sa voláš?“

„Zama,“ pozerala priamo na toho človeka, ktorý si pohladil pery a upriamil na ňu pohľad.

„Pod' bližšie, moja. Neublížim ti.“

Zaváhala, či by mala ísť k tomu mužskému, ale v jeho tvári bol natoľko pevný a odhodlaný výraz, že ho po krátkej chvíli počúvla.

„Dobré dievča,“ prstom jej odchýlil prameň ryšavých vlasov, ktorý spadol do čistej tváre. „Tak sa mi páčiš.“

„Koľko máš rokov?“

„Osemnásť.“

„Nie si hladná?“ spýtal sa jej, zatiaľ čo jej položil ruku na driek. Váhala.

„Mňa sa nemusíš báť. Neublížim ti. Nik ti neskriví ani vlas na hlave. No?“

„Som.“

„Naješ sa so mnou, napijeme sa. Bude nám veselo. Na čo by sme plakali, však?“

Sadli si za vrch stola k ostatným, ktorí jedli všetko, čo im prišlo pod ruku. Dni, kedy sa poriadne nenajedli z nich spravili skoro zvery, ktoré nemilosrdne trhali kúsky chleba a hádzali ho rovno do seba. Lenže

Barabáš bol iný ako ostatní. Nejedol ani nepil. Uprene sledoval Zamu. Starý muž priniesol súdok vína, ktoré si schovával v komore a odkladal na slávnostnú príležitosť.

„Čo sa tváriš ako na pohrebe?“ okríkol ho Hoplit sediaci na opačnej strane stola ako Barabáš. Tvár mal špinavú od blata, ktoré sa hlboko zažralo a nedalo viac zmyť, takže vyzeral tmavšie než naozaj bol, temeno mal skoro holé, pokrývalo ho iba zopár prameňov vlasov, tvár samá vráska, bielka mu svietili a iba podčiarkovali vodnaté svetlé oči. Zvyšok tváre mu pokrývala hustá sivá brada vykrútená dopredu.

„Daj sem ten súd, lebo tebe naverímboha ešte spadne na zem a vyleje sa. Toto by si chcel?“ Dal mužovi spakruky po tvári. „He? No vidíš, hneď sa lepšie tváriš.“ Vytrhol starcovi súd, do ktorého zabol ostrú dýku.

„Prichystajte čaše,“ zvolal a hneď sa do pohárov začalo nalievať víno, ktoré vytrysklo prúdom ako zo studničky. Rozlievalo sa do pohárov, po stole aj zemi a bolo ho aj cítiť v ovzduší.

„Dáš si z neho, moja princezná?“ ozval sa Barabáš nežným hlasom k Zame v jeho náručí.

„Nechcem.“

„Ani kvapôčku?“ Nesúhlasne pokývala hlavou.

„Na oslave nemusíš hovoriť nie. Neboj sa mňa, ani mojich mužov. Vidím ti v očiach, že sem nepatríš. Chceš vidieť svet? Môžem ti ho dať. Budeš mať všetko, na čo pomyslíš. Zlatý náhrdelník aj diadém na hlave. Povedz áno a všetko bude tvoje.“

Huriavk v miestnosti, ktorá praskala vo švíkoch, pokračoval. Deväť hladných a podnapitých mužov urobilo svoje, čochvíľa sa zdalo, že dom nadobro spadne pod ich bujarou náladou.

„Starký, čo tam stojíš ako obarený, pod' si s nami vypiť!“ zavolał Hoplit na domáceho, zatiaľ čo mu víno stekalo po sivej brade. Vyzeral pri tom skoro ako malé dieťa.

„Ja,“ zaváhal domáci, hlas sa mu po prvom slove zlomil, s vypätím všetkých síl pokračoval, „si neprosím.“

„Tak on si neprosí!“ výsmešne ho napodobnil Hoplit a muži pri stole sa s ním dali do smiechu až na Barabáša, ktorý sa venoval mužovej dcére.

„Či sa ti páči alebo nie, musíš si s nami pripiť. Dneska musíme.“

„To áno,“ pritakali ostatní.

„Lebo sme radi, že sme nažive. Vieš,“ postavil sa a išiel k domácemu, „v týchto prekliatych horách sme skoro zgegli. Prekročili sme hranicu Gorinu, nie o veľa,“ podotkol, „iba tak, aby sme sa dostali do najbližšieho mesta a vyplienili chrám. Bol si niekedy v Gorinskom kráľovstve?“ spýtal sa muža, ktorý mlčal s tvárou bledou, že by sa mu krvi nedorezal. Nesúhlasne pokýval hlavou.

„Samozrejme, že nie. Mal by si plné gate,“ zasmial sa, „ale to sa stáva. Lenže tebe by aj tak nič neurobili, veď čo by im urobil červík ako ty. Nič! Pleskli by ťa po chrbte a už by si robil v nejakej ich bani, nemám pravdu? Mám, viem, že áno. My sme sa vydali lúpiť, no nešlo nám ani o zlato, ale vyskúšať, či by sa dalo obrábať okolité mestá.“

„Ale prišiel drakan!“ vykrikoval jednooký Yong. Hoplit sa na neho hnevli-vo pozrel, že mu zobral vetu z jazyka.

„Ale prišiel drakan. Nikdy by som nepovedal, že existujú, ale videli sme ho všetci na vlastné oči.“

„Tak je,“ prikývli ostatní.

„Mal obrovskú hlavu podobnú krokodílovi s hadím rozštiepeným jazykom, pretiahnuté telo s chvostom, laby silné so špicatými pazúrami a krídlami.“

„A žlté oči! A strašne smrdel!“ skočil mu do reči Yong, čo Hoplita nasrdilo.

„Neskáč mi do reči, keď hovorím.“

„Povedz mu, že nám zožral troch ľudí.“

„No museli sme pred tou beštou utekať. V horách sme poblúdili. A kdeže to vlastne sme?“ spýtal sa domáceho ako na dôvažok. Domáci po jeho otázke trochu pookrial. Možno sa spoliehal, že teraz mu bohovia pomôžu, keď ich spomenie.

„Kraj, kde žijú bohovia búrok.“

Útly muž sa hrdo nadul, na čo v miestnosti veselo zaburácalo.

„Naozaj?“ Hoplit sa k nemu naklonil celkom blízko. „Nepočul som o takých bohoch.“

„Sú silní a pomstychtiví. Myslíte, že nevedia, čo tu robíte? Všetko si zapamätajú a vrátia vám to,“ vyhrážal sa im chudou zdvihnutou rukou. Hoplit sa na neho dlho pozrel.

„Budem to brať, že som nepočul, čo si povedal a nechám ťa žiť, aby si vedel. Nie preto, že by som sa vašich bohov bál.“

Hodil do seba kusisko sušeného mäsa a zapil ho vínom.

Za ten čas súd skoro celý vyprázdnil a na stole ostala spúšť. Omrvinky z chleba ležali roztrúsené všade naokolo, dokonca aj na zemi, kde sa zmiešali s červenými vínnymi kalužami a so špinou. Muži sedeli s vydutými bruškami a sťažka vydychovali.

„Načim poberať sa spať,“ natiahal sa Hoplit. Zbadal odchylené dvere do izby s posteľou, odkiaľ vyšlo dievča, ktoré stále sedelo ich vodcovi na stehnách. Vydal sa priamo tým smerom, no v ceste ho zastavila čepeľ meča.

„Ani sa neopováž ísť do tej miestnosti,“ zagánil Barabáš.

Podnapitý Hoplit sa spamätal.

„Dobre, šéfe, nemusíte na mňa hneď vyťahovať meč.“

Ten nič neodpovedal, len ho pozoroval vlčími očami.

„Aby si vedel, kde je tvoje miesto,“ precedil cez zuby. Hoplitovi vystúpila červeň do líc, radšej sa vzdialil. Muži sa naukladali, kde sa len dalo.

„Pod' so mnou,“ zašepkal Barabáš dievčaťu. To sa ostýchavo pohlo. Zdalo sa, že sa chce vyslobodiť z jeho náručia, ale odpor bol slabý, ani čo by mal v rukách malé dieťa, ktoré sa hneď poddalo.

Za múrmi obydli sa ozvalo hrmenie. Koruny stromov bičovali strechu, dosky tupo burácali. Vietor hvižďal cez úzke štrbiny, pískal a

skuvíňal rozčesnutý na tisíce tenkých vlasčov, aby sa vzápätí spojil a opúšťal dom v divokom tanci pomedzi stromy. Spustil sa lejak.

Barabáš priviedol dievča za ruku do zadnej miestnosti. Sňal zo seba kožený pancier a košeľu. Početné jazvy na jeho tele mu dodávali na statočnosti, zatiaľ čo stvrdnuté a vyrysované svaly v šere izby ho ozdobovali a hovorili, že má pred sebou skutočného bojovníka. Dlhé tiene zjemnili jeho tvrdú tvár. Stála pred ním neisto, zahaľovala si prsníky a lono. Na to ju schytil za plecía a prevrátil na lôžko.

21. kapitola – Rachot

Skoro ráno bola dolina zaliata hustou bielou hmlou, nebolo vidieť ani na krok. Rebeli stáli pred domom.

„Naspäť do tábora sa v tomto počasí nedostaneme,“ podotkol Yong a namieril svoje jedno zdravé oko na vodcu, ktorý sa vypínal nad ostatnými.

„Máš pravdu, počasie je horšie, ani čo by tma bola.“

„Blúdili sme už niekoľko dní. Potrebujeme sa vrátiť k svojim ženám a deťom, ktoré sme v tábore nechali.“

Barabáš sa spýtavo pozrel na Mengusa, ktorý nenápadne stál v pozadí. Pod slepými očami mal ťažké naduté vaky, ktoré pripomínali stečenú a stuhnutú lávu, čo by nebolo ďaleko od pravdy. Jedno oko bolo celkom biele, druhé malo zreničku, no tá bola vykrútená kamsi hore. Mengusova tvár, chudá s mnohými priehlbinami, no pokojná zároveň, pôsobila na bielom pozadí akosi rozumne a jasne, ako keby tento slepec zrazu videl, kým ostatní boli slepí.

„Mengus,“ prihovoril sa mu Barabáš drsným hlasom, aký používal na členov svojej skupiny, „čo máme robiť? Vidíš cestu?“

Skupina ho považovala za svätca a veštca, no niekedy sa naň spoliehali ako na svoj kompas. Kvôli vytočenému oku sa zdalo, že pozerá kamsi inam, sťaby do iného sveta. Pod nosom sa mu urobila kvapka, ktorá začala stekať po drsnej tvári.

„Cítim nepokoj. Blíží sa smrť.“

„Čo to trepeš, mamľas. Vypil včera veľa a pomútila sa ti hlava?“ rozčúľil sa vznetlivý Hoplit. „Radšej nám povedz nám, kde je cesta. Za to by sme ti boli vd'ační.“

„No povedz,“ nedal sa ani Barabáš, ktorý tiež začínal byť podráždený. Bolo náročné starať sa veliť početnej skupine rebelov a zlodejov, kde každý deň hrozilo, že mu niekto podreže krk.

„Cesta nie je.“

„Čo tým myslíš, že cesta nie je? To podľa teba máme ostať tu?“

Hoplit by ho najradšej prerazil, ako keby slepec mohol za všetko.

„Zišli sme z nej a ona sa stratila. Musíme ju nájsť.“

„Čo tým myslíš?“

„Musíme vrátiť do lesa a pohľadať ju.“

„Pche, na to ti ja seriem!“ vyštekol Yong. „Nemám chuť opäť blúdiť a chodiť ako nejaký somár. Nepamätáš si, že nás naháňal drakan? Toho ešte raz stretnúť nepotrebujem!“

„Dost“,“ zahriakol ho Barabáš. „Budeme robiť, ako povedal Mengus. Vrátime sa do lesov.“

„To máte za to, že ste urážali tunajších bohov,“ ozval sa odzadu stavec a škodoradostne sa posmieval. „Nemali ste sem prísť a teraz skapete v lesoch.“

„Toto si nenechám,“ vyštekol Hoplit a spoza opasku vytiahol meč, rýchlo sa skrútil a zamieril si to na starca, ktorý sa posmešne škeril.

„Dost!“ zrúkol naň podráždený Barabáš, „Nebudeme ho zabíjať.“

„Urazil nás.“

„Za to si zoberiem jeho dcéru. Určite sa vyzná v týchto lesoch a zavedie nás na správnu cestu.“ Starec stiahol kútiky úst do hnevlivého výrazu.

„Nedám vám ju, zlodeji! Myslíte si, že sem prídete a môžete brať, čo sa vám zachce? Len cez moju mŕtvolu.“ Vyšiel od dverí a postavil sa im do cesty.

„To ti môžem ľahko splniť,“ neudržal sa Hoplit ako keby len na to čakal a v momente mu zarazil meč do brucha. Starec zachrčal a zrútil sa k zemi. Dievča, ktoré stálo za nim vykričlo a zvalilo sa k nemu.

„Vrahovia!“

Z kopca sa spustil čierny vták, zakrákal. Jeho hlas sa niesol v prázdnote a v ozvenách sa odrážal od okolitých kopcov.

„Zlé znamenie,“ preriekol odzadu Mengus.

„Horšie to už nemôže byť.“

„Čuš, Yong,“ zahriakol ho Barabáš, ktorý si pohladil bradu. „Hovor, Mengus.“

„Nepohnevali sme si ich bohov?“

„Na to ja nedám,“ štekol Hoplit a vytiahol meč z brucha starca.

„Dost' už,“ ukázal na dievča, „ideš s nami!“

Barabáš k nej natiahol ruku. Dievča váhalo.

„Chceš ostať v tejto diere navždy alebo spoznať svet? Pri nás budeš mať jedla, koľko sa ti zráči, aj zlata a drahokamov. Budeš si žiť ako kráľovná, zatiaľ čo tu ťa nečaká nič dobré. Videl som stovky obydlí ako je toto

vaše. Podrobujú sa silnejším, lebo sa nedokážu brániť, nepatria nikam. Chceš azda skončiť u niekoho ako otrokyňa?“

„Nie,“ ozvala sa slabým hlasom. Pozrela sa na mŕtveho otca. „Nemôžem ho tu nechať ležať napospas zveri. Musím ho pochovať.“

„Nech sa tak stane. Yong, choď vykopať hrob!“

„Nie, on nie,“ ukázala naň hnevliivo prstom. „Jeho vrah musí zomrieť, aby odčinil, čo urobil.“

„Aby si nezomrela ty,“ zagánil Hoplit podráždene. „O mojom živote nebude rozhodovať cundra.“ Zlovestne pozrel na Barabáša. „Myslíš, že neviem, ako si sa mu v noci oddávala?“

„Varoval som ťa, ale nedáš si povedať,“ vytasil meč Barabáš. „Nepoznáš svoje miesto.“

„Ak sa chceš so mnou biť ako chlap proti chlapovi, nemám proti tomu nič,“ protirečil vodcovi.

Obaja bojovali s krátkymi mečmi, ktoré sa dali ľahko nosiť za pásom. Barabášov bol na konci rukoväte zdobený drahokamom, zatiaľ čo jeho protivník mal jednoduchý bez výzdoby, zato s vyšúchanými koženými prútikmi na rukoväti.

„Mal som ťa zarezať v spánku, ako som plánoval, ale takto to bude jednoduchšie.“

„S krysami ako si ty som si poradil už neraz,“ odtlačil ho a kopol do stehna. Hoplit sa zakolísal, stratil rovnováhu, ale vzápätí už bol bezpečne na nohách a vyrútil sa do výpadu. Sekal bez rozmyslu, na čo si Bara-

báš počkal a vyhol sa mu v poslednej chvíli, na čo ten druhý skoro spadol. Dostal kopanec do chrbta.

„Ešte ti nestačilo?“

Jeho súper sa vymrštil od zeme a zahnal sa mečom, ale sekol iba vzduch. „Mal by si sa naučiť triafať, ak chceš niekoho zabiť. Takto iba muchy naháňaš.“

Do Hoplita vošla zlosť, proti Barabášovi nemal šancu. Ten sa s ním zahrával ako mačka s myšou.

„Myslíš si, že si vyhral?“ zrukol naň. Rukou siahol do vnútorného vrecka kabáta. „Čo povieš na toto?“ vybral čierny kovový predmet, ktorý držal za rúčku a hlavňou mieril na Barabáša stojaceho s mečom vedľa tela.

„S čím ma to chceš zastrašiť?“ rozosmial sa. „Chceš to do mňa hodiť?“

„Ty nevieš, čo to je,“ zlovestne zagánil Hoplit, ktorý si jednou rukou pohladil pery a bradu ako keby mu stekali sliny. „Toto je najmocnejšia zbraň, akú si kedy videl.“

Musel sa rozosmiať.

„Zbláznil si sa? Len do toho.“

Vtom sa ozval výstrel, ktorý znel ako hrom. Všetci ostali ohlušení. Barabáš sa pozrel na rukáv kožucha. V mieste lakťa odletela veľká časť vlčej kožušiny.

„Ako si to urobil?“ spýtal sa ako omráčený. „Čo je to?“ Všetci stáli v údive.

Hoplit sa rozosmial na celé hrdlo.

„Vykopal som to z prastarej diery!“

Barabáš stojaci priamo pred ním sa spamätával z toho, čo sa stalo. Nenápadne kývol mužom stojacim za Hoplitom, ktorí ako na príkaz okamžite schytili ozbrojencove ruky.

„Hej! Čo to robíte? Pustite ma a prezradím vám tajomstvo tej veci.“

Yong mu vykrútil ruku. Pištoľ s kovovým rachotom spadla na zem.

„Na vašom mieste by som sa s tým nezahrával,“ varoval ich dúfajúc, že si to rozmyslia.

Barabáš ho nepočúval. Nahol sa k nej, zdvihol ju a skúmavo si ju prezeral.

„Nie, nevykopal si ju. Pamätám sa, že túto vec sme ukoristili v Ernaku. Votrel si sa do domu, kde ich ukrývame a zobral si ju.“

„Prisahám, že nie. Vykopal som ju.“

„Si zradca, Hoplit!“

„Neklamal by som.“

Barabáš sa rozosmial.

„To teraz hovoríš. Na druhej strane dobre, že si ju zobral, aspoň viem, že medzi vecami z Ernaku je aj niečo, čo by sa dalo použiť, ale najprv vyskúšam, ako funguje toto,“ namieril hlaveň pištole na Hoplitovu hlavu, ktorý sa začal od strachu zmietat’.

„Stačí stlačiť toto?“

„Nie!!!“

Ozval sa ohlušujúci rachot. S údivom sa pozreli na Hoplita, ktorého hlava sa rozletela na maličké kúsky.

„Dobrá vecička,“ potľazkal si ju Barabáš a následne vložil do vrecka.

„Čo civíte?“ zagánil na spoločníkov, ktorí ho s otvorenými ústami sledovali. „Pochovajte starca a ideme preč stade, kým si tunajších bohov načisto nerozhneváme.“

22. kapitola – Astar

Púšť. To bola prázdnota. Nič viac. Preveľa preludov v prázdnote. Nehostinné miesto, kde sa nechcelo žiť zvieratám ani rastlinám. Holé kamene prerezávali nohy, korytá vyprahnutých riek boli ako bludiská. Kde-tu rástol trs trávy ako posledné milosrdenstvo. Kamene sa zosypávali z príkrych kopcov, ktoré nemal kto zadržať, aby sa drobili a rozpadali a menili v piesok. Horúci a všadeprítomný. Nebolo pred ním úniku. „Raz-dva-tri. Hajdy hajdy hou.“ Spieval si, aby sa mu lepšie kráčalo. Fungovalo to. Sám sa tomu čudoval, ale nohy počúvali lepšie a aj myseľ vari nebola tak otupená.

Potom jedného dňa jeho noha stúpila na zelený chumáč trávy mäkký ako koberec. Pred sebou uvidel zelenat' sa lúku. Trikrát neveriacky žmurkol a pochopil, že púšť sa končí. Zvalil sa na zem plný radosti, že sa mu podarilo zdolať tú nekonečnú hladnú púšť, ktorej oči po celý čas boli namierené priamo na neho. Vytrhol trs trávy, priložil ho k ústam a nosu a zhlboka sa nadýchol. Predsa len existuje zem na konci piesočného mora. Zdolal veľkú skúšku. Teraz veril, že bude môcť prežiť. V púšti mohol stokrát zomrieť, nepoddal sa, ale prišiel s veľkou záťažou. Musel nájsť Barabáša a presvedčiť ho, aby pomohol Chodcom a spolu zaútočili na mocného nepriateľa. Navyše sľúbil Romerovi, že vyhladá Dianu a rozpovie jej všetko, čo vie o jej otcovi. Kmeň Pilesarov, o

ktorom mu povedal Kosmas, nenašiel. Odkedy s ním bol naposledy, nestretol živú dušu.

Doposiaľ nestretol toho muža, ktorý mal pomôcť Chodcom, ale čo o ňom doposiaľ vedel, neznačilo veľkú nádej. Konieckoncov bol to práve on, kto napomohol tomu, aby Ernak padol. Zradil Chodcov, ako zrádzal aj Gorin. Dalo sa takému mužovi veriť? Kliment mu azda dôveroval, zomierajúci muž sa spoliehal na poslednú nádej, ktorá ostala, keď Argon sa rozhodol zničiť všetkých Chodcov. Videl to aj u Kosmasa, keď si mysleli, že sú skôr legendou, než skutočnými ľuďmi. Lenže boli skutoční a to Edmundovi dodávalo silu a vieru. V tej sile však bola aj slabosť, lebo veľa toho nevedel.

Podobné myšlienky ho ťažili celú cestu, ale keď si zrazu uvedomil, že prešiel celú púšť a neďaleko od neho sa už dala vidieť zelená línia lesa, zabudol na všetko a opájal sa pocitom víťazstva. Dokázal zdoлаť skoro nekonečnú cestu. Pozeral sa na kopcovité územie, na ich vrcholoch skaly zápasili s vegetáciou, miestami bolo vidieť šedé miesta, kde sa dostali na povrch a nechceli sa vzdať svojho posledného územia, zatiaľ čo v údoliach ich príkrych svahoch rástli lesy a poskytovali dostatok tieňa pre toho, kto sem zavítal z púšte. Edmund zamieril tým smerom horlivý ukryť sa v nich. Púšť bola pre neho čosi cudzie, neznáme, no len čo uvidel lesy, cítil sa skoro ako doma. Les sa zdal byť blízko, no cesta k nemu trvala zvyšok dňa. Posledné kroky sa mu zdali

byť najťažšie, ale keď dosiahol pevninu, kde už púšť nadobro ustupovala lesu, zmohol sa iba na to, aby klesol na kolena a ďakoval bohom, nech už boli kdekoľvek, že mu pomohli dostať sa až sem.

Edmundovi sa v posledných dňoch zdravie značne zhoršilo; pálili ho oči, hrdlo mu horelo, na koži mal množstvo raniek, ktoré sa nechceli hojiť a žalúdok, ktorý po dlhý čas prijímal skromnú stravu, chcel vypovedať službu. To všetko na neho zrazu doľahlo. Zvalil sa do mäkkého papradia, z ktorého sa nedokázal postaviť.

Večer sadla na krajinu tma. Pustovníkom zatriasla zimnica. Zabalil sa viac do plášt'a, a tak si zaumienil prečkať do rána. Noc bola dlhá, skoro nekonečná, ale na okolnosti, ktoré si z neho chceli ukrojiť, si už zvykol. Zaumienil si, že ráno, len čo vyjde slnko, sa obhliadne po liečivých bylinkách. Každý les ukrýva tajomstvá vo svojich rastlinách, stromoch a zvieratách, ktoré ho obývajú. Tento sa ale odlišoval od toho, v ktorom Edmund vyrastal. Stromy rástli redšie a boli štíhlejšie, vrcholky okolitých kopcov boli holé a kamenité.

Mnohé byliny nepoznal a iba sa divil, keď natrafil na niektorú, čo mala farebnú rozcapenú hlávku a vyzerala skoro ako tá, čo poznal doma, ale predsa sa mu zdalo, že je v niečom iná. Zbadal aj také, ktoré naisto poznal, a tak čoskoro si v ruke niesol byle hadovníka, korene bergénie, pohánku či rebarboru. Sadol si k úzkemu potôčiku, ktorý veselo poska-

koval na okrúhlych kameňoch, kde si založil oheň ako ho učil Kliment a pripravil mastičky a nápoje, ktorými sa liečil. Podarilo sa mu aj čosi vložiť do úst, lebo pod kameňmi blízkej riečky našiel raky. Dlho sa im ospravedlňoval, že ich ide zjesť.

„Račikovia, ja za to nemôžem, že taký je poriadok sveta,“ no keď rozlúskol ich mäsité klepetá zabudol na všetko a hodoval skoro ako kráľ.

Cesta na východ sa hadila pomedzi kopce rozhádzané všetkými smermi, narážajúce do seba pätami a pretláčajúcimi sa medzi sebou, kto má tvrdšie skaly. Podarilo sa mu nájsť vychodenú úzku cestu, ktorou sa vydal dúfajúc, že ho zavedie správnym smerom. Podľa Klimentových slov severne od hranice Gorinu sa nachádzajú vysoké hory, kde na hrebeni jednej z nich leží Ernak.

Z húštiny pred ním, kde popínavé rastliny zápasili s previsom skaly, sa náhle vynoril ostrý hrot kopije. Mieril priamo na jeho hlavu. Vzápätí sa vynorila postava ženy s helmou, ktorá jej zakrývala oči a vrchnú časť hlavy, odkiaľ ako koruna vyrážali vtáčie pierka. Vrchnú časť hrudníka pokrýval kruhovitý pancier, spod ktorého bol vidieť spodný okraj prsníkov. Cez lono mala prepásaný kovový pruh, uprostred ktorého sa upínala látka, ktorá ako suknicca zahaľovala miesto medzi odhalenými stehnami.

„Sliediš v našich lesoch, cudzinec?“ zagánila výstražným hlasom. Edmund jej spočiatku nerozumel, lebo rozprávala zvláštnym prízvukom, hoci slová mu dávali význam, lebo používala spoločný jazyk.

„Prečo by som mal sliediť?“ odvetil jej priamo.

„Ponevieraš sa tu. Sledujem ťa už hodnú chvíľu. Kto si?“

„Pustovník.“

„Poznala som pustovníkov ako ty,“ kopiju priblížila ešte viac k jeho krku, až musel nadvihnúť hlavu, aby ho nebodla do brady, „a ukázalo sa, že sú to sliediči Gorinu.“

„Gorinu?“ spýtal sa s rozrušením v hlase, „Pre nich by som nesliedil, ani keby ma dávali na škrepec. Gorin nenávidím zo všetkého najviac.“

„Pekne si sa naučil vykrúcať. Pôjdeš so mnou. Iní rozhodnú, čo s tebou bude.“

Ostrým hrotom mu naznačila, aby išiel pred ňou.

„Tade,“ voľky nevoľky sa musel podriadiť jej príkazu.

Uprostred lesov medzi kopcami sa nachádzala široká plošina, na ktorej stálo mesto Astar, panujúce okolitým lesom a pahorkom, ktorých hranicou z jednej strany bola púšť a na východe vo vzdialenosti tri dni cesty od Astaru údolie širokej rieky, ktorá si razila cestu pomedzi kopcovitú krajinu. Na jeho území sa nachádzalo množstvo usadlostí, ktoré spadali pod jeho správu. Svoj pôvod si odvodzovali od legendárneho Uldina, ktorý mal ukradnúť horiaci kameň zo sopky a položiť ho ako základ mesta, ktoré vybudoval. Preto sú jeho potomkovia, ktorí majú po ňom

meno, výborní v opracovaní kameňa a sochárstve. Vynikali aj ako skvelí bojovníci, najmä jeden proti jednému, ale dokázali sa sformovať do uzavretých útvaroch, v ktorých boli skoro nepremožiteľní. Prostredie, ktoré obývali, ich prinútilo vymýšľať všakovaké spôsoby, ako využiť miestne podmienky. Keďže nemali veľa pôdy na pestovanie, stali sa z nich zruční remeselníci a obchodníci.

„Privádzam špeha,“ povedala žena s kopijou, zatiaľ čo ho prevádzala po medzi stráže, ktoré tu hliadkovali. Odtiaľ sa vstupovalo na plošinu, na ktorú sa zo všetkých strán tlačili strmé kopce. Na nej sa rozliehalo mesto, uprostred ktorého bolo jediné námestie, kde stál palác s nádvorím. Obývala ho kráľovná Uldinov, Ramona.

23. kapitola – Mladá kráľovná

Palác mal ľahkú, vzdušnú stavbu. Jeho obvod tvorilo stĺporadie, ktorého zaoblené hlavice podopierali strechu s trojuholníkovým štítom v prednej časti. Stavba bola postavená zo svetlého kameňa, ktorým prechádzali jemné farebné žilky. Pred palácom sa nachádzalo námestie vykladané dlaždicami z bieleho kameňa, ktoré sa upínalo k stavaniu širokým schodiskom. Po jeho stranách stála stráž s kopijami v rukách, ktorých konce držali zarazené do zeme. Na hlavách mali prilby zakrývajúce polovicu tváre, lono im zahaľoval bedrový pancier bez suknice a cez plecia a celý chrbát im visel voľný čierny plášť.

„Idem za Ramonou, aby rozhodla, čo s týmto špehom.“

„Dám jej oznámiť,“ povedal jeden z mužov s kopijou a kývol rukou na posla, ktorý pribehol a vzápätí už bežal dovnútra paláca. Vynoril sa asi za polhodinu.

„Prijme vás, ale najprv ho skontrolujem,“ pribehol k Edmundovi a prehľadal ho. Našiel Bodec aj stopu, kovový predmet, ktorý si niesol ako spomienku na otca.

„Podme,“ surovo doň štuchla strážkyňa. Všimol si, že po celý čas kráčala hrdo a vzpriamene.

Kráľovná Ramona sedela na veľkom striebornom tróne, ktorého zadná časť bola naspodku rozšírená a hore sa zužovala ako list stromu.

Mala plavé vlnité vlasy padajúce na plecيا, v nich zlatú korunu, ktorá im držala tvar, nad čelom sa jej skvel diadém. Tvár mala veľmi peknú, štíhlu a ženskú, zelené oči a vystupujúce líčne kosti. Cez plecيا mala prehodný sýtočervený plášť. Hrud' sa jej ligotala drahými kameňmi, pomedzi ktoré bolo vidieť kopčeky prsníkov. Lono jej zahaľovalo iba krátke rúško. Edmund jakživ nevidel takú krásu. Po obidvoch stranách trónu sedeli čierne leopardy priviazané reťazou, ktoré podchvíľou nespokojne zavrčali. Ramona pozrela na Edmunda.

„Tamma, môžeš zložiť kopiju. Tu nám neublíži, všakže?“ obrátila sa k Edmundovi, s ktorým doposiaľ jednali nadmieru prísne, ale hlas kráľovnej poskytoval aspoň akú-takú útechu.

„Kdeže by som vám ublížil,“ začal rýchlo rozprávať. „Veď ja ani neviem bojovať a keď pozriem na vašich strážcov, iba skláňam hlavu pred ich bohabojnosťou.“

Kráľovná sa po jeho slovách rozosmiala.

„Dobre hovoríš. Sme malé kráľovstvo, ale o to viac odvážne a v týchto kopcoch nepoznáme súpera.“

Zrazu naň pozrela podozrievalo. „Naše hranice sú strážené zo všetkých strán. Nedostane sa k nám niekto iba tak. Povedz mi, pustovník, ako o sebe vraj hovoríš, ako si sa sem dostal?“ spýtala sa ho kráľovná, zatiaľ čo čierne leopardy po stranách vyzerali nespokojne a podchvíľou cerili zuby.

Edmund si pretrel vyschnuté pery. Čierne neposedné vlasy mu padli do tváre, že si ich musel začesať dozadu. Kráľovná na neho pozerala zvrchu, zatiaľ čo zvery po jej stranách sa zdali byť čím ďalej, tým viac nepokojné. Na jedného z nich zľahka položila ruku a šelma sa upokojila.

„Som Edmund Jazerný a prichádzam sem zo západu. Moje kroky viedli púšťou, tým nekonečným morom piesku hľadajúc jeho breh.“

„Z púšte?“ spýtala sa neveriacky. „Aký blázon by sa vydal na tak nehostinné miesto?“

„Taký, ktorý hľadá a verí vo vznešený cieľ.“

„Vznešený cieľ?“ v hlase bolo cítiť pochybnosť.

„Už som si zvykol, že ľudia vo mňa neveria, ale je to preto, lebo pre vlastné oči nevidia.“

„Hovoriš odvážne na to, že máš pred sebou kráľovnú, ktorá jedným pohybom prsta zbaví tvoje telo hlavy.“

„Mám za sebou dlhú cestu, ktorá ma veľa naučila. Strach medzi tým nie je, práve naopak. Toľkokrát som bol na pokraji smrti, že na jej prítomnosť som si zvykol.“

Ramona zložila ruku z hlavy leoparda a položila ju na opierku.

„Dobre, je vidieť, že máš odvahu a som ochotná veriť, že si prišiel od púšte.“

„Ďakujem,“ mierne sa jej uklonil. V tom pohybe bolo trochu teatrálnosti, „že mi aspoň v tomto dôverujete. Prichádzam zo západu od miesta, ktoré

je na opačnej strane tejto pustatiny, vedený premúdrym Klimentom, ktorý mi uložil úlohu nájsť jedného človeka. A tak som tu, hoci priznám sa, nebolo v mojom pláne dostať sa až sem.“

Kráľovná si ho dlho premerala.

„Poznáš Klimenta, Chodca?“

Po celý čas sa snažil vyhýbať tomu, aby neprezradil, že patrí k Chodcom, ale keď to počul z jej úst, bolo zjavné, že ho pozná.

„Poznal som ho, ale už viac nechodí po tejto zemi.“

„Zomrel?“ povedala prekvapene. „Aj ty si Chodec?“

„So všetkou skromnosťou musím priznať, že som.“

„V tom prípade nie sme nepriatelia,“ kývla na stráž, ktorá ustúpila dozadu a zaujala uvoľnenú pozíciu. „Keďže poznáš Chodcov, neobávam sa, že by si bol špiónom Gorinu.“

„Neslúžil by som im ani za svet. Ich strážcovia poriadku ma skoro zabil.“

„Aj v našom meste boli. Museli sme ich pustiť, lebo ináč by sme si koledovali o vojnu s Gorinom, a o tu naozaj nestojíme. Je dôvod, prečo Gorin Chodcov tak nenávidí?“

„Bojí sa pravdy, ktorá by ich mohla zničiť, ktorá by zmenila celý svet.“

Ramona sa postavila z trónu. Leopardy zdvihli hlavu k svojej pani zvedaví, čo sa bude diať, no ona ich len zľahka pohladila po hlavách a zvieratá sa vzápätí upokojili. Schádzala dole po schodoch, za sebou ťahala červený závoj plášťa. Edmund sa nemohol vynadávať na jej

krásu. Prišla až celkom blízko k Edmundovi, ktorý cítil jej jemne sladkavú vôňu.

„Povedz mi, Edmund Jazerný, čože je to za pravdu?“

Vtom mu hlavou prešla myšlienka, čo ak kráľovnej nemožno veriť a je spolčená s Gorinom? Ak by jej všetko vyzradil, pokojne by ho mohla dať zabiť a dozvedela by sa všetko, čo vie. Nepriateľ bol veľmi blízko, nemohol teraz riskovať. Bolo aj riziko, že by mohol uraziť ich bohov, lebo takmer na každom mieste sveta mali spojenie s výbuchom sopky a Faturom. Aj to by bol dôvod, aby ho odsúdili. Musel jednat' tak, aby ich neurazil.

„Vaše veličenstvo, som polichotený tým, že mi dôverujete a nepovažujete ma za nepriateľa, ale odpovedať na vašu otázku nemôžem.“

„To už prečo?“ v jej hlase zaznelo rozčúlenie. Tvár mala celkom blízko pri ňom.

„Sú pravdy Chodcov, ktoré nemôžeme prezradiť. Predstavujú naše tajomstvo a iba majstri Chodcov môžu rozhodnúť, či ich prezradíme.“

„Majstri, vravíš. Si si vedomý, že by som ťa pokojne mohla nechať týrať, ver mi, že v tomto remesle nezaostávame a prinútila by som ťa hovoriť,“ pozrela na neho skoro výhražne. „Ale keďže si vážim Chodcov a ich učenie, nepoužijem tieto prostriedky.“

„Ďakujem, veličenstvo, vaša múdrosť predstihuje dokonca vašu krásu.“

„Povedz mi, kam si smeroval, keď sme ťa zajali? Mám tušenie, že v týchto pohnutých časoch nejdeš cez púšť bez účelu.“

„Hľadám Barabáša,“ odvetil jej.

Zarazene pozrela na Edmunda.

„To už prečo? Čo potrebuješ od toho nehanebníka? Zbíja v okolí ako divá šelma.“

„Nemá najlepšiu povest', to je pravda.“

„Hovorí sa, že v nedávnom čase získal tajnú zbraň, ktorá dokáže vytvárať oheň hodný božskej sily. Nevieš o tom niečo?“

„Pravdupovediac, ešte som ho nemal možnosť stretnúť ani vidieť a o zbrani vonkoncom nič neviem.“

Pozrela na neho.

„Hľadáš ho a nevieš o ňom nič? Ako potom môžeš ísť za ním?“

„Kliment veril, že by mohol viesť odboj proti Gorinu. Vedie rebelov, má aj zbrane, kým my, Chodci, nie sme bojovníci. Sami by sme mu nemohli čeliť.“

„Lenže prečo on?“ kráľovná sa pýtala ešte vždy zarazene.

„Ja len slúžim Klimentovej prosbe. Možno v ňom bolo niečo viac, možno mu veril.“

„Sotva by som mu dala viesť hliadku, nieto ešte odpor proti Gorinu!“

Po celý čas z Ramony nemohol odtrhnúť oči. Mala úzke plecia, v porovnaní s nimi širšie boky. Predstavil si, ako by sa dali objasť, keď si zrazu všimol, že tvár kráľovnej má celkom blízko pred sebou. Pozrela mu priamo do tváre svojimi zelenými očami. Ich pohľady sa stretli. Hoci by sa patrilo pred kráľovnou sklopiť zrak, nedokázal to. Prichytil sa pri

tom, že ju skoro pobozkal, len na poslednú chvíľu sa spamätal a odtiahol hlavu.

„Vráťte mu jeho zbraň a veci, lebo nepatrí sa správať neúctivo k niekomu, kto nie je naším nepriateľom,“ prerušila ticho.

Vydala sa smerom k východu z miestnosti, keď sa náhle zastavila a otočila späť k nemu.

„Zariad', aby sa u nás cítil ako doma,“ prikázala svojmu pobočníkovi, „spravte z neho človeka, lebo páchne a je špinavý ako otrok a jeho šaty sú roztrhané ako u mrzáka.“

„Hned' to zariadim,“ uklonil sa ku kráľovnej pobočník, nízky človek s plešinou na temene hlavy. Čiernymi očami si premeral Edmunda. Jeho tvár sa skrivila.

„Aby som sa staral o takých psov, ako si ty,“ zagánil.

„Nepočul si, hromotlk, máš sa o mňa postarať. Daj mi pripraviť kúpeľ, taký čo som ešte nikdy nemal,“ povedal Edmund s rozkošou, „a neopováž sa protirečiť, lebo kráľovná sa hned' dozvie, aký si galgan.“ Pobočníka skoro rozdrapilo, ale cudzinec, ktorého mal pred sebou neustúpil ani o piad', nenechal sa zastrašiť a neostávalo mu nič iné, než poslúchnuť príkaz kráľovnej Ramony. Edmund pocítil na pleci ruku, ktorá ho zastavila. Bola to Tamma.

„Kráľovná je mladá, ešte nevie, čo chce. Z nejakého dôvodu si u nej vzbudil sympatie. Opováž sa jej ublížiť a budeš mať čo dočinenia so mnou.“

24. kapitola – Na veži

Cez malé okno slnko zasvietilo do miestnosti a rázom ju celú presvetlilo. V opačnom kúte na neho pozerala socha obnaženej mladej ženy kúpajúcej sa v prameni potôčika. Na druhej strane stála socha rohatého muža s kozou bradou, zdalo sa že ju odtiaľ pozoruje a čosi chystá. Zvláštni ľudia tí Uldinovia, pomyslel si Edmund a vzal do ruky krčah s horúcou vodou a vylial si ju na hrud'. Po celom tele sa mu rozliala rozkoš. Jakživ nevidel to, čo domáci nazývali vaňa. Bola to vlastne pozdĺžna nádoba na kúpanie vytesaná do veľkého kameňa. Poriadne si pretiahol údy. Prišla na neho únava. Viečka oťažievali a každou chvíľou chceli padnúť celkom dole. Musel sa premáhať, aby ich udržal. Do nosa mu vrazila vôňa jazmínu, ktorý ho príjemne ukolísaval, až nakoniec neodolal a viečka zatvoril.

Čosi treslo. Okamžite sa strhol, až z okrajov vane vyprskla voda na mramorovú podlahu. Z chodby sa ozvali hlasy. Jeden sa miešal pomedzi druhý, takže sprvoti sa nedalo odhadnúť, komu patria.

„Ešte vždy sa kúpe. Bol špinavý ani...“

„Marta, čo je teba do toho,“ zahriakol ju iný hlas, ktorý nedokázal poriadne rozoznať. Vzápätí ktosi vtrhol do miestnosti.

„Teraz konečne vyzeráš ako človek,“ skonštatovala kráľovná, keď ho zočila. Mala rozpustené vlasy, na sebe ľahkú bielu tuniku previazanú v

drieku červenou šatkou. Odhaľovala skoro celé nohy, na ktorých mala obuté ľahké sandále.

„Aj predtým som bol. Trošku špiny zo mňa nerobilo nič iné.“

„Kto ťa učil odvrávať kráľovnej? No nič,“ hodila rukou, „nebudem sa nad tebou pohoršovať. Mám na práci aj iné veci.“

Zapozerala sa kamsi pred seba.

„Už si bol vo veži?“

„Veži?“ zopakoval po nej.

„Ach, samozrejme, že nie. Ako by si sa tam dostal,“ odpovedala si.

„Ktorú vežu máte na mysli? Možno som ju už videl.“

„Pod sem, ukážem ti ju.“

Stála pri úzkom okne. Edmund sa pozrel pred seba. Ešte stále ležal vo vani celkom bez šiat. Váhal, či by bolo patričné teraz vstať. Začesal si vlasy dozadu, obzeral sa okolo seba, či neuvidí niečo čím by sa zahalil. Ramona naň pozrela.

„Chceš tam ležať celý deň?“

„Už idem,“ zrazu zbadal pri vani ležať utierku. Chytro ju zlapil, vyšiel z vane a prepásal si ňou bedrá. Vydýchol si, lebo kráľovná upierala zrak opačným smerom.

Pristúpil k nej. Stáli pri okne jeden vedľa druhého, Ramona ukázala prstom.

„Tam.“

Namiesto bodu, kde ukazovala, pozoroval jej štíhlu ruku s dlhými prstami. „Vidíš ju?“ zrazu sa spamätal.

„Nevidím. Musí byť niekde skrytá,“ úkosom na neho pozrela. Nevedela, či žartuje, alebo to myslí vážne.

„Pozeraj sa na líniu kopcov. Vidíš, ako sa jeden prepadávajú cez druhý ako vlny na vode. Uprostred nich, na tom najvyššom, ktorý namiesto toho, aby padal, tak sa vypína. Na jeho vrchole je vežička.“

Zbadal ju. Odtiaľ vyzerala ako široká čiara, stonka na jablku.

„Vidím ju.“ Ramona spokojne zložila ruku.

„Je odtiaľ výborný výhľad. Môžem ti ukázať okolie.“ Predstava, že by s Ramonou mal stráviť celý deň ho nadchla.

„Bolo by mi nesmiernym potešením.“

„Prídem o hodinu.“

Otočila sa a odišla. Čakal, či sa náhodou neotočí, ale namiesto toho mal pred sebou jej chrbát a vlniace sa boky. Vydýchol si. Ešte chvíľu sa opájal z vône, ktorá po nej ostala v izbe. Spomínal si na jej slová; každé písmeno, každú hlásku ako vyslovila, kam sa pozrela, ako pohla hlavou. Všetko sa mu v zábleskoch objavovalo pred očami. Nevedel, čo sa s ním dialo. Ešte nikdy sa mu nestalo, že by pri nejakej žene strácal všetok rozum a že by ho k tomu ešte oblievala horúčosť starostlivo si utrel telo. Na stolíku, ktorý slúžil na kúpeľné účely uvidel malé zdobené dózičky. Jednu otvoril. Oviaľa ho príjemná, jemne korenistá vôňa. Okamžite rozpoznať mäta, levanduľu a vanilku. Nalial si kúsok na dlaň a

rozotrel si ju po tele. Mala pravdu, povedal si v duchu, hned' je zo mňa celkom iný človek.

Vyšiel z paláca na námestie, kde čakala Tamma, ako sa ukázalo, verná priateľka Ramony. Bola oblečená tak, ako ju stretol v lese, keď ho zajala, iba jej pohľad bol o trochu prívetivejší.

„Tvoj kôň je pristavený pri stajniach.“

Edmund zneistel.

„Musím sa priznať, na koni som ešte nesedel,“ poškriabal si nos a hľadal cestu, ako by sa tomu vyhol, keby sa odzadu neozval hlas Ramony.

„Tak ťa to budem musieť naučiť.“

Edmund sa až začervenal, lebo sa hanbil, že je tak neohrabaný. Astar a Uldinovia sa mu zdali až príliš kultivovaní, súdiac podľa krásneho mesta vytesaného do kameňa aj podľa šiat s jemnými látkami, o akých sa v jeho kraji nikomu ani nezdalo. Ramona vykročila rázne dopredu. Nasledoval ju neistým krokom, no snažil sa nedať najavo svoj nepokoj. Prichytil sa, ako pozoruje jej chôdzu, vlniace sa boky a úzke ramená. Tunika pri chôdzi zľahka poskakovala. Edmund musel rýchlo poskakovať, aby kráľovnej stíhal, ktorá, ako sa zdalo, mala dobrú náladu.

V zadnej časti paláca, kde sa končilo stĺporadie a začínala rovná stena, ktorú od námestia nebolo vidieť (bol to zámer staviteľa, aby náhodný hosť nevidel neporiadok). Tu stála drevená ľahká budova, odkiaľ pomocník priviedol za uzdu dva kone.

„Bonifác!“ zvolala Ramona a pohľadila hnedáka s čiernymi nohami, hriovou a chvostom po bielej škvrne na čele. „Všakže som ti chýbala,“ objala ho okolo krku, na čo zviera spokojne pohodilo hlavou. Kráľovná sa obzrela k Edmundovi.

„Tento je tvoj,“ čierny kôň s bielymi ponožkami nad kopytami poskočil na zadných nohách a dupotom doskočil na zem.

„Izmir, nebuď zlý,“ vyčítala mu. Zviera akoby rozumelo jej slovám skrotlo, neskákalo, hoci podchvíľou pohadzovalo chvostom. „Povezieš nášho host'a, tak sa správaj slušne,“ pohľadila ho po pysku a prešla k Bonifácovi. Chytila sa pevného výstupku na sedle, vsunula nohu do strmeňa a vyšvihla hore.

„Teraz ty,“ zavolala na neho a zasmiala sa pri tom, čo Edmunda popudilo, ani nevedel prečo. Kôň pred ním sa mu zdal preveľký, na to všetko ešte nepokojný. Zopárkrát hrabol prednou nohou do zeme. Všimol si, že ho zviera pozoruje veľkými okrúhlymi očami. Pristúpil k nemu blízko tak, aby kráľovná nevidela, že sa prihovára zvieraťu.

„Ak sa budeš dobre správať a nezhodíš ma, nájdem ti v lese najšťavnejšie a najchutnejšie bylinky, na aké nikdy nezabudneš. Rozumel si mi?“ pošepol mu a schytil ho za uzdu. „Ak si mi rozumel, pokývaj hlavou.“ Zviera sa mierne zvrtilo, poskočilo pár centimetrov nad zemou. Edmund ho nepustil. Naozaj sa zdalo, že prikývol.

„Čo si to vy dvaja hovoríte?“

„Dal som mu ponuku, ktorej nebude môcť povedať nie.“

„To by si mal čím skôr vyskočiť na jeho chrbát, lebo Bonifác je už nepokojný. Nerád čaká,“ len čo to dopovedala, zviera vystrelilo vopred.

„Izmir, je to na tebe,“ povedal žrebcovi a vymrštil sa na jeho chrbát. Zviera ako keby pochopilo, čo sa deje a vystrelilo za nimi.

Bežal opreteký. V diaľke pred nimi sa mihala biela tunika Ramony, ktorá s ľahkosťou preskakovala prevalené pne a nečakané zrazy, ktoré sa na poslednú chvíľu zjavovali pred nimi. Izmir sa snažil, len čo mu sily stačili. Jeho svalnaté a štíhle nohy sa nedali zahanbiť dvojicou pred nimi. Bolo počuť dupot kopýt, ktoré neprestajne dopadali a vydvihovali chrbát zvieraťa. Edmund sa z celej sily držal jeho krku a iba náznakom mu ukazoval smer, kadiaľ má bežať, hoci Izmir by si poradil aj bez neho.

„Pod', pod', pridaj. Musíme ich dohoniť,“ kričal na neho, čo sa mu v jednej chvíli skoro vypomstilo, lebo pre nepozornosť konár minul jeho tvár o nie viac ako jeden prst. Narazili na nerovné kamenisté dno potoka, kde na príkrom svahu museli spomaliť. Izmir opatrne zostúpil dole k vode, odkiaľ opätovne vyrazil do behu, zdalo sa, že biela tunika je už o niečo bližšie.

„Čoskoro ich máme!“ pochválil zviera, ktorému okolo pysku bolo vidieť bielu penu. Jeho telo začínal pokrývať pot, no ani napriek tomu nespomaľoval, ba zdalo sa, že beží o niečo rýchlejšie. Vtedy Edmund uvidel pomedzi stromy tieň veže, ktorá sa nad nimi vypínala z vrcholu kopca, do ktorého začali stúpať.

Zatiahol uzdu, Izmir spomalil. Obzeral sa za tými, ktorých prenasledovali, lebo sa im náhle stratili z dohľadu. Kde len môžu byť? - spýtal sa sám seba. Pomaly klusali hore. Zbadal Ramonu sedieť na čistinke pri studničke.

„Legenda hovorí, že kedysi pri nej sedávala víla, ktorá sa nešťastne zamilovala, ale ten, ktorému venovala svoju lásku o ňu nestál a ona sa odžiaľu premenila na studničku, aby sa ľudia mohli napíť z jej vody a aspoň na chvíľu sa cítiť milovaní.

Edmund zoskočil z dychčiaceho Izmira.

„Potom to znamená, že pri nej nemusíte sedieť.“

Hľadela do tečúcej vody.

„Iste máte nápadníkov koľko sa vám zachce.“

Nepozrela na neho. Polovicu jej tváre zakrývali vlasy.

„Keď som bola malé dievča, často som sa tu hrávala. Z nejakého dôvodu ma toto miesto upokojovalo.“

„Aj teraz vás upokojuje?“ Prišiel k nej blízko.

„Neviem,“ nespokojne pohodila rukou, „v poslednom čase som nejaká nesvoja. Myslela som si, že kralovanie bude jednoduché, ale namiesto toho sa všetko zdá byť iba neprestajný kolobeh nemožností a povinností,“ zdvihla oči k nemu. „Závidím niekomu, koho nič nepúta a chodí cez krajiny, hory a púšte, bojuje s vetrom, slnkom a hviezdami na nebi. Ach, ako rada by som to vymenila za nekonečné hodiny, dni a týždne počúva-

nia prázdnych rečí miestnych mudrcov a kadejakých prospechárov, ktorým ide iba o vlastné dobro.“

Ramona bola celkom blízko pri ňom. Nevedel, čo v tej chvíli urobiť, tak ju schytil za ruku, aby ju utíšil, nemysliac na to, že ona je kráľovnou, kým on obyčajným pocestným.

„Všetko má svoje úskalia, vrcholy a občas aj zázraky v podobe riek a ich údolí. Také sú krajiny, v ktorých žijeme aj životy, ktoré máme. Niekomu, kto žije v paláci sa zdá o človeku v nekonečnej krajine, že je mu slobodne a radostne, a pritom on nesníva o ničom inom než o prístrešku a kúsku stravy. Ani on nie je spokojný a namiesto mudrcov a prospechárov musí počúvať nepokojné myšlienky, ktoré na neho doliehajú ako krdeľ divých holubov a pokúšajú sa z neho utrhnúť všetko, čo mu ešte ostalo. Nie, ani pútnikovi nie je ľahko.“

„Prečo je život potom taký, že sa nemôžeme tešiť z osudu, ktorý nám daroval? Prečo musím sedieť v paláci? Ty by si sa na to lepšie hodil ako ja,“ povedala rázne. „Si odvážny a poznáš svet, nezastavila ťa púšť ani iné nebezpečenstva a prišiel si až sem, čo by dokázal máloktoľák človek.“

„Možno som prešiel púšť, ale nemal by byť panovník silný a veľký, aby bol vzorom svojmu ľudu?“

„Aj ty si silný. Vidím to na tebe, len nechceš tomu veriť, priznať si, že ostatní by sa ti nevyrovnali. Len si zober Izmira, málokoho by pripustil, aby sedel na jeho chrbte, ale ty si ho dokázal skrotiť hneď ako si ho stretol.“

„Naozaj?“ nechcelo sa mu veriť. Ani nevedel ako, možno ešte v zasnení sa naklonil k Ramone a dotkol sa bozkom jej perí. Boli príjemné, ozajstné, nežné. Nemyslel na to, že patria kráľovnej. Chcel ju objat', privinúť k sebe, povedať jej niečo, keď sa za nimi ozval Bonifác, ktorý dupol nohou o kameň. Obaja sa prebrali ako zo sna.

„Na vežu?“ snažil sa Edmund zahovoriť chvíľku, ktorá v tej chvíli nastala.

„Hneď je tu,“ nesúrodo vydala zo seba Ramona a pochytro si upravila tuniku, ktorá sa jej pokrčila. „Je neďaleko, hore na kopci.“

Držali kone za uzdy a pešky šli hore stúpajúcou cestou, ktorá sa vinula po vypuklom kopci. Stromy ustúpili jasnozelenému svitu korún, ktoré rástli na konci lesa a prechádzali v čistinku, kde bolo vidieť kruhovú základňu veže. Jej steny tvorili starostlivo tvarované kocky z pieskovo sfarbeného kameňa. Široká základňa veže sa stúpajúc do výšky zužovala, až jej koniec sa strácal kdesi hore.

Kone priviazali o drevenú hradu, ktorá bola pristavaná pri múre. Edmund sa zaklonil, aby sa pozrel na vrchol.

„Je poriadne vysoká.“

„Odtiaľ vidíme celé okolie. Je to dôležité, lebo náš kraj sa nachádza po väčšine v údoliach kopcov. Nechceme byť nepripravení, keď k nám niekto potiahne. Pod',“ naznačila mu.

Vnútri veže pocítil chlad kameňov a šero. Svetlo poskytovali malé okrúhle otvory v stenách, ktoré slúžili aj ako strieľne. Pred sebou mal točité drevené schody, ktoré sa špirálovito tiahli hore. Ramona ho nenúte-
ne chytila za ruku.

„U nás je taká obyčaj, že by kráľovnú mal vždy niekto viesť, keď ide po schodoch, aby ak zle stúpila, mohol ju chytiť.“

„Bude mi nesmiernym potešením,“ snažil sa hovoriť najvyberanejšie, ako vedel.

Išiel o krok pred Ramonou držiac jej ruku. Nezdalo sa, že by potrebovala pomoc, lebo zľahka skákala zo schodu na schod, ale to ho trá-
pilo najmenej. Potešil sa, že kvôli tomu zvuky ju môže držať, mať pri sebe bližšie. Spomenul si, že o niečo nižšie, pod vežou, sa dotkli perami, a do tváre sa mu nahrnula červeň. Vždy, keď bol nesvoj, snažil sa to za-
hovoriť.

„Prečo pri vašom tróne sedia dva leopardy?“

„Z poverčivosti. Volajú sa Kant a Sfinga. Podľa prastarej legendy musia sedieť vždy pri tróne, keď je tam kráľovná alebo kráľ. Hovorilo sa to v jednej dávnej veštbe.“

„Bál som sa, že sú preto, aby zožrali toho, ktorý bude odporovať trónu.“

Ramona sa rozosmiala.

„V tom si sa nemýlil. Odporovať trónu sa nemá.“

„Veď ja by som to ani nedokázal, najmä nie takej peknej kráľovnej.“

Ramona sa zasmiala.

„Naozaj?“

„Hovorím iba to, čo vidím.“

„Niekedy zrak klame.“

„Iba ak na púšti, keď všetko horí od slnka. Tu v tieňoch lesa sa môžem na svoje oči spoľahnúť.“

Nad sebou uvideli okrúhly jas svetla, ktorým sa končilo schodisko.

„Už sme hore,“ povedala. Pred sebou mali trojicu strážcov, ktorá tvorila hliadku.

„Môžete ísť dole, teraz vás nebudeme potrebovať,“ prikázala im. Jeden z nich, ktorý mal nos ako mäkký zemiak sa ozval.

„Lenže generál povedal...“

„Nezaujímam sa, čo povedal generál. Ja som kráľovná a hovorím, aby ste šli dole. Rozumeli ste?“

„Áno, veličenstvo,“ muž náhle skrotol a poslúchol Ramonu.

Pri odchode sa muži z hliadky nebadane pozreli na ich spojené ruky, čo si všimol aj Edmund. Držali sa ešte stále za ne, hoci schody už pred sebou nemali. Ramona prišla k okraju veže, ktorá jej siahala do výšky pásu. Kráľovná sa oprela o stenu chrbtom k nemu. Vlasy jej viali vo vetre a odhaľovali krk a ramená.

„Pod' sem,“ otočila sa k nemu. Pristúpil k múru, kde sa mu okamžite dostavil úchvatný výhľad. Z jednej strany uvidel vyprahnutú pieskovú krajinu, ktorú ako keby nadobro opustil život. Horizont bol miestami prerušovaný čiernymi vystupujúcimi kopcami a skalami. Z týchto miest pri-

šiel. Spomienka na ne bola ešte vždy čerstvá. Spomenul si na Kosmasa a jeho rodinu, jedna z mála ústretových vecí, ktoré tam postretol. Potom sa mu vybavil umierajúci Romero, no nie ako človek z neba, z akejsi neznámej krajiny lietajúcich bohov z druhého konca sveta, ale ako zomierajúci človek; jeho bledá tvár, ochabujúce údy, no zároveň uspokojenie, že sa zbavil tiaže, ktorú mu predal.

Ramona ako keby tušila, že je hlboko v myšlienkach, neprerušovala ho, nechala ho, nech sa vynadáva. Neraz zavítala na vežu, odkiaľ sa zvykla zapozerať na púšť, miesto, ktoré k nej prevrávalo zvláštnym jazykom, lákalo ju a vyzývalo. Keď jej oznámili, že zajali človeka, ktorý odtiaľ prišiel, cítila kdesi vnútri zvláštnu predtuchu, že sa niečo stalo. Teraz tu stála s tým človekom, Edmundom, ktorý mal v sebe niečo udatné a v jeho očiach čítala čosi hlboké, takmer neopísateľné. Ani jej nenapadlo zamýšľať sa nad tým, že nepatrí k urasteným mužom, bol iba ak o prst nižší než ona, no o to viac mal v sebe, vnútri.

„Vravel si, že sa chceš dostať do Ernaku, kde dúfaš, že nájdeš Barabáša,“ prerušila ticho.

„Áno.“

„Ukážem ti cestu k miestam, kde sa to miesto nachádza.“

Prešli na opačnú stranu veže, odkiaľ mali výhľad na kopcovitú krajinu, ktorá sa ďalej menila, stúpala a jej štíty začínali naberať biele čiapočky.

„Tam sú Severné hory, v nich sa ukrýva.“

Zdvihla ruku a prstom ukázala kamsi do ďaleka. „A tam je hranica Gori-
nu.“

„Kde? Zdá sa mi, že kopce jeden cez druhý splývajú.“

„V smere mojej ruky.“

Z miesta, kde stál nevidel smer, a tak si stúpol za Ramonu od chrbta. Mal ju celú pred sebou. Vedel, že by ju mohol objat'. Nebránila by sa, nepovedala by, že je kráľovná a patrí do iného sveta. Pokojne mohol a možno by sa objali a bozkali, lenže v poslednej chvíli sa zastavil. Niečo v ňom postavilo hať; možno strach z toho, čo by sa stalo, strach z toho, že by už z Astaru neodišiel a všetko, čo mal pred sebou a čo musel urobiť by padlo pre ten moment. Zastavil sa tesne pri nej, kde mohol cítiť jej telo, jej bytosť, vôňu vlasov a počuť ako dýcha, ako jej bije srdce, ktoré nepatrí kráľovnej, ale človeku, žene. Edmund pocítil, že premeškal ten moment, ktorý sa na krátku chvíľu objavil, a ktorý už teraz nebude môcť vrátiť. Aj ona to musela cítiť, lebo vzápätí sa k nemu otočila.

„Asi už budeme musieť ísť naspäť do mesta, aby ma nehládali,“ povedala. Jej tvár sa zmenila. Už nebola hravá a rozšafná ako pred chvíľou. Najradšej by sa prepadol pod zem, že neurobil to, čo mal, že sa zastavil, ale už sa to nedalo vrátiť späť.

25. kapitola – Ťažké rozhodnutie

Na schodoch jednej z budov hlavného námestia už hodnú chvíľu sedela zamyslená postava, ktorá miestami pozerala smerom k palácu, hneď na to sklonila hlavu, ktorú v ťažkom premýšľaní zovrela do rúk. Edmund váhal, čo má v tej chvíli urobiť, či ostať v meste a byť v blízkosti Ramony, ktorej tvár mal neprestajne pred sebou alebo vyraziť ďalej na cestu. Telo mu jasne vravelo, aby ostal, oddýchol si po predlhom putovaní a bol v blízkosti Ramony, ale hneď na to sa ozval hlas, ktorý mu neustále pripomínal Klimenta a spolu s ním tisíce ďalších neznámych, ktoré mu hovorili, aby šiel a pokračoval v tom, čo začal. Bolelo ho počúvať ich, chcel sa ich striasť, ale čoraz viac boli neochvejné a presvedčivejšie. Musel pokračovať v ceste, ktorú začal vtedy, keď za ním prišiel Kliment a zachránil ho pred strážcami poriadku.

Z vrecka vybral zlatistú trubičku, ktorá ostala v Romerovej ruke, keď zomieral. Prstom prešiel po embléme F, ktorý sa nachádzal na tele valca. Na jednom konci bola uzavretá zátkou z tvrdého materiálu, ktorý nebol ani drevom, ani kovom. Na dotyk bol príjemný, teplý a nanajvýš zvláštny. Z druhej strany z vnútornej strany sa nachádzalo čosi podobné bielemu sklu, ktorého keď sa dotkol prstom, jemne pálilo. Na tele trubičky sa nachádzal krúžok podobný gombíku, ktorého zmysel mu vonkon-

com unikal. Pokúšal sa ho stlačiť, hoci len slabo, lebo vždy, keď to skúsil, cítil, že tá vec sa vnútri jemne natriasa, ale nič ďalšie sa nedialo.

Zamieril k palácu. Kráľovná Ramona ho privítala v jednej zo svojich komnát. Ležala na drevenej pohovke s vyvýšeným operadlom. Na sebe mala ružovobiely ľahký plášť jemný ako hodváb, ktorý voľne prevísal cez odhalené plecia a jeho nariasená časť prechádzala cez okraj pohovky. Svoje plavé vlasy mala prepletené v dvoch prameňoch, ktoré prechádzali od čela cez spánky, spojené vedno vzadu. Pozrela na neho spýtavými očami zvýraznenými čiernymi linkami.

„Pozerám, že máš na sebe šaty, v ktorých si prišiel. Nepáčia sa ti naše, ktoré sme ti dali?“

„Sú naozaj krásne a príjemné, ale na dlhé cesty sa nehodia.“

Premerala si ho očami. Všimol si mierne červené kútičky svedčiace o únave.

„Dlhé cesty?“

„Áno.“

„Takže už odchádzaš. Robíš to všade tak? Zastavíš sa, pohostiš, spoznáš sa s ľuďmi a odídeš skôr, ako by pre teba mali niečo znamenať?“

Edmund počúval jej hlas a sledoval tvár, ktorú mal možnosť spoznať za dva týždne, ktoré tu strávil. Veľakrát boli spolu na veži sami, kde sa celé hodiny rozprávali a zdalo sa, že neexistuje na svete nič mimo nich. Edmund však stále musel mať na pamäti dôvod, prečo sem prišiel

a vedel, že každým dňom sa mu kráti čas, kedy bude musieť vyraziť do Ernaku.

„Ak by bolo iba na mne, ostal by som tu rád. Niet miesta na svete, kde by som bol radšej.“

„A predsa ideš.“

„Nie je to moja vôľa, ale posolstvo, ktoré ma vypravilo na dlhú cestu, je dôvodom, prečo musím ísť.“

„Posolstvo,“ zopakovala po ňom.

„Bol som učňom majstra Klimenta, urobil som sľub Chodcom. Zveril mi úlohu, ktorá je väčšia ako ja, preto sa jej musím podvoliť.“

Dlho sa na neho pozrela. Bola ešte krajšia, ako keď boli spolu na veži. Najradšej by sa jej hodil k nohám, ktoré by bozkal najvrúcnejšie, ako len vedel, dotkol sa jej pier, ktorým sa nevyrovnalo nič na zemi, a predsa sa nepohol.

„Pravdy Chodcov sa tradujú ako veľké mystéria, ktoré si ctíme. Želám ti, aby ťa sprevádzala priazeň osudu.“

„Ďakujem, kráľovná. Vaše slová sú pre mňa povzbudením. Je ešte jedna vec, ktorú som sa chcel spýtať. Hľadám nomádsky kmeň Pilesarov. Podľa toho, čo som sa dozvedel, Kaxari ich schytali a predali do otroctva Gorinu.“

Ramona sa zamyslela.

„Už som o nich počula. Zavolám stratéga, ktorý má na starosti obranu mesta, on určite bude vedieť.“

Zrazu sa zastavila.

„Prečo vlastne potrebuješ vedieť, kde sa nachádzajú?“ Edmund jej pozrel do tváre, z ktorej ho pozoroval pár zelených očí.

„Ide o dievča... vlastne neviem, či je ešte dievča, vlastne je to dcéra. Nie moja,“ začal sa mu pliesť jazyk.

„Aha, tak ty ideš za dievčaťom. Mohla som si domyslieť.“

„Nie, nie je to tak,“ dostal zo seba. „Nepoznám ju, nikdy som ju nevidel. Lenže v púšti som stretol človeka, je to jeho dcéra. Mám ju vyhľadať a predať jej jeho odkaz.“

„Takže odkaz,“ krátko skonštatovala.

„Už pôjdem.“

„Počkaj.“

Zdalo sa, že v hlase zmiernila odťažité tón. „Gorin je náš spoločný nepriateľ. Útočí na naše hranice a berie ľudí, z ktorých sa stávajú otroci. Nemôžem dopustiť, aby k tomu dochádzalo. Viem, že chceš, tak ako ja a ľudia tohto kraja, aby bol Gorin zničený, a že urobíš všetko pre to, aby k tomu došlo. Ak vznikne odpor proti nemu, nech to bude aj Barabášovo vojsko, príď sem alebo vypreď posla a Uldin sa pripojí k odporu.“

„V tejto chvíli budeme potrebovať každú pomoc.“

Prikývla.

„Vyšlem Tammu, aby ťa sprevádzala k hraniciam a ukázala ti cestu. Maj sa na pozore, aj naši ľudia sa vyhýbajú ceste k Ernaku, les je plný drakonov.“

„Ešte raz ďakujem za všetko. Ak budem mať šťastie prežiť udalosti, ktoré sú predo mnou, ak ma bude sprevádzať priazeň osudu, na ktorého rozmary sa musíme spoliehať a zdravie mi bude slúžiť, prosím veličenstvo o dovolenie, aby som sa ešte do Astaru mohol vrátiť.“

„Statočný človek ako ty má vždy dovolenie a priazeň kráľovnej.“

Uklonil sa Ramone na odchod, ktorá ho vypravila na cestu jemným, sotva badateľným úsmevom, ktorý sa mu ako nezmazateľná spomienka uchoval v mysli.

26. kapitola – Brána do lesa

Široká rieka s mútnou vodou lenivo pretekala údolím v dlhom oblúku. Koruny stromov sa k nej nakláňali svojimi ovisnutými tenkými konármi, ktoré sa dotýkali trstia, čo vyrážalo z bahnistej pôdy, ktorou sa končil breh. Na vrchole oblúka sa nachádzala čistinka, na konci ktorej hneď pri vode stála nevysoká strážna veža zhotovená z drevených brvien upínajúcich sa ku kamennej základni. Z oboch strán sa popri brehu tiahlo opevnenie končiace v hustých nepriechodných krovinách.

„Hranica Uldinov,“ povedala Tamma, ktorá sprevádzala Edmunda. „Na druhej strane začína Drakaní les. Opustíš územie rieky, dostaneš sa na vrchovinu, odkiaľ budeš vidieť pás vrchov tiahnúcich sa od severu na juh. Hľadaj kužeľovitý kopec, ktorý vybieha dopredu. Z druhej strany uvidíš skalú, ktorá vytrča hore pomedzi stromy. Je to vstup do lesa.“

„Naozaj tam žijú drakani?“ Počul o nich, že sú to obrovské hrozivé stvorenia s ostrými zubmi a pazúrami, proti ktorým nestačia celé armády.

„Tí, ktorí prežili, a nie je ich veľa, nevyzerali, že by už v hlave mali všetko v poriadku,“ povedala ako na dôvažok.

„Pomiatli sa?“

Tamma stiahla ústa a pozrela priamo na Edmunda.

„Na to si môžeš odpovedať sám. Viem iba, že pred tým boli v poriadku. Možno keď nejakého stretneš, na Ramonu si viac nespomenieš,“ nezdr-

žala sa Tamma, ktorá po celý čas na Edmunda zazerala. Poškriabal sa po hlave.

„Čakal som čosi povzbudivejšie.“ Tamma sa tvárila, že nepočula, čo povedal.

„Pôjdeš cestou, ktorú vidíš na druhej strane,“ ukázala prstom. Zaostril zrak na to miesto. Druhý breh vyzeral ešte neprístojnejšie ako ten, na ktorom stáli. Na jednom mieste sa dala vidieť medzi krovinami medzera.

„Presne tam,“ dodala. „Pôjdeš ku kužeľovitej hore. Je to brána do vrchov. Žije tam malý kmeň Tmárov.“

Zatiaľ čo hovorila, zobrala balíček zavinený v šatke.

„Kráľovná ti posielala toto,“ pod šatkou sa ukázala jednoduchá sekerka s bronzovou hlavicou.

„Toto im venuješ, aby ťa pustili cez priechod.“

Prikývol.

„Počas cesty sleduj vrchol bieleho štítu. Vidíš?“

V diaľke bolo vidieť nezreteľné štítu hôr. „V nich nájdeš Ernak. Na druhý breh ťa prevezie hliadka.“ Podala mu sekeru. Odišla, ani sa nerozlúčila.

„Vraj ma máte previezť na druhú stranu“, obrátil sa k hliadke, ktorú tvorilo desať mužov stojacich na stráži. Zvyšok posádky pobýval obďaleč v kasárňach. Pristúpil k nemu veliteľ s helmou na hlave, ktorá mala po bokoch lícnice. Vredu na hrudi a bruchu mal lesknúci sa kovový pancier, na ktorom boli znázornené svaly. Z pliec mu visel čierny plášť.

„To je najmenej,“ povedal pokojným hlasom. Pozrel sa na Edmunda jasnými modrými očami. „Zvyšok cesty sa modli k osudu, aby si mal jeho priazeň.“

„Veruže aj budem.“

Muž prikývol.

„Čln je pripravený, môžeme vyraziť hneď.“

Edmund sa rozhliadol okolo seba. Zdalo sa mu, že opúšťa bezpečnú pevninu a vydáva sa na územie plné neznáma. Hory pred ním, ktorých štíty sa strácali v diaľke, pôsobili tajomne a neprístupne.

„Načo strácať čas. Podme.“

Nasadol do člna.

Ostrý predok lode prezával hladinu, na ktorej sa tvorili nevysoké, plytké vlnky. Vojaci sa veslami zapierali do žltkastej bahnitej vody, smerovali priamo k miestu, kde sa nachádzalo voľné miesto medzi spleťou krovín. V jednu chvíľu sa chcel otočiť späť a venovať posledný pohľad kraju Uldinov, ale zastavil sa. Zdalo sa mu príhodnejšie, že sa nebude vracat' dozadu, obával sa, že by mu to mohlo priniesť nešťastie. Lod'ka zakrátko prirazila k druhému brehu.

„Sme doma,“ zasmial sa ten, ktorý sa volal Filo.

„Veľa šťastia,“ dodal druhý.

Lod' sa opäť ocitla na vode, tentokrát plávala opačným smerom, zatiaľ čo jedna osoba ostala stáť osamotená na druhom brehu.

Mal pred sebou húšťavu, ktorou viedol úzky chodník. Vykročil ním nemysliac na nič. Len čo minul údolie rieky, uvidel pred sebou mierne zvlnené územie vrchoviny, za ktorou sa tiahol tmavý pás vrchov, presne ako mu hovorila Tamma. V nich začínal les, kde žili bájni zlovestní drakani.

Hľadal kužeľovitý kopec, ktorý mal byť bránou do lesa. Preme-riaval si jeden kopec za druhým. Dvíhali sa od roviny, prevažovali sa cez seba; viaceré sa rozťahovali do šírky, iné sa príkroťahali hore spojené s ostatnými prepadnutými chrbtami. Jeden z nich stál vpredu a za krátkym pásom stromov vedľa neho z húštiny nahor sa vynárala kolmá skala. Musela to byť brána do lesa. Vydal sa tým smerom. Slnko svietilo a na lúčine porastenej travinami ihralo spevom cvrčkov, lúčne koníky skákali zo stebľa na steblo, kmitali pred jeho očami ako v nejakom tanci. Príroda rozkvitla do života. Za iných okolností by nedokázal odolať tak lákavej ponuke ponoriť sa do tajomstiev byliniek, kde by v nich čítal ako z knihy, hútal by, ktorá aký zázrak ukrýva alebo či sa ponáša na tie, ktoré poznal.

Teraz mu chmáry zachvátili myšlienky, nohy sa mu zdali voľajako ťažšie než obyčajne a voňavý vzduch, ktorým bolo plné ovzdušie, ani nepostrehol. Ako by aj mohol, keď pred sebou mal pás vrchov, ktorými sa začínal Drakaní les a len pomyslenie na to, čo ho v ňom čaká, ho naplňalo hrôzou. Sivozelená línia rozkolísaných vrcholov naň doliehala

každý krokom, čo sa k nej blížil. Pred sebou váľal trsy tráv sťaby tade prechádzalo veľké nemotorné zviera. Kužeľovitý vrch už mal na dohľad. Jeho mohutná rozložitá polkruhová línia zaplnila horizont z jednej strany, zatiaľ čo po svojej ľavici v mieste, kde sa končila jeho základňa, vyrážala dovrchu zvetraná skala teraz pokrytá tieňmi.

Cesta sa mu ukazovala popri základni kopca z jednej strany, kadiaľ riavy, čo sa ním liali pri mohutných dažďoch vyhlbili jediná schodnú cestu. Zbadal rozkošatenú a celkom pokrivenú brezu a vedel, že ide správne, že nič také v normálnych krajoch nerastie. Objali ho hlboké tiene, pomedzi ktoré sa predieral chladný vietor a po lúke a slnku už nebolo ani stopy. Mocná sila lesa pôsobila na návštevníka, snažila sa mu votrieť pod kožu a zvnútra prehovárať priamo k jeho strachu, ktorý pred ním nezakryl. Prázdnotu lesa náhle prerušilo zahúkanie sovy. Spočiatku si ho nevšimol a šiel ďalej ako keby prišiel o všetky zmysly, ale keď sa zopakovalo ešte raz, prebral sa z driemot. Sova! Jej hlas sa mu zdal známy.

„Matilda?“

Nedostal žiadnu odpoveď.

Krajina ešte viac potemnela. Predĺžili sa tiene, ktoré sa na neho tlačili každou chvíľou čoraz viac. Rukami si pretrel tvár. Potreboval to, chcel sa zbaviť strnulosti, ktorá sa na nej usadila ako zima, ktorá zosadne na krajinu a tá celá zmeravie. Pridal do chôdze. Dorazil ku skalnej

stene trčiacej na korunami stromov. Pred sebou mal bránu do lesa drakanov. Tieni sa začali pohybovať a ukrývať za hrubými kmeňmi stromov. Zazrel odraz ohňa na lístkoch stromov a kým sa stačil rozhliadnuť okolo seba, videl, že je v obkľúčení. Okolo neho stáli polonahí špinaví muži. Skromná koža im pásala bedrá, vlasy mali dlhé a zapletené do hrubých šúlancov. Hľadel do neotesaných, takmer zvieracích tvárí. Boli to Tmárovia, ktorí strážili bránu do lesa.

27. kapitola – Temnota

„Neublížujte mi. Nemám zlé úmysly. Som pútnik, iba prechádzam cez vaše územie.“ Nadvihol ruky hore.

„Monga parat fibe var,“ povedal jeden neznámou rečou a štuchol mu do rebier kopijou, zakončenou ostrým kameňom priviazaným koženými remienkami. „Para mono lit.“

„Dobre,“ súhlasil ani nevedel s čím a smeroval hore po ceste podľa hrotu, ktorý sa mu zapichával do chrbta.

Ich tábor stál na začiatku údolia z jednej strany uzavretého strmou skalou a z druhej ďalšou, mohutnou a poznateľne väčšou. Pod nimi horel oheň, okolo ktorého boli po zemi kruhovito rozložené okrúhle kamene, niektoré veľké, že by ich nezdvihlo ani sto mužov. Medzi nimi sa nachádzali ďalšie, menšie, na nich stáli drevené brvná, slúžiace ako miesta na sedenie pri ohni. Na najväčšom kameni ležal muž opretý o lakeť. Celé telo mal pokryté obrazcami, ktoré sa prelínali medzi sebou, takže iba na tvári mal nepopísané miesto.

„Ho nur sava ma.“ Vyriekol drsným hlasom, na čo sa všetci naokolo rozosmiali, ako keď sa rozšteká pes.

„Ja vám nechcem ublížiť. Iba prechádzam,“ snažil sa Edmund presvedčiť ich, že mu nemusia ublížiť. „Potrebujem prejsť cez Drakaní les, aby som sa dostal do Ernaku.“ Muž pre ním okamžite zbystril pozornosť.

„Drakan?“ To bolo prvé slovo, ktoré rozumel. Pokúšal sa im naznačiť, že chce iba prejsť, lenže potom si uvedomil, že by nebolo zlé prezvedieť sa, či tu naozaj drakani žijú, a či nie sú iba výmyslom, ktorým miestni veria.

„Videli ste drakana?“ opýtal sa. Zdalo sa, že muž pred ním, rozumie otázke.

„My videli. My z drakanov strach nemať. On nás nechať. My neublížiť jemu. Modliť sa, lebo pán on náš jest.“

Vydal zo seba lámanou rečou náčelník sediaci na veľkom oblom kameni.

„Drakan náš pán. Ty smrť!“

„Smrť, smrť, smrť!“ opakovali ostatní, ktorí ich obkolesili.

„Idem v mieri. Nemienim ublížiť nikomu. Potrebujem iba prejsť lesom,“ bránil sa.

„Prejsť!“ rozosmial sa. Odhalil pri tom silno žlté zuby s veľkými medzerami. „My rozhodnúť, či pustiť.“

„Neodvážil by som sa vás urážať trúfalosťou prísť bez daru.

„Dar?“

„Mám pre vás vzácny dar.“

„Dar? Ukáž, čo mať.“

„Najprv chcem vedieť, či ma pustíte, potom sa rozhodnem.“

Muž sa zarazil. Pripomínal zviera, ktoré nalákali na jedlo a teraz mu ho chcú zobrať. Edmund vybral sekerku s bronzovou hlavicou

zdvihol do vzduchu tak, aby ju videli všetci. Naznačil, že sa vráti cestou, ktorou prišiel. Muž sa postavil.

„Dostanete ju, ale najprv ma pustíte.“

„Dostať, dostať, dostať,“ bolo počuť v ozvenách hlasov.

„My pustiť ťa.“

„Potom sekera bude vaša.“

„Naša, naša, naša.“

„Ísť,“ skočil z kameňa a ukázal rukou na priestor medzi skalami.

„Tu,“ schytil Edmunda za rukáv, aby ho nasledoval. Prešli popri skalách. Spolu s nimi išla celá tlupa ľudí z tábora. Deti, ktoré sa kolísali na neistých nohách, výskali a poskakovali. Edmundovi dalo veľa práce, aby sa ich striasol, lebo zo všetkých strán sa ho dotýkali a prikladali nosy k jeho šatám.

„Tu my koniec,“ zastavil náhle náčelník. „My ďalej neísť. Tam údolie, my zakázané ísť.“

Edmund sa mu uklonil.

„Tu je dar,“ oboma rukami mu podal sekerku. Ten druhý napodobnil jeho gesto, uklonil sa a oboma rukami vzal sekeru do ruky.

„Para tu!“ zvolal svojím zvláštnym jazykom, ktorému rozumeli azda iba oni a rozbehol sa dole, odkiaľ pred chvíľou prišli. Nasledovala ho celá tlupa ako divoké stádo.

Čoskoro sa stratili za čiernymi skaliskami, ktoré z toho miesta ešte stále bolo vidieť, no teraz iba ako siluety, v medzere medzi nimi sa

ukazoval sotva badateľný plamienok ohniska. Nevedel, čo by sa stalo, keby nemal pre nich dar, keby na neho nemyslela Ramona, na ktorú si teraz spomenul a už len spomienka na ňu mu rozliala vnútri čosi hrejivé. Na krajinu už celkom zosadla noc. Tiene boli nepriechodné a medzi ne prešlo iba málo svetla, ktoré by mu ukázalo cestu. Našiel si miesto na prespanie. Ani mu nenapadlo urobiť si oheň, lebo nechcel vzbudzovať pozornosť. Zabalil sa do plášt'a, prikryl lístím, a tak strávil noc, v ktorej tiene vyhrávali nad svetom.

28. kapitola – Drakan

Tisíce rokov. Naozaj toľko žijú ľudia? Nie je to menej alebo viac? Číslo sa mu zdalo ťažko pochopiteľné, ale musela to byť pravda, keď to hovoril Romero. Kolotoč sa točí raz-dva-tri. Kto ho nechytí, ide z kola von. Rozosmiate ľudské tváre, vznešené, krásne, spokojné, sebaisté. Nevyhli sa skaze. Je silná, všeobjímajúca, ako hmla, ktorá sa zrodí počas noci a ľahne do údolí a pokryje ľudské obydlia. Po nebi sa vznáša lietajúca loď a ľudia v nej.

Zhora vidia všetko ako vtáci. Rozumejú všetkému, len sa ich spýtajú. Vedia, kde je koniec vesmíru a kde sa končí ľudské telo. Je tam malá bunka, malý živý organizmus, ktorý sa spojí s ďalším a nasledujúcim až je ich toľko veľa, že sa nedajú spočítať. Je to jednoduché. Všetko sa zdá samozrejmé, pochopiteľné. Ako by aj nie, veď sme ľudia. Haha. Prisôbili sme si planétu ako priedomie, ako záhradku, aby sa nám lepšie bývalo. Smiech. Opäť smiech, ktorý azda nikdy neskončí. Veď prečo by mal. Možno iba vtedy, keď sa vzoprie zem a vybuchne sopka. Je to ako keď žena potratí. Aj jej telo zabije plod, hoci ho celý čas živilo. Príroda si zmyslí a je jej jedno. Potom sa rozlieva láva a z neba padá popolček a všetko sa roztápa ako v peci. Haha. Smiech už niet. Vytratil sa niekde a nikto nevie, kde by ho mohol nájsť. Vlastne nezanikol, len sa stratil.

Potom tí, ktorí ostali, sa rýpu opäť v zemi ako zvieratá a netušia, že sa z nich niekto smeje. Pracuj, ver v bohov a zomri. Dovidenia. Po tebe príde ďalší presne ako ty a bude rovnako rozmýšľať aj pracovať, hoci si ponesie inú tvár, ale je to vlastne jedno. Sladká nevedomosť roz-tápa všetko. Je vševediaci. Uzurpátor sa smeje a jeho otrok ho uctieva. Niet lepšie usporiadanie. Naozaj dokonalá spoločnosť.

Pomedzi lístky stromov rastúcich blízko seba zafúkal vietor a priniesol so sebou skúpe lúče svetla. Bola to iba malá nádej pre prázdnotu lesa, kde azda okrem stromov a tráv ani nič iné nežilo iba dlhé tiene, ktoré ako duchovia číhali vo svojich skrýšach. Odhodil od seba plášť, do ktorého bol zavinutý. Noc prespal trhavým spánkom, v ktorom videl výjavy, ktorým nerozumel. Veľmi si neoddychol. V noci pocítil strach. Každý, aj ten najmenší zvuk, puknutie halúzky, trasenie lístka, mu do uší udrelo tisícnásobne hlasnejšie, než v skutočnosti boli.

Zdalo sa mu, že aj vzduch sa kýva a rozpráva, že aj v ňom, striehnu nástrahy sveta, ktoré netúžia po ničom inom, len po krvi pustovníka, ktorý sa dostal na ich posvätné územia. Spánok ho nakoniec vyslobodil a keď ráno otvoril oči a videl, že sa svetlo prediera aj do toho tajomného sveta, uľavilo sa mu.

Bez akýchkoľvek ceremónií a ranných rituálov sa vydal na cestu. Dokonca ani tvár si neumyl, ako po iné dni zvykol, aby zo seba zmyl

závoj noci. Teraz na tom nezáležalo. Išiel cestou, ktorá sa hadila pome-
dzi stromy, občas zašla do úžiny alebo využila kamenisté dno vysc-
hnutého lesného potoka.

Edmundovi sa zdalo, že cesta neprestajne stúpa, lebo cítil, že si
vyžaduje čoraz viac síl, ale keď sa pozastavil, pozrel sa odkiaľ prišiel a
kam smeroval, nevidel kopec, ale práve naopak, rovnú cestu. Len čo po-
kračoval v ceste, opäť sa ho zmocnil vysilujúci pocit, ako keby mal vy-
jsť na vysokú horu. Vtedy zbadal značku Θ Chodcov vyrezanú do
kmeňa buka. Spomenul si na Klimentov výklad. Značka znamenala, že
sa dostáva na územie, ktoré ovládajú temné sily a mal by si dávať pozor.
Takže predsa len sem zavítali Chodci. Na chvíľu mu to dodalo nádeje.

Rukou si utrel pot z čela. Čoraz viac ho zmáhala únava. Vzduch
oťažieval, les okolo neho načisto stíchol. Nebolo v ňom počuť jediného
vtáčika, ba dokonca ani hmyz. Cesta sa prudko zužovala do údolia,
ktorého okraje rástli hore v skalných stenách. Minul podivný strom,
ktorého korene prevísali cez rozoklanú skalú. Jeho noha zavadila o ostrý
kameň trčiaci zo zeme. Rozprestrel sa na zemi. Nad sebou uvidel tiene
stromov, ktoré sa pohli. Nie, neboli to tiene, ale niečo iné. Hnilobne to
zapáchalo. V hlave sa mu vyprázdnilo, oči ho začali štípať. Kvapky potu
stekali z jeho čela a dráždili tvár. Pokúsil sa ešte raz zaostriť oči. Nad
sebou uvidel čosi veľké, čierne, nejasné. Uprostred toho bol rad ostrých
nožov a nad nimi žlté hadie oči.

Ozval sa zvuk podobný pukaniu skál, pocítil horúčavu a ešte horší zápach. Špicaté zuby drakana jasne zasvietili. Srdce mu poskočilo tak, že žily na jeho spánkoch zapulzovali krvou, až skoro nič nevidel. Zopár krát zaklipkal očami. Opatrne sa postavil. Drakan bol veľký ako stromy, dlhé telo sa krčilo v údolí ohraničenom skalami, kde teraz Edmund ležal. Veľká hlava si ho zvedavo obzerala ako červíka.

„Ty, ty, ty...asi budeš drakan...“ dostal zo seba, zatiaľ čo ustupoval pred veľkým čiernym telom, ktoré pohltilo celý les, celý svet, slnko, tieň a pohlcovalo všetky jeho myšlienky ako obrovský kameň ťahajúci ho do priepasti, z ktorej nie je úniku. Z nozdier vyšiel horúci dych, ktorý ho popálil na koži. Ostne prechádzali od hlavy na chrbát, za ktorým sa vlnil dlhý chvost podobný najväčšiemu hadovi, akého kedy videl. Pred tým stvorením sa cítil maličký, slabý a bezmocný. Žlté oko sa ocitlo priamo pred jeho tvárou. Edmundovo telo vnútri horelo, akoby namiesto krvi mal lávu. Urobil krok dozadu, potom ďalší, no drakanovi stačilo natiahnuť krk a hneď bol pri ňom.

„Však mi neublížiš? Nie? Tak ja už pôjdem,“ a v tom momente vystrelil dole údolím. Nerozmýšľal, čo robí, iba bežal rýchlo ako vládca, ako mu nohy stačili. Trielil údolím, potkýnal sa a padal. Za sebou počul drakana, ktorý dunel v uzavretom priestore. Ozval sa rev, pri ktorom sa pokojne celý svet rozpadnúť na malé kúsky.

Vedel, že mu neunikne, vedel, že je voči nemu bezmocný. Bežal, spadol, postavil, opäť sa potkol a spadol. Pred sebou mal porozhadzované kosti, ktoré kedysi patrili ľuďom. Nevedel, čo robí. Za sebou cítil veľký tieň, ktorý hrmel ako búrka. Jeho dupot kolísal zem. Výtrysk ohňa v sekunde spálil pne stromov do tla. Údolie sa náhle končilo skalnou stenou. Ocitol sa v slepej uličke, odkiaľ nebolo úniku. Na konci nozdier videl rozpálené uhlíky, ktoré žltli a červeneli. Vtedy si uvedomil, že je koniec. Drakan s ním nebude vyjednávať. Jeho slová sa od neho odrazia ako kamene od skaly. Nepomôžu prosby. Nič.

Pred sebou videl celý svoj život; otca, chatrč, jazero, les, kde žil. Myslel na Ramonu, na jej tvár a oči, v ktorých našiel čosi, o čom netušil, že by mohlo existovať. Teraz vedel, že s ňou chce byť, že by ju už nikdy neopustil. Myslel na to, že učenie Chodcov zanikne, že svet upadne do nevedomosti, z ktorej sa viac nedostane, lebo svet nadobro bude patriť uzurpátorom vydávajúcim sa za bohov, že tisícročné úsilie a hľadanie vyjde navnivoč - všetko len preto, že sa dostal do úzkych, že sa postavil do cesty drakanovi, voči ktorému bol bezmocný.

Hneval sa, že sa nechal tak ľahko nachytať, hneval sa na bohov, ktorí mlčali, ktorí neboli. Prečo sa teraz neukážu, ak vôbec sú? Mali byť ľudia odsúdení len na tých, ktorí boli viac ľuďmi ako bohmi? Krutí, zlomyseľní a mocichtiví? Bola to konečná. Srdce mu bilo ako o závod, žily na spánkoch bubnovali a ohlušovali mu vedomie. Myšlienky už pre-

stávali byť skutočné a sám cítil, že sa stráca pôdu pod nohami, pod svetom. Od samého zúfalstva napadla myšlienka – je to trest boha Faturu, že o ňom pochyboval. Zoslal toho tvora, aby ho zastavil, aby nešíril bludnú vieru. Nebol azda dôkaz, že sú Chodci v jeho nemilosti, keď všetci vymierali?

Oblial ho studený pot. Naozaj tak bolo! A on patril k najväčším hriešnikom a previnilcom. Zhrešil voči Faturovi, priečil sa jeho vôli a už nebude mať šancu zmeniť to, lebo pred sebou má neodvratnú smrť. S hrôzou sa chytil za tvár, padol na kolená a čo najúpenlivejšie sa začal modliť.

„Milostivý Fatur, odpusť mi hriechy, ktorými som sa voči tebe previnil. Bol som slepý a hluchý voči tvojmu hlasu a добрote, ktorou naplňaš celý svet. Och ty milý, milovaný, veľký...na oblohe...“ Vtom pocítil na tvári horúci dych drakana. Z vnútra jeho papule sa ozval drásajúci zvuk, ako keď sa o seba trú veľké balvany. Zasyčal. Oviaľ ho rozpálený vzduch ako z pahreby a hnilobný smrad. Na boku hlavy mu opálilo konce vlasov.

„Nie!“ zvolal z plného hrdla od strachu, ktorý sa už nedokázal ovládať. Hlava drakana sa mykla a Edmundova noha sa ocitla v jeho papuli ako v kliešťoch. Vyhodil ho do vzduchu ako bábku, kde ním otočilo a dopadol na chrbát. Pri dopade na zem niečo cinklo.

Drakan ho zdrapil za ruku a vrhol o skalú. Nastal tvrdý úder. Do hlavy mu strelila ostrá bolesť. Pred očami sa mu všetko zahmlilo. Pokúšal sa zaostriť zrak. Začala sa mu črtať veľká čierna silueta. Chvíľu chcel veriť, že to je len sen, ale keď naberala jasnejšie črty, videl, že to bolo iba zbožné pranie. Objavil sa pred ním rad ostrých zubov. Zdalo sa, že sa drakan zaškľabil. Edmund sa plazením pokúšal ujsť, ale bola to márna snaha. Opäť letel, dopadol na tvrdú zem. Do očí mu čosi odrelo – zlatistý valček od Romera, ktorý vtedy cinkol, keď mu vypadol z vrečka. Ten zvláštny predmet, ktorý toľko krát držal v rukách a dumal nad ním, zrazu akoby ožil. Jedna jeho strana, kde sa nachádzalo priesačné hrejivé sklo, blikala. Siahol po predmete. Celý vibroval. Dotkol sa značky F na jeho tele. Stalo sa niečo neobyčajné – z miesta, kde sa nachádzalo sklo vyrazil červený svetelný pás, takže celá vec vyzerala podobná meču.

Drakan okamžite zbystril pozornosť. Zdalo sa, že zaváhal. Zastal. Edmund vyjavene pozeral na to, čo sa práve stalo. Dvakrát sekol do vzduchu svetelným mečom. Zdalo sa, že sa úlohy medzi nimi vymenili. Drakan vystrašene pozeral na predmet v jeho rukách.

„Ty utekáš?“ spýtal sa ho Edmund a švihol mečom pred drakanom.

„Bojíš sa tohto?“ Drakan spätkoval a už nevyzeral ako hrozivá príšera. Jeho prenasledovateľ čoraz viac sebaisto išiel oproti nemu. Žlté, pred chvíľou tak hrozivé oči, stratili všetko strašidelné. Vypustil slabý žltý plameň, ktorý vzápätí zhasol. Prednou labou presekol vzduch. Edmund vykročil smerom k nemu.

„Tak pod', ukáž, čo dokážeš!“

Drakan roztvoril doširoka papuľu a zareval. Presunul váhu na zadné nohy, napol krídla a vyrútil sa celou svojou veľkosťou na Edmunda krčovite držiaceho meč. Reval ako život, svoju papuľu a laby s ostrými pazúrmí mieril rovno na Edmunda. Ten sa rozbehol na neho a sekol mečom z celej sily do jeho tela.

Ozval sa pukot. S údivom sledoval, ako sa telom pokrytým ostňami širia vlásočnice puklín, ktoré sa zväčšovali, až sa menili na široké trhliny. Čosi treslo a telo drakana sa začalo rozpadat' ako váza, ktorá dopadne na tvrdú dlážku a premení sa na tisíce črepín. Prekvapene pozrel na svietiacu čepel' meča. Že by v nej bola sila porážajúca drakana? Neveriacky sa obzeral okolo seba, ako keby čakal, že každú chvíľu sa odniekiaľ vyrúti netvor, aby ho zabil, ale nikde nič iba hlasy vtákov kdesi ďaleko. Trvalo mu hodnú chvíľu, kým naozaj uveril, že nebezpečenstvo je zažehnané, že drakana niet, že on, Edmund, žije, že sa nepodobá na kosti tých, ktorí tu pred ním ležali.

Spev vtákov zaznel o čosi výraznejšie. Započúval sa do tých lahodivých zvukov, ktoré mu robili dobre. Zažihali plamienok kdesi v jeho vnútri, ktorý zhasol, keď šiel dusivým lesom prenasledovaný drakanom. Teraz sa zdalo, že do lesa aj do neho samotného zavítal život. Zatvoril oči tak, ako ho učil Kliment pri hľadaní cesty. Les spieval nádhernú pieseň a on mohol vidieť nekonečnú nádheru všetkého, čo sa na zemi

nachádza. Pomedzi tie hlasy prerážal jeden výraznejší. Predieral sa kdesi zozadu, z veľkej diaľky. V jednu chvíľu sa vytrácal, potom sa opäť ukázal, ale nevedel, ako by ho mal uchopiť. Znel inak ako ostatné, nebol spevavý ako slávičí hlások, ale on mu rozumel viac ako všetkým ostatným.

Nad to všetko vystúpil ten hlas kamsi vysoko, bol jednoduchý, nie tak melodický ako ostatné, ale držal celý svet pokope. Chcel ho počuť viac a viac. Bol jasný a zrozumiteľný. Videl očami tohto tvora, krajinu pod sebou, ako sa mu to zdalo mnohokrát v sne. Mal pod sebou husté lesy, za ktorými videl zasnežené hory. Zviera zletelo do lesa. Vyhýbalo sa stromom, ktoré sa okolo neho mihali vo veľkej rýchlosti. Pred ním sa zjavila skalná stena. Sadlo na konár oproti nej. Pozeralo sa na človeka, ktorý tam stál. Tým človekom bol on. Otvoril oči.

Pred sebou na pni starého práchnivého stromu uvidel sedieť sovu. Hlavu so šedobielym perím v tvare srdca mala otočenú k nemu. Hľadela na Edmunda svojimi čiernymi výraznými očami, ktoré sa mierne ligotali. Svojím prenikavým pohľadom hľadela kamsi hlboko do jeho vnútra.

„Matilda!“

Zviera zatrepalo krídlami. Prestúpilo na pni, mierne sa naklonilo dopredu. Švihlo krídlami a vznieslo sa do vzduchu. Natiahol ruku pred seba. Sova na ňu dosadla. Chrbtom prstov ju pohladil po hlave, po krku aj

chrbte. Vyšiel z údolia na cestu. Sova medzitým vzlietla a ako šiel, sprievádzala ho. Občas sa pri ňom zastavila. Sadla mu na ruku. Čosi jej rozprával, hoci nemusel, lebo všetko vedela. Bol šťastný, že už nejde sám, ale že má niekoho pri sebe.

Na konci cesty uvidel jasný svetlý pás rozsiahlej plochy jazera. Zhodil zo seba šaty. Rozbehol sa k jeho hladine. Breh pozvoľna klesal a ako kráčal, cítil, že sa mu pôda pod nohami mení z pevnej, pokrytej príjemnými travinami, na blatistú a lepkavú. Voda pozvoľna objala jeho chodidlá až k členkom. Edmundovým telom prešiel príjemný osviežujúci pocit. Striasol sa od chladu, ale napriek tomu postúpil ďalej, takže mu voda siahala powyše kolien. Triaška postupne opadla a on sa nahol a rukami nabral za hrst' chladnej tekutiny. Čosi mu pretieklo pomedzi prsty, zvyšok ako v krčahu nadvihol powyše hlavy a vylial na tvár, odkiaľ sa preliala k hrudi a prúdmi po zvyšku torza. Prstami a dľaňami si pretrel tvár, z ktorej zotrel nečistoty, takže sa nakoniec cítil takmer čistý.

Pozrel sa na slnko, tú veľkú ohnivú guľu, a takmer sa mu zdalo, že má tvár. Ozajstnú ľudskú tvár, okolo ktorej vejú zlatisté vlasy, a že sa každú chvíľu vynorí spoza konca jazera v celej svojej postave. Zdvihol ruku, aby si zaclonil oči a lepšie sa prizrel a naozaj; možno to bola sekunda, zlomok času tak nepatrný, že sa ani nedal zaznamenať, sa mu zdalo, že naozaj vidí jeho krk, plecica a konce ramien. Vynárala sa pred ním obrovská postava nadpozemskej bytosti, ktorá obsiahne celý svet.

Musel mrknúť viečkami, aby oddýchol svojim slabým pozemským očiam, ale vtedy všetko zmizlo a bol pred ním iba slnečný disk.

29. kapitola – Mesto Chodcov

Nebo sa zatiahlo. Ťažké čierne mraky spadli z výšav na krajinu, ktorú obchytli v širokom, nepríjemnom stisku. Spustil sa chladný víchor, ktorý sa zosunul z kopcov, aby bičoval mesto na jednom z hrebeňov, ktorý trčal uprostred. Prinášal so sebou ostré ľadové vločky, ktoré sa zarezávali do všetkého, čo im stálo v ceste. Koruny stromov boli nimi obsypané, vošli aj do kôry aj do nepatrných pórov, kde sa skrýval hmyz zaskočený krutým počasím, ktoré dorazilo do vysokých hôr.

Vietor čoraz viac naberal rýchlosť a celou silou sa opieral do skál a stien Ernaku, ktorého nepatrné svetlá žiarili v noci ako mihotavé hviezdy. Bolo to jediné obývané miesto široko-d'aleko. Poskytovalo dokonalý úkryt Chodcom, až kým si nezačali zahrávať s oveľa väčšou mocou, proti ktorej sa nemali ako ubrániť. Po nich miesto obsadili rebeli, ktorí z neho urobili svoju dokonalú skrýšu. V dolnej časti sa nachádzali početné terasy vytvárajúce oporu kopca. Terasy nielen že podpierali stavby, ale slúžili aj na odvádzanie vody a navyše poskytovali miesto pre hliadky, ktoré takto chodili po obvode mesta a mali výhľad do širokej krajiny, kde pod sebou videli, doliny popretkávané ostrovčekmi hmiel alebo oblakov, ktoré nedokázali vyjsť až hore na nebesia a ostali uväznené dole na zemi. Proti sebe mali ostré vrcholky protiaľľých kopcov, za ktorými sa rozťahoval mohutný pás ďalších hôr. Dva

rady bielych múrov uzatvárali široké schodisko, ktoré prudko stúpalo hore, kde končilo malým námestím, obkoleseným vysokými stenami s početnými oknami. Lenže ani to nebolo srdce Ernaku. To sa nachádzalo na samotnom vrchole kopca, kde stál chrám s modrými stenami.

Ernak bol v skutočnosti spleť chrámov a budov obopínajúci kopec. Pre neznaleho predstavoval bludisko chodieb, v ktorom sa dalo ľahko stratiť. Rebeli využili neblahý osud, ktorý Chodcov postihol a vyplienili všetko, čo po nich ostalo, lebo strážcovia poriadku si okrem ich životov nevzali nič. Spočiatku si tu založili dočasný tábor, z ktorého vyrážali na zlodejské výpravy do okolitých kráľovstiev a usadlostí nepatriacich nikomu. Nakoniec si uvedomili výhody toho miesta, ktoré bolo dostatočne nedostupné a poskytovalo im kvalitný úkryt a usadili sa v ňom natrvalo. Bola ešte jedna skutočnosť, ktorá ich držala v Ernaku – veci, ktoré sem po celé stáročia prinášali Chodci.

Iba sťažka by ich mohli nazvať pokladmi. Zväčša boli zvláštne a nezrozumiteľné, že sa ich pre istotu nedotýkali. Tušili však, že majú hodnotu, len bolo potrebné vedieť, ako k nim prísť a pochopiť. Ako prvý prišiel Hoplit na to, že medzi vecami sa nachádzajú zbrane. Objavil ručnú palebnú zbraň, pomocou ktorej chcel zosadiť Barabáša a ovládnuť rebelov. Dopustil sa však chyby a prišiel o život a vodca rebelov spoznal, že má zbraň obrovskej hodnoty. Začal preto skúšať ostatné veci, medzi ktorými objavil také, ktoré dokázali roztrhnúť skalú akoby bola z

papiera. Jediná vec, ktorá ho trápila, bol výskyt drakanov v lesoch severne od hranice Gorinu, proti ktorým bol bezmocný. Žiadna zbraň ich nedokázala zabiť.

Tú noc ma nočnú službu Matvej. Hliadkoval na južnej strane, odkiaľ bola jediná ako-tak schodná cesta k mestu. Vietor mu bičoval do tváre. Striasol sa a zavil ešte viac do hrubého plášťa. Pozrel hore na oblohu, kde sa medzi roztrhanými oblakmi ukázal kotúč mesiaca.

„Vždy, keď ho vidím, je mi ešte viac zima,“ povedal do tmy druhému hliadkujúcemu, ktorý vydal nezrozumiteľný zvuk, čo mohol znamenať neurčitý súhlas.

„Vieš, že mi vždycky vyjde služba, keď je zima ako v psinci?“

„Nehovor. Je mi to jedno.“

Matvej nespokojne pokýval hlavou. „Tebe je všetko jedno.“

Postavil sa, aby si natiahol údy a trochu sa mu rozhýbala krv, lebo zo strnulosti mu bola ešte väčšia zima. Pred očami sa mu čosi mihlo.

„Vidíš to?“ povedal druhému.

„Čo?“

„Niekto sem ide.“

„Ktorý blázon by sem šiel v tomto počasí?“ skonštatoval ten druhý.

„Tam, pozeraj.“

Chvíľu bolo ticho, ktoré prerušil drsný hlas druhého.

„Veruže máš pravdu. Aj mne sa čosi zamarilo.“

Tieň sa pohol. Strážnici vytiahli meče, ktorých čepele sa zaleskli v mesačnom svetle.

Z tmy sa vynorila postava nízkeho muža s dlhými vlasmi a skoro detskou tvárou. Plášť mal okolo drieku prepásaný motúzom, aby sa kryl pred nečasom. Bolo na ňom vidieť únavu.

„Kto si?“ zakričal Matvej. Dlho bolo ticho, potom sa zdola ozvalo.

„Chodec.“

To slovo zarezonovalo v ušiach obidvoch strážnikov. Ernak bol mestom Chodcov, ale tí už nežili, toľko vedeli. Počuť od niekoho, že je Chodec, znelo zvláštne.

„Nech si, kto si, budeme ťa musieť zadržať.“

„Nedbám.“

„Len sa nerob hrdinom,“ varoval ho ten druhý a vynoril sa z tmy hneď pri Edmundovi.

Strážnici ho obstúpili a zviazali mu ruky.

„Načisto si sa zbláznil, blúdiť v takomto nečase po horách?“

Viedli ho hore strmým schodiskom hore do mesta. Ocitli sa na úzkom námestí pred chrámom s modrými stenami. Edmunda sa zmocnil prazvláštny pocit. Toto bolo miesto, kde žili Chodci a odkiaľ vyrážali na cesty. Priam cítil ich dávnu prítomnosť, ktorá sa teraz premenila na nejasné tiene sprítomnené siluetami budov. Prešli na veľké nádvorie Ernaku nachádzajúce sa v južnej časti. Myslel na to, že je posledným

Chodcom, posledným z tých, ktorí vybudovali toto mesto. Báľ sa priznať, že ním naozaj je. Ak by si to pripustil, hneď by sa všetko rozplynulo – a nebol by Chodec, prebudil by sa z dlhého sna a bude tým obyčajným bylinkárom ako kedysi. Nič sa nerozplynulo. Bol tu a bol Chodec. Jediný a posledný z toho rádu, ktorý kedysi bol taký mocný, že sa ho zľakol aj samotný Gorin. Jeho minulosť sa mu zdala vzdialená. Starobylé stavby na neho pozerali. Zdalo sa mu, že počuje: „Kto je tento tu? Chodec?“

Odpovedal im: „Som Chodec. Idem zachrániť, čo ste toľké roky budovali. Som tu, lebo ste boli predo mnou.“ Do tváre mu vrazil ostrý vietor mrazivú odpoveď.

Ledva držal otvorené oči, lebo ak by ich otvoril, snehové vločky by ich nemilosrdne prepichovali. Spod sliepňavého svetla fagle, ktorú držal v rukách strážnik pozoroval starodávne budovy zvrásnené ako čelá mudrcov. Teraz v nich namiesto Chodcov sídlili rebeli.

„Hnusný čas,“ ozval sa strážnik. „Už aby mi skončila služba. Dám si polievky. Nevieš si ani predstaviť, ako na ňu teraz myslím.“

„Tiež by som si dal,“ povedal druhý.

„Jedlo je najdôležitejšia vec na svete. Ach,“ vzdychol si. „čert to ber.“ Edmund mu skočil do reči.

„Prečo nejdeme dnu?“

„Musím čakať na rozkazy. Nikomu sa voľajako nechce vyjsť von.“

„Počkali by sme aspoň niekde v predsieni. Len nech nie sme na vetre.“

Strážca zaváhal.

„Nie je až tak zle. Zažili sme tu aj horšie časy. Toto je nič.“

30. kapitola – Barabáš

V niektorých oknách modrého chrámu svietili nejasné žlté svetlá jeho obyvateľov. V ňom si urobil svoje sídlo vodca rebelov Barabáš. Vybral si veľkú miestnosť, ktorú zaplnil množstvom cenných predmetov z početných lúpežných výprav; všetky jej kúty, ako aj zem boli pokryté bohatstvom; zlatými mincami, drahokamami, vzácnymi kožušinami a všemožnými drahými zbytočnosťami. Ležal vo veľkej posteli, na jeho hrudi spočívala hlava Zamy, ktorá ho hladila po bruchu.

„Dobijem pre teba svet. Chceš?“

„S tou bandou gaunerov?“

Barabáš sa rozčúlil. Zasa ho provokovala.

„Viem ich viesť ako vojakov.“

Čudoval sa, že jej to musel vysvetľovať, žene, ktoré nepovažoval za hodné toho, aby rozumeli umeniu boja. Pri Zame však chtiac-nehtiac robil jednu výnimku za druhou.

„Jediné, po čom túžia, je mať fľašu v jednej ruke a kus mäsa v druhej.“

„Sú to hlupáci, ale keď im dáš trochu rozumu, sú ani Uldinovia a Gorin dokopy.“

„A ty budeš nebudaj dobyvateľ, však?“ zatahla posledné slovo, čím ho ešte viac popudila. Nemal chuť niečo jej dokazovať. Chcel sa odvrátiť, ale keď si uvedomil, že by jej tým potvrdil, čo povedala, pokračoval:

„Nedobyl som azda tieto poklady?“ Neodpovedala. Tvárila sa, že spí.

Nemohol sa jej nabažiť, čoho si bola vedomá. Utešoval sa, že ju má. Dlho hľadal poriadnu ženu, ktorá by sa mu hodila. Táto bola zo všetkých najhoršia, možno preto sa nemohol od nej odpútať.

Ktosi zaklopal na dvere. Dunivý zvuk sa votrel do izby. Vždy ho rozčúľilo, keď ho niekto rušil v posteli.

„Čo je?!“

V poodchýlených dverách sa zjavila Yongova hlava. Zdravým okom nahliadol do vnútra.

„Je tu nejaká návšteva. Myslím, že by ste mal prísť.“

Chcel ho okríknúť, ale nakoniec si uvedomil, že by mu prišlo vhod vyjsť na vzduch. Zo svojej izby už nevyšiel von celých päť dní.

„Ostaň ešte tu. Nechcem byť sama.“

Barabáš si obliekol nohavice. Schytil do ruky košeľu.

„Veď ani so mnou nehovoriš. Celé dni by si iba ležala ako krava.“

Zama vybuchla.

„Ty mi nebudeš hovoriť krava! Vieš,“ začala so zmeneným hlasom, „nedávno som rozmýšľala, koho mi pripomínaš. Chceš to vedieť?“

Barabáš na seba hodil košeľu. Obul vysoké kožené topánky.

„Mne je to jedno.“

„Paviána.“

„Naozaj?“

„Keď som bola malá, do našej dediny prišli komedianti. Mali so sebou klietku, kde bola škaredá opica, ale bolo na nej niečo milé. Dokonca sa zdala byť rozumná.“

„No vidíš,“ rozhodil rukami. „A s takým chrápeš.“

„Ja viem,“ začala si vyzliekať halenu, ktorá jej zakrývala prsia. Zložila jedno ramienko, presúvala ho pomaly po pleci dole.

„A nemám sa za čo hanbiť,“ odhalila si prsia. „Alebo sa mám?“ pozrel na ňu divokými očami. Ešte aj po toľkých dňoch zahorel po nej túžbou, keď uvidel jej nahé telo so zvodnými krivkami.

„Pod' ku mne, pán môj,“ stiahla zo seba prikrývku. Ležala pred ním nahá, opierala sa o záhlavie postele. Roztiahla nohy. Oči mu zamierili priamo k jej lonu. Odhalené pohlavie ho okamžite pripravilo o rozum. Už nič naokolo nevidel, iba svoju túžbu, ktorá v ňom rástla ako veľké zviera. Porazil by teraz aj tigra, keby mu stál v ceste, no pred sebou mal Zamu, a tá vedela takisto poriadne škriabať. Dotkol sa jej okrúhlych bokov.

31. kapitola – Nezmeníme svet

Mrzli zo dve hodiny. Večer plynul pomaly. Ostrý vietor fúkal čoraz silnejšie a nedalo sa pred ním ukryť. Čakali na príchod vodcu rebelov, ktorý sa veľmi neponáhľal. Edmund nad ním dlho premýšľal. Zatiaľ nenatrafil na nikoho, kto by mal o ňom dobrú mienku, ale Kliment mu veril. To niečo znamenalo. Musel ho získať na svoju stranu, hovoril si, hoci nemal poňatia, ako to celé dopadne. Dvere na budove, z ktorej si rebeli urobili veliteľstvo, sa konečne otvorili. Vyklonila sa hlava bradatého muža, ktorý prv než sa ozval potiahol nosom a odpľul si.

„Môže ísť dnu,“ povedal dutým hlasom a hneď sa ukryl dovnútra pred nepríjemným vetrom.

„Bolo načase,“ potešil sa strážnik a šťuchol do Edmunda.

Dnu bola tma a zima, ale vždy miernejšia, aká panovala vonku. Na bočných stenách horeli fakle, medzi nimi viseli hrubé látky, ktoré mali chrániť stenu pred chladom. Na sebe mali veľmi jemné obrazce, ktoré však pre tmú poriadne nevidel. Edmunda posadili na stoličku uprostred miestnosti. Z tmy sa vynorila postava muža s dlhými čiernymi vlasmi popretkávanými sivými priadzami, dlhou bradou a s výraznými očami. Podchvíľou sa usmieval a hneď na to sa tváril zlovestne. Mal pred sebou Barabáša, vodcu rebelov. Hoci ho nikdy nevidel, spoznal ho okamžite.

„Koho nám tu všetci čerti nesú?“ zastrihol prstami, na ktorých zasvietili zlaté prstene. „Zablúdil si počas snehovej búrky a došiel až sem. Mám pravdu?“ skonštatoval, ako keby ho chcel naviest' na správnu odpoveď.

Musel byť podozrievavý, lebo jedine tak sa dalo prežiť v drsnom svete.

„Nie, nezablúdil. Hľadal som Ernak. Ako vidím, podarilo sa mi to.“

Muž pred ním sa prechádzal pomaly po miestnosti. Mal na sebe košeľu a koženú vestu z varenej kože. Zasmial sa.

„Ktože si, keď ideš nocou? Ako vidím, nie si trpaslík ani muž.“

„Dobrého sa veľa neurodí,“ pohotovo mu odpovedal.

„Asi máš pravdu, ale neodpovedal si mi.“

„Som Edmund Jazerný, Chodec.“

Odpovedal tak, aby to všetci počuli.

„Chodec?!“ vyprskol Barabáš. „Čo to vravíš, chlapče? Chodci už predsa vymreli. Zmýlil si si cestu. V Ernaku ich dávno niet. Vráť sa odkiaľ si prišiel.“

„Poznal som Klimenta, Chodca. U neho som zložil prísahu a teraz som aj ja Chodec.“

„Muselo sa ti pomútiť v hlave. Chodci už nie sú. Nepočul si ma? Na vlastné oči som ich videl zomierať. Strážcovia poriadku im stínali hlavy, ktoré padali na zem ani zhnité ovocie. Aj v tejto miestnosti ich bolo mnoho. Pamätám si krv, ktorá tiekla potokmi. Tých, ktorí utiekli, prenasledovali a pozabíjali tiež. Nie, Chodcov už niet,“ skonštatoval nakoniec.

„Šéfe, čo sa s ním prepierate. Vyriešime to rýchlo. Hodíme ho do žalára, trochu na neho pritlačíme a uvidíme, kto je,“ vsunul sa do debaty Yong, ktorý jedným okom podozrievalo hľadel na Edmunda pred sebou.

„Pokoj, Yong. Ty by si hneď každého zatváral do žalára.“

„Mali by sme si dávať pozor. Nikdy neviete.“

„Prestaň. Náš mudrc a jasnovidc Mengus povie, či tento samozvaný Chodec ním naozaj je alebo si vymýšľa.“

Slepec vystúpil z tieňa. Na tvári mal opäť zvláštny výraz, kedy sa zdalo, že slepými očami hľadí kamsi do inej krajiny. Pod očami mal zvráskavenú kožu podobnú láve, ktorá prirýchlo stuhla. Zdalo sa, že za posledné dni ešte viac ostarel.

„Mengus, čo hovoríš?“ obrátil sa k nemu Barabáš. Jasnovidc sa zahĺbil do svojej mysle. V tme vyzeral priam strašidelne. Po chvíli otvoril oči.

„Pozrel som sa naň z iného sveta. Okolo seba má čosi zvláštne, ťažko uchopiteľné. Dlhو som sa s tým nestretol. Kedysi dávno som to čítal v človeku, ktorý bol Chodcom,“ povedal jasným hlasom.

V miestnosti sa rozhostilo ticho. Barabáš si hosťa starostlivo prezrel.

„Mengus povedal jasne. Naozajstný Chodec,“ nechcelo sa mu veriť. „Ty musíš byť posledný, ktorý ostal.“

Obišiel ho zozadu, aby si ho lepšie prezrel.

„Odkiaľ prichádzaš? Nechaj ma hádať – pochádzaš zd'aleka, čo pri Chodcoch nie je až tak nezvyčajné,“ dodal ako na dôvažok.

„Miesto, z ktorého pochádzam je naozaj ďaleko. Idem z kraja na západe za veľkou púšťou desať dní chôdze od Charatonu. Nie je to kraj bohatý, nespieva sa o ňom v povestiach, zato je krásny a prívetivý k životu. Je v ňom veľa riek a lesov.“

„Charaton? Hmm. Ten je vari na konci sveta. Prečo ideš tak dlhú púť až sem, do Ernaku?“

„Môj učiteľ Kliment ma poveril úlohou zničiť Gorin.“

Jeho slová museli pre tých mužov znieť poriadne pritiahnuté za vlasy. Barabáš sa rozosmial na plné ústa. S ním aj ostatní muži okrem Mengusa.

„Nevedel som, že sa z teba vykl'uje šašo.“

„Tak, šéfe. Hotový princípál.“

„Ty čuš!“ zahriakol Yonga Barabáš a obrátil sa k Edmundovi. „Prečo by si chcel zničiť Gorin odhliadnuť od toho, že Chodcov skoro celkom vyhubil?“

„Gorin začal vojnu proti Chodcom, lebo sa obával, že nájdú pravdu. Pravda je jeho slabina. Teraz sa táto vojna musí rozhodnúť. Ak nie teraz, potom nikdy.“

Pozrel na Edmunda. Zdalo sa, že myslí vážne, čo povedal. „Ty chceš dobyť Gorin, najväčšie a najsilnejšie kráľovstvo na svete, pred ktorým s pokorou kráčajú králi?“ Edmund prikývol.

„K tomu budem potrebovať vašu pomoc.“

Barabáš privrel oči, ostali z nich iba úzke štrbiny.

„S tým ti nepomôžem, chlapče.“

„Nie je iná možnosť,“ trval na svojom, ako keby Barabáša ani nepočul.

„Teraz sa s tebou budem snažiť rozprávať trošku vážne,“ povedal.

„Skúšal som to. Teda nie dobyť Gorin, to by mi ani vo sne nenapadlo, ale rabovať na jeho hraniciach. Mali sme jeden výpad, potom ďalšiu výpravu a pri každej som prišiel o polovicu mužov. Len tak,“ luskol prstami. „Hranice strážia drakani. Nikto cez ne neprejde.“

„Drakanov sa nebojím,“ povedal rázne. Rozhovor s Edmundom sa Barabášovi zdal čím ďalej neuveriteľnejší.

„Naozaj? Vidíte,“ obrátil sa k svojim druhom, „našiel som človeka, ktorý sa nebojí drakanov! Mali by ste sa od neho učiť odvahy.“

„Jedného som skolil. Urobím tak aj s ostatnými,“ trval na svojom. Zdalo sa, že neznámy to myslí vážne. Javil sa čím ďalej tým záhadnejší, ale mal aj v sebe niečo presvedčivé.

„Musel si si ho s niečím pomýliť. Možno si zabil aligátora, ale nie drakana.“

„Nezmýlil som si ho. Prechádzal som lesom drakanov, ktorý sa nachádza za kráľovstvom Uldinov na sever od hraníc Gorinu, keď som smeroval do Ernaku. Dostal som sa do údolia, vtedy na mňa zaútočil. Myslel som, že je po mne, kým som nemal v ruke toto,“ z vrečka vybral zlatistú trubičku, ktorú získal od Romera.

„Čo to má byť? Hračka pre deti?“ Edmund zatlačil gombík a z rukoväte vyrazila čepel meča, ktorá svietila červenou farbou ani oheň. V tvári sa im zjavil úžas.

„Získal som ho od takzvaných bohov.“

Barabáš venoval predmetu dlhý skúmový pohľad. Konečne sa ozval.

„Čo myslíš tými takzvanými bohmi?“

„To je sila a slabina Gorinu.“

Vypol svietiaci meč, ktorý sa vrátil späť do rukoväte.

„Teraz mi musíš všetko vyrozprávať, Chodec. Pekne, pomaly a nevynechaj nič.“

Konečne si získal jeho pozornosť.

„Počas cesty sem ma Kliment učil pravdy Chodcov, ktoré odhaľujú stopy minulosti. Mali tušenie, že svet je iný, než si myslíme. Spočiatku som o tom pochyboval. Vzal ma do pútnického mesta Charatonu, kde som mohol vidieť lietajúcich bohov. Žiaľ, prišli ta i strážcovia poriadku a Kliment zomrel. Mne sa podarilo ujsť. Putoval som púšťou ako mi bol povedal, keď som náhodou natrafil na zomierajúceho muža menom Romero. Dozvedel som sa, že patrí k tým, ktorí lietajú po oblohe, o ktorých si ľudia mylne myslia, že sú bohmi. Lenže pravda je iná. Nebol bohom, ako ani Fatur ani jeho ostatní pomocníci. Svet sa nezrodil z výbuchu sopky, ako ľudia veria, ale existoval dávno pred tým. Bol veľký, priam obrovský. Dostal sa však do skazy...“

Porozprával im celý príbeh o ľudstve tak, ako ho vedel od Rome-
ra a Klimenta. Svoje rozprávanie zakončil: „Preto rozhodli, že sa Chod-
cov zbavia a oni budú môcť naďalej neohrozene a už navždy vládnuť.
Pravda sa mala navždy stratiť zo sveta. Kliment ma poveril úlohou, aby
som prišiel sem a vyhľadal Barabáša, ktorý by mi v tom mohol pomôcť,
a tak som tu.“

V miestnosti zavládlo ticho. Všetci prekvapene hľadeli na Edmunda. Za
múrmí domu bolo počuť zúriť víchricu, ktorá prerážala cez škáry.

„Uznávam, že ma udivilo, čo si povedal,“ začal Barabáš prerušiac hl-
boké ticho. „Ani mňa neteší ako sa vo svete majú veci,“ pohladil si
bradu, „ale aj tak nevidím dôvod, prečo by som na tom mal niečo
meniť.“

Stál voči Edmundovi v priamom postoji. Zdalo sa, že je pevne
rozhodnutý. Varovali ho, že Barabáš je nevypočítateľný, ale nerátal s
tým, že povie nie na niečo, čo mohlo zmeniť celý svet. Nemal priprave-
nú odpoveď, a tak sa na neho nechápavo pozrel a spýtal sa: „Nie?“

„Uši máš v poriadku.“

„Lenže prečo?“

„Pýtaš sa prečo? Na to existuje ľahká odpoveď – lebo nemáme ani naj-
menšiu šancu. Možno máš zbraň, ktorá porazí drakana, hoci som ne-
videl, ako to dokáže,“ poznamenal akoby mimochodom, „ale to nebude
stačiť, aby sme porazili ich armádu. My svet nezmeníme.“

32. kapitola – Vrstvy času

Matilda poletovala v ovzduší. Roztiahla krídla naširoko a nechala sa vyniesť hore po stúpajúcom vzdušnom prúde. Edmund ju pozoroval zdola od mesta. Zatvoril oči. Spočiatku bola tma, no po chvíli sa obraz rozostřil a zrazu videl všetko pod sebou očami sovy. Nevedel, ako to dokáže. Robil len to, čo mu hovoril Kliment, keď ho učil umeniu hľadania cesty. Vnútorným zrakom sa preniesol do Matildy. Zbadal aj seba ako sa opiera o múr, pod ktorým sa nachádzali terasy, ktoré ho podopierali. Zviera sa zvrťlo, otočilo opačným smerom, kde sa nachádzali hory s belejúcimi sa štípmi. Na ich konci sa nachádzala hranica Gorinu, ktorý sa z tohto miesta zdal vzdialený. Cítil nebezpečenstvo, ktoré z neho vialo.

Otvoril oči. Opäť sa ocitol na zemi, hoci ešte vždy vysoko, lebo z chrbta kopca mohol vidieť v dolinách prúdiť rieky pri pätách vrchov, ktoré vyzerali ako žily v ľudskom tele. Začínal chápať, prečo si Chodci vybrali toto miesto. Nachádzalo sa mimo ľudských sídiel, sotva o ňom mohol niekto tušiť, a keby aj vedel, stratil by sa v okolitých lesoch. Vedť i on skoro zabľúdil. Pomohla mu Matilda, ktorá sa vzniesla do vzduchu vysoko nad ním, odkiaľ videl, kam má smerovať.

„Kto sme?“

„Trpasľáci dneška, ktorí chovajú k pozostatkom obrov minulosti poverčivý strach.“

Naozaj sme iba trpaslíci? - položil si otázku. Neprevyšujeme v niečom našich predkov? Dlho hľadal odpoveď na otázku. Premýšľal nad ňou, trápil sa. Myslel pri tom často na Romera, ktorý z nejakého dôvodu unikol od tých ľudí, ktorí ovládali svet a chcel zomrieť na zemi. Bolo na ňom vidieť potešenie, že môže dýchať vzduch tu na zemi a už len pohľad na les ho naplňal blahom. Možno to niečo značilo. Nemohli sa im vyrovnáť vyspelosťou, ale museli mať niečo, čo tí druhí nemali.

Zamyslel sa nad Chodcami, ako sa vedeli spojiť s prírodou a svetom. Takmer cítil, ako v ňom tečie a prelieva energia v žilách. Dokázali by to aj ich bohovia pomocou svojej vyspelosti? Pochyboval o tom, lebo spojenie, ktoré sa mu za čas, kedy sa stal Chodcom, zmenilo pohľad na všetko. Videl kamsi pod povrch, ďalej, kam ľudské oko nedovidelo. Teraz už chápal, prečo mal prísť sem do Ernaku. Prúdila tu energia, aká na iných miestach nebola. Odtiaľ sa Gorin zračil ako čosi veľké, no odsúdené na zánik. Bol ako monštruózna stavba, no na hlinečných nohách. Poriadok sveta, ktorý bol doposiaľ, nemohol pokračovať ďalej. Útok Gorinu proti Chodcom predstavoval krčie umierajúceho zvieraťa. Budúcnosť sa mala zmeniť. Nevedel ako, ale muselo k tomu dôjsť.

Bolo potrebné nájsť slabé miesto nepriateľa a tam zaútočiť. Lenže kde? Ich slabinou bolo ich klamstvo, že oni sú bohovia a ľudia ich museli počúvať a veriť v nich. K tomu, aby ich presvedčili, museli sa

dostať do samého stredu ríše a tam jej zasadiť úder. Oproti nemu išla vysoká postava Barabáša, ktorý sa ponášal na nomáda aj na bojovníka voľajakej armády divochov. Bola pravda, čo tvrdili všetci, ktorí ho poznali, že sa mu nedá veriť, že je sebecký a hľadá iba na svoj prospech, ale cítil, že je v ňom viac. No možno ho pocit klamal.

„Pozoruješ okolie?“

„Nádherné miesto.“

„Tiež som sa dlho nemohol vynadívať,“ prisvedčil. „Možno sa ti nepáči, že mesto Chodcov obývajú rebeli ako my.“

„Aspoň niekto tu je. Inak by ho zarástol hustý les a navždy by sa stratilo.“

„Hovorí sa, že sme po odchode strážcov poriadku mesto vyplienili, ale nie je to tak,“ povedal. Bolo na ňom vidieť, že tým kamsi mieri.

„No, je pravda, že niečo sme si zobrali, ale nebolo toho mnoho. Chodci sa veľmi nezaujímalí o zlato a drahokamy.“

Edmund prikývol.

„Chcel by som ti niečo ukázať.“

Vyšli hore na plošinu k modrému chrámu. Odtiaľ prešli spleťou kamenných uličiek, ktoré lemovali nevelké domy s hrubými stenami, ktoré stáli okolo chrámu. Na konci jednej z nich uvidel priečelie širokej budovy, ktorá ešte vždy mala drevenú strechu.

„Chyba strážcov poriadku bola v tom, že im išlo len o životy Chodcov. Veci, ktoré tu ostali, ich nezaujímalí.“ Došli k budove, pred ktorou stála

stráž. „Môžete otvoriť,“ nakázal im. Pred nimi sa otvorili ťažké dubové dvere.

„Chodci túto budovu nazývali Enigma. Bola niečo ako ich chrám,“ vysvetlil Barabáš. Ovíal ich chladný vzduch, v ktorom bolo cítiť čosi zvláštne a tajomné. Edmund išiel dopredu, zatiaľ čo vodca rebelov sa držal za ním. Keď si oči privykli na tmú, začínali sa objavovať rysy vecí poukladaných na drevených regáloch a na zemi. Miestnosť nimi bola preplnená doslova na prasknutie. zviril sa prach, ktorý podráždil Edmundove zmysly.

Začal sa ho zmocňovať silný pocit ako vtedy, keď išiel smerom k Znameniu, k veľkému kolesu, ktoré Romero nazval kolotočom. Aj teraz to prichádzalo, bolo to ako by myriady hlasov chceli naraz prehovoriť každý iným jazykom. Ponášali sa na sopku, ktorá mala každú chvíľu vybuchnúť.

Barabáš sledoval, ako Edmund padol na zem skoro ako bábka, ktorú ktosi popustil a ona sa vlastnou silou nemohla udržať. Vo svojej mysli sa prepadol kamsi veľmi hlboko, pod storaké vrstvy času. Rútil sa čoraz nižšie ako do čiernej bezodnej diery. Ruky mu bezvládne prepádali popri tele, nohy strácali cit. Zdalo sa, že už nebude úniku, keď v tom sa odkiaľsi prirútil vták so srdcovitým perím na širokej tvári. Edmund s ťažkou otvoril oči a uvidel pred sebou Matildu, ktorá ho zachytila.

Zrazu sa cítil maličký, kým ona sa javila veľká, a tak mohol na ňu vysadnúť.

Leteli zvláštnou nesúrodou krajinou bez začiatku a bez konca, až natrafili na puklinu v priestore. Vtedy uvidel muža umučeného a pribitého na kríž. Ozvali sa slová jasné ako ranná rosa – „To bol náš spasiteľ,“ počul hlas.

„Prvé a posledné, čo sme videli. Hovorili sme mu – Pane.“

Obraz sa rozostrel a vystriedal ho ďalší.

„S týmto sme sa ako deti hrávali,“ hovoril mu obraz plyšového medveďa. „Okuliare s čiernymi sklami nám clonili oči pred slnkom. Nechcelo sa nám vždy nosiť ťažkú obuv, tak sme mali tenisky. Volantom sme riadili auto, ktoré išlo rýchlo ako víchor. Pozri! Aha! Jazda proti západu slnka, vietor vo vlasoch. Auto bolo rýchlejšie ako sto koňov. Toto je krásny pohár, však? Mal by si piť víno, ktoré rástlo v úhľadných viničiach. Toto je fotografia – cvak! – a už ťa mám. V prehrávači hrá platňa Beethovena. Deviata symfónia. Óda na radosť. Raz a tri – volám ti.“

Nezrozumiteľné obrazy - cudzie, zo vzdialeného sveta sa miešali vo víre, ako by ich strhla búrka. Najprv chcel pred nimi utekať ako pred nebezpečným tvorom, ktorý do neho zaryje ostré prehnité zuby s kvapôčkami infekcie, ktorá sa dostane do tela, do nervov a prenikne do mozgu – čistá a horľavá ako kyselina. Chcel utekať, lenže si uvedomil, že nemá telo, ani pevnú zem pod sebou, že vlastne niet kam.

Zakryl si uši a zatvoril oči, aby nevidel búrku obrazov za sebou. Obával sa, že nezvládne pozrieť na svet pochovaný stovky metrov pod zemou. Cítil, že k nemu prehovára, že naň upiera oči; zvedavé, chytré, ľudské oči túžiace po spáse, po odpustení, ktoré im nemohol dať. Nemohol vrátiť čas späť, nedalo sa zvrátiť, čo sa stalo. Vedel to. Búrka obrazov ho celkom pohltila.

Videl ten svet pred výbuchom sopky. Veľký, plný nádejí, objavovania sveta, pozerania sa na koniec vesmíru. Svet preplnený ľuďmi. Nebolo miesta, kde by ich nevidel. Takmer bohovia. Presne ako Romero, ktorý túžil po jedinom – zosadnúť z oblohy na zem a zomrieť kdesi preč od všetkého. Potom nasledoval výbuch a s ním prišli potoky krvi, výkriky, bolesť, sklamanie, zúfalstvo, beznádej. Prúdili ako rieky rozpalenými korytami, ktoré sa vylievali do mora plného černe.

Ozvali sa miliardy hlasov v náreku, ktorý nemal konca. Pukali kosti meniace sa na prach a krv sa vyparila zmenená na čiastočky, ktoré sa spojili v oblaky. Z oblohy sa spustil dážď, ktorý všetko pokrýval. Zmenil sa na šedú farbu. Bol to sopečný popol, ktorý chrlili nebesá a prikrývali celú zem, ktorá ešte vždy plakala, hoci už nebolo nad čím. Zanikla celá civilizácia. Mŕtvych už nikto nevzkriesi. Sila sa vyčerpala. Je pochovaná na dne mora. Beztvará a znetvorená. Ľudstvo odvíjala väč-

šia sila, ktorej nerozumeli, ktorá prišla z útrobov zeme, kam nemohli vidieť, lebo v nej prúdili rieky osudu.

33. kapitola – Truhlica

Prebral sa ležiac na lôžku. Čiernovlasá postaršia žena v dlhých ľanových šatách namáčala handričku do octu, ktorú mu prikladala na čelo. Ostrý kyslý puch ho prebral.

„Potrebujem hovoriť s Barabášom,“ bolo prvé, čo povedal, keď otvoril oči.

„Nie je tu,“ odpovedala mu po chvíli žena. Handričku mu zložila z čela, vrátila do misy s octom, ktorú vzala do rúk a postavila sa na odchod.

„Kde ho nájdem?“ Pozrela na Edmunda skoro vyčítavo, ako by bol malé neposlušné dieťa, ktoré robí všetko iné len nie to, čo má.

„Ja nič neviem.“

Vytratila sa. Ostal sám v neveľkej miestnosti. Nechcelo sa mu ležať. Odhodil od seba prikrývku.

Vyšiel na prázdne južné nádvorie. Zvyšok osadenstva rebelov išiel kdesi na výpravu s Barabášom alebo hliadkoval v okolitých lesoch. Zbadal ísť muža v čiernom rúchu. Zastavil ho. Jednu nohu mal drevenú, chýbalo mu aj oko a líce mu zdobila hlboká výrazná jazva. Sivé vlasy mu prepadávali do tváre.

„Neviete, kedy sa Barabáš vráti?“ spýtal sa ho. Muž na neho pozrel polopričettým pohľadom opilca.

„Bar...bar...“ ani nedokázal vysloviť jeho meno. Nechal to tak. Rozhodol sa na neho počkať. Našiel si miesto na jednej z terás, odkiaľ mal výhľad do dolín a na vrcholy protíahlých hôr. Kedysi toto miesto patrilo Chodcom, teraz rebelom. Prvých už nebolo, druhí podľa Klimenta predstavovali nádej. Teraz boli dedičmi toho, čo po celé stáročia hromadili Chodci. Všetko záležalo iba na tom, či sa mu podarí presvedčiť Barabáša, aby potiahol na Gorin.

Zbadal Matildu lietajúcu vysoko až kdesi nad oblakmi. Vyzerala ako malá bodka. Vznášala sa s rozťahnutými krídlami, zľahka vyletela o niečo vyššie. Zahúkala. Potom zletela o niečo nižšie. Vrátil sa na južné nádvorie. Z dolnej strany prichádzal huf mužov. Vyzerali ako mravce, ktoré sa vyvalili z mraveniska. Čoskoro ich videl zreteľnejšie. Vpredu išiel Barabáš v čiernom kožuchu, ktorý nadúvali poryvy vetra. Za opaskom mu svietil meč s bohato zdobenou rukoväťou. Baval sa s mužom pri sebe. Zdvihol hlavu k Edmundovi. Ich oči sa stretli. Čoskoro bol pri ňom.

„Edmund Chodec,“ ozval sa s miernym úškrnom. „Vidím, že si sa prebral.“

Edmund trochu zahanbene prikývol. Slabosť sa v týchto končinách neodpúšťala a odpadnúť neznamenal nič, čo by si rebeli mohli ceniť.

„Na Chodcov tie veci pôsobia inak než na ostatných ľuďí.“

„Poviem ti, vždy som o vás pochyboval. Cítili ste sa veľmi dôležití. Nerozumel som vám, ale keď som videl, že Gorin k vám poslal strážcov

poriadku pochopil som, že z vás mal strach. Vtedy, keď boli jatky, som sa ukrýval tu v jednej z uličiek,“ ukázal na miesto. „Poviem ti, nebol to jednoduchý boj. Vzдорovali strážcom poriadku veľmi dlho, ale neubránili sa neodvratnému. Keď odišli, prišiel som sem a pomáhal pochovávať Chodcov. Ľudia o mne hovoria, že som využil situáciu, ktorá sa stala, že som sa zmocnil majetku. Možno je to pravda, som aký som a nepohrdnem zlatom a drahými vecami, ale bezo mňa by toto mesto dávno spustlo a potulní zlodeji by ho dávno vyplienili. Z vecí, ktoré Chodci nazhromaždili by neostalo nič.“

Mal pravdu. Naozaj by bez Barabáša už Ernak nebol ničím a okolité stromy by ho dávno pohltili.

„Sprvoti sa mi zdalo,“ pokračoval, „že sa tu nachádzajú samé haraburdy, lenže potom šťastnou náhodou sme objavili toto.“ Z vrecka vybral pištoľ, ktorú vzal Hoplitovi. Barabáš sa obzeral okolo seba. Čosi hľadal. Ukázal na drevenú latu vzdialenú sedem krokov.

„Pozeraj.“

Nadvihol kovovú vec a stisol spúšť. Ozval sa hromový zvuk. Edmund vystrašene uskočil. Počul zvonivý smiech Barabáša.

„Všetci sa prvý krát zľaknú.“ Pozrel na drevenú latu, ktorá len pred chvíľou bola celá, no keď ju videl teraz, zostali z nej franforce.

„Nechci vedieť, čo to urobí s ľudskou hlavou. Bum!“ naznačil rukami.

„Neostane z nej nič.“

„S takou zbraňou sa nemôžete báť žiadneho nepriateľa,“ usúdil.

„Tá tvoja vecička tiež nebude na zahodenie, keď vravíš, že si ňou skolil drakana. S týmto,“ pozrel na pištoľ, „som ho ani neškrabol.“

„Prečo potom nechceš ísť proti Gorinu? Ak by si ho dobyl, nemal by si súpera a stal by si sa pánom sveta.“

Barabáš pokrčil obočie, oči sa mu stiahli do úzkych štrbín. Spomenul si na Zamu, ktorej by sa určite páčilo viac v bohatom paláci, ako sa ukrývať niekde v lese na vrchole hôr.

„Je nás príliš málo a potom, aj keby sa nám podarilo zlomiť Gorin, myslíš, že by nás počúvali ľudia a národy, ktorým panuje?“

„Nie je nás až tak málo,“ kontroval mu. „Uldinovia by sa k nám pripojili.“

„Uldinovia sú výborní bojovníci, o tom niet pochýb,“ uznal vodca rebelov.

„Premýšľal som nad tým, ako by sa dal nepriateľ najviac oslabiť.“

Povedal Edmund, na čo Barabáš zdvihol obočie.

„Som samé ucho.“

„Toto,“ vybral z vrečka vec, ktorú si ponechal po Borvisovi ako talizman, keď opúšťal svoju vypálenú chatrč.

„Čo je to?“

„Kľúč. Pochopil som to, keď som stratil vedomie. V skutočnosti som ho nestratil, ale preniesol do iného sveta,“ dodal na vysvetlenie.

„Iného sveta?“

„My Chodci máme zvláštny dar...“ viac nemusel vysvetľovať. Barabáš prikývol.

„Musíme sa vrátiť do miestnosti, kde sú uschované veci Chodcov. Na čosi som natrafil, ale keď som sa prebral, už som sa nenachádzal v miestnosti so stopami Chodcov.“

„Stopami? Môžeme sa tam vydať aj hneď.“

Vedno sa vydali smerom ku kamenným domom, ktoré sa na kopci na seba tisli. Vzadu za nimi bolo vidieť širokú budovu.

„Je ešte jedna vec, ktorá ma zaujíma. Hľadám, čo sa stalo s kmeňom Pilesarov.“

Ak by presvedčil Barabáša, aby šli na Gorin, potreboval zabezpečiť jej bezpečnosť.

„Kočovníci, ak sa nemýlim.“

„Áno, z púšte. Hľadám dievča,“ naznačil pravý účel otázky.

„Tvoja milá na tom nebude najlepšie.“

„Nie je to moje dievča,“ bránil sa a spomenul si pri tom na Ramonu. Pred očami sa mu vynoril jej obraz a chvíľu, keď spolu stáli na veži.

„Najskôr bude zotročená. Jediné miesto, kde by som ju hľadal, je Gorin. On pohlcuje všetkých otrokov z okolia. Nedával by som ti veľké nádeje.“

Dorazili k širokej miestnosti. Teraz sa už cítil inak ako vtedy. Po tom, čo mu stopy dovolili vstúpiť do toho prapodivného sveta, akoby sa spojili diely skladačky dokopy. Dokonca aj Znamenie – kolotoč, ktorý vtedy navštívil s Klimentom, mu dával zmysel. Siahol rukou do vrecka,

kde nahmatal kľúč. Prstom prešiel po jeho ostrých zúbkoch. Kedysi tú vec vnímal celkom inak ako teraz, považoval ju za ozdobu, prívesok, nič viac, ale teraz vedel, že mu dával možno otvárať priestory, inak zamknuté a nedostupné. V tejto chvíli mu ostávalo iba dúfať, že sa nemýli, že kľúč, ktorý drží v ruke bude pasovať presne tam, kde si myslí, že by mal.

Stráž pred nimi otvorila ťažké drevené dvere. Ovíal ich vzduch; zvláštny, podmanivý a známy ako aj vtedy. Teraz sa už nezľakol, neostal zaskočený. Vošiel do šera miestnosti nasledovaný Barabášom, ktorému klopkali tvrdé podrážky na kameňoch. Potiahol nosom.

„Gorin chytá otrokov kvôli tomu, aby pracovali v baniach?“ opýtal sa vodcu rebelov, ktorý očami blýskal na všetky strany zvedavý, kam ho ten malý človečik a Chodec vedie.

„To jediné ho zaujíma.“ Edmund čím ďalej, tým viac bol viac presvedčený, že vie, kde je slabina Gorinu.

Prechádzali bludiskom miestnosti, podchvíľou videli pred sebou starodávne vyobrazenia tvárí na obrazoch hladkých, že by ich nenapodobnil žiaden maliar. Boli to fotografie. Pochopil to. Veľa vecí pochopil. Šli miestnosťou v uličkách popri veciach, no nič z toho Edmunda nezaujímalo, až kým nedošli v veľkej truhlici so zdobenými kovovými plátni pribitými na hranách a s veľkou značkou F na vrchnej časti.

„Toto som hľadal,“ obrátil sa Edmund k Barabášovi, ktorý prekvapene pozeral na truhlicu pred seba. „Keď som bol tu v miestnosti, zdalo sa mi na tejto truhlici niečo zvláštne. Sprvoti som nevedel čo. Neskôr, keď som nad tým všetkým premýšľal, došlo mi, že jednoducho nepatrí medzi stopy, ktoré v miestnosti Chodci uschovávali. Pochopil som, že ju tu musel niekto dať úmyselne, aby čosi naznačil.“

„Veľakrát sme sa ju pokúšali otvoriť, ale nedalo sa,“ vysvetlil Edmundo-
vi, ktorý vložil ruku do vrecka.

„Nemali ste kľúč,“ vytiahol ho. Zablyskol sa na páse svetla, ktorý prerá-
žal cez úzke okno. „Môj otec, Borvis, ho mal so sebou a ja ho mám od
neho. „Možno veril, že raz budem Chodcom, preto si ho nechával.“

Pred Barabášovými očami si ho ešte raz obzrel z oboch strán, ako
by sa chcel presvedčiť, že je to pravý kľúč, potom sa nahol smerom k
truhlici a začal ju nahmatávať. Prstami prechádzal po jej zdobenom po-
vrchu, hľadal zámok. Vodca rebelov stál bokom. Uprene ho pozoroval.
V očiach mal skoro posvätný jas, ako by sa ocitol niekde na ceremónii a
mal sa stať svedkom akéhosi zázraku.

„Tu je,“ zvolal Edmund, keď nahmatal škáru zámku. Vsunul do nej
kľúč. Cítil napätie z toho, či naozaj bude pasovať, či sa v poslednej chví-
li nezastaví, ale šiel hladko. Pootočil ním. Spočiatku kládol mierny od-
por, ale poddal sa a pretočil zámok. Čosi cvaklo. Zo škáry, kde sa veko
truhlice dotýkalo obruby, sa uvoľnil úzky pás prachu. Zaprel sa o veko a
s námahou ho zdvihol.

Zvnútra vychádzalo tlmené ružovkasté svetlo. Obidvaja naň pozerali plní údivu.

„Čo to je?“ ticho prerušil Barabáš.

„Melanit. Na ňom stojí celý Gorin.“

34. kapitola – Gorin

Gorin nevznikol náhodou. Jeho základné proporcie zadali Alt'ania na počiatku tretieho veku ľudstva. Hoci ležal na rovine uprostred zvlnej krajiny skoro bez života, nachádzal sa neďaleko dôležitého miesta, kde bola dôležitá surovina pre energetický rozvoj Alta. Spočiatku malo byť iba jedným z ťažobných miest, ale výdatnosť rudy predurčil jeho budúci význam. Postupne všetky cesty začali viesť do Gorinu, ktorý sa stal veľkou čiernou dierou, kam smerovali otroci z okolitých miest a kráľovstiev. Bolo potrebné zabezpečovať neustály prívod otrokov, ako aj spracovanie a prenos rudy, a tak vybudovali rozsiahlu sieť ciest a hospodárskych budov. Mesto preto rástlo aj po vojenskej a obchodnej sile, k čomu sa neskôr pridal aj duchovný význam, lebo iba tak sa mohlo zabezpečiť ovládanie veľkého množstva ľudí a udržať ho pri moci.

Jeho jedinou nevýhodou bolo, že sa nachádzalo na suchej planine. Pretínala ju iba jediná rieka, ktorá sa stala osou vznikajúceho mesta. Početné zavlažovacie kanály v okolí však dokázali zúrodniť pôdu, aby živila miestne obyvateľstvo. Mesto potrebovalo pevnú ruku, ktorá by v sebe spojila všetky mocenské sily, tak vzniklo kráľovstvo Gorin. Moc jeho vládcov postupne narastala, až sa im zdalo neprístojné žiť spolu s obyčajnými ľuďmi a došlo k vzniku Palácového mesta v srdci Gorinu. Od zvyšku osídlenia ho oddeľovala vodná priekopa a štyri brány. Západ-

ná Drakania brána bola hlavnou bránou do Palácového mesta. Svoje pomenovanie dostala podľa početných drakaních sôch, ktoré ako zúrivé psy cerili svoje zuby na obyvateľov mesta a naháňali hrôzu už len pri pohľade na ne. Za ňou sa nachádzalo námestie zakončené Poludníkovou bránou obkolesenou bielymi špicatými hradbami, ktoré zadržali návštevníka, aby sa nedopatrením nedostal na obrovské kamenné námestie, kde trónil Faturev chrám v samotnom srdci Palácového mesta. Tu sa uchýľovali k modlitbám kňazi boha Fatura.

Moser nechápavo pretáčal v rukách správu, ktorú mu doniesol posol z baní. V žalúdku pocítil nepokoj. V duchu si premietal obrazy posledného roka, počas ktorého slúžil ako emisár Alta v Gorine. Zdalo sa mu, že nič nešlo tak, ako by malo a ťažba neustále klesala. Netešil sa, ako o tom bude podávať správu vláde. Pozrel smerom k Palácu slnka, kde sídlil Argon. Jeho zlatá strecha pripomínala koráb na mori a svietila ako slnko.

„Dovoľte mi hádať, klesla ťažba v bani,“ ozval sa Tengerov hlas.

Moser prikývol.

„Kňazi v chráme hovorili, že hory si potrebujú oddýchnuť.“

„Oddýchnuť...“ precedil Moser. V túto chvíľu nemal najmenšiu náladu na tieto duchovné vysvetlenia sveta. Ruda je ruda. Buď je alebo nie je a nezáleží na horách, či sú unavené! Akoby kameň mohol byť unavený? Nahneval sa sám na seba, že začína rozmýšľať v tých istých súvislostiach ako mulovia. To bol jeden z dôvodov, prečo funkcia emisára ne-

trvala dlhšie ako niekoľko rokov. Mohlo by dôjsť ku kontaminácii Alt'a-
na zvnútra, čomu sa vláda snažila predchádzať.

„Pôjdem sa tam pozrieť.“

„Osobne?“ zdvihol obočie Tenger. Mal na sebe bohato zdobené hodváb-
ne rúcho, ktoré splývavo pokrývalo celé telo. Jeho tvár sa celá napla, no
na kútikoch úst ostal visieť sotva badateľný pochybovačný úsmev. „Ste
si istý?“

„Mám tu vari s vami sedieť v chráme a modliť sa?“

Dobre vedel, že Tenger pochopí jeho narážku. Nepatril k obme-
dzencom v chráme, ktorí neprestajne verklíkovali modlitby. Kňazom sa
stal iba preto, že to bola jediná cesta, ako sa dostať hore. O tom sa už
mal možnosť presvedčiť.

„Je tam špina, horúčava a vari aj choroby lietajú v ovzduší.“

To slovo -choroby- sa naučil od Mosera. Raz mu hovoril o povere, že v
bani bývajú zlí duchovia, lebo ľudia zomierali vo veľkých počtoch. Vte-
dy ho Moser opravil: „Choroby. Zlí duchovia nie sú.“ Tengerovi sa zapá-
čilo to slovo, hoci mu nerozumel.

„Musím vidieť, čo sa tam deje.“

Tenger zovrel ruky.

„V tom prípade vás odprevadím aspoň ku Kvetinovej bráne.“

„Bude mi potešením.“

Prechádzali neprehrádnou spleťou chrámov a stavieb Palácového mesta. Dostali sa k Imperiálnym záhradám.

„Mám rád toto miesto,“ Tenger prerušil ticho. „koruny stromov robia príjemný tieň.“

„Orech.“ Tenger nerozumel, spýtavo pozrel na Mosera.

„Orech,“ ukázal pred seba, „nádherný strom.“

„To nepochybne je.“

Chvíľu sa pristavili pri strome. Moser mal chuť porozprávať svojmu spoločníkovi o histórii orechu, ktorý pochádzal z Perzie, až sa dostal do Grécka a následne ďalej do Európy, ale najskôr by mal pocit, že rozpráva cudzím jazykom, lebo žiadnemu z tých slov nemohol rozumieť. Bola to história pochovaná v prachu. Ani on jej nerozumel, hoci neraz mal pocit, že áno. Moser o histórii prvého veku často čítaval a videl množstvo obrazov z tej doby. Alto si zachovalo obrazy z celej minulej epochy. Nazývali ju prvý vek ľudstva. Po výbuchu sopky nasledoval druhý vek, kedy bol celý svet hore nohami a ľudia prežívali ako zvieratá zalezené v dierach po celé stáročia. Dokonalý chaos vystriedalo vynorenie sa Alta na scénu a jeho pokusy o konsolidáciu pomerov. Stálo nesmierne veľa síl, aby dali svetu smer a význam. Spolu s nimi rástla i vyspelosť technológií.

Všetko sa zmenilo objavením melanitu, ktorý predstavoval nový druh nesmierne bohatej energie. Vzácny nerast sa iba sporadicky vyskytoval na zemi. Najväčšie ložiská našli v horách, ktoré sa nachádzali

neďaleko. Vtedy založili Gorin a spolu s ním nastal aj tretí vek ľudstva.

Alto úplne ovládlo celú zem a stali sa skutočnými pánmi sveta.

„Chceli ste niečo povedať?“ Tengerov hlas vyrušil emisára z myšlienok.

„Hádam už pôjdem.“

„Dnes je veľmi ostré slnko, nemyslíte emisár?“ Moser sa nezaujato pozrel po oblohe. Bola čistá, bez najmenšieho mráčika.

„Máte pravdu.“

„V takýto deň si vždy spomeniem na slová mojej vychovávateľky. Bola to veľmi jednoduchá žena,“ dodal akoby mimochodom. „Pochádzala z jedného z tých nomádskych kmeňov na západe, ktorí sa na konských chrbtoch celý život presúvajú po nekonečných planinách. Hovorila mi, že slnko je veľké vajce, v ktorom spí boh, lebo je vysilený po tom, čo stvoril svet. A tak spí a postupne rastie, až sa prebudí a znovu zničí svet, aby ho mohol opäť stvoriť. Veria, že sa prebudil vtedy, keď vybuchla sopka. Bol to koniec jedného a začiatok nového sveta.“

„Vy tomu veríte, Tenger?“

„Každé náboženstvo ponúka vysvetlenia. Niekedy sa mi zdá, že je jedno, ktorému verím.“

„Takto hovorí Faturon kňaz?“ povedal mu vyčítavo.

„Človek musí mať vždy pochybnosti, keď verí v niečo tak dobre ukryté a neviditeľné, ako je boh. Vy v neho veríte?“

Moser sa zastavil. Pozrel naň belasými očami, ktoré sa podobali na oblohu. Tenger zašiel prídaleko pýtať sa emisára Alta, či verí vo Fa-

tura. Samozrejme, že neveril, že to bol iba ich výmysel. To, že pracuje pre Alto, pre skutočného Fatura, nevedel nikto. Oficiálne bol vyslancom d'alekého bohatého kráľovstva z ostrova vo východnom mori. Tenger ako keby tušil, že pravda je niekde inde, a že má moc, ktorá neprináleží ostatným. Svojou otázkou zašiel príliš d'aleko, čo ho podráždilo. Priveľmi som sa s ním zblížil, vyčítal si Moser.

„Áno, verím a mal by ste aj vy, Tenger, lebo zákony v tomto kráľovstve vedia byť veľmi nepriaznivé k pochybovačom.“

Tenger sa rozosmial na široké ústa.

„Asi ste ma nepochopili. Verím vo Fatura viac ako vo všetko. Vlastne mu verím natoľko, že som skoro presvedčený, že sa zhmotnil a prichádza na zem medzi ľuďi.“

Moser si ho premeral skúmvavým pohľadom. Nevedel odhadnúť, či hrá na neho divadlo alebo má tušenie o existencii Alta a iba ho skúša.

„Mal by som už ísť, než bude neskoro. Počul som, že bane sú pomerne d'aleko od mesta a cesta nie je veľmi príjemná.“

Dostali sa k severnej Kvetinovej bráne, ktorá slúžila prevažne pre služobníctvo a zásobovanie Palácového mesta. Bola omnoho menšia ako Drakania brána. Pred ňou sa rozťahovala do šírky vodná priekopa a s mestom ju spájaj dlhý drevený most stojaci na tenkých, ale pevných bambusových nohách. Pred bránou ho už čakal pristavený krytý voz aj s pohoničom.

„Neviem si pomôcť, ale doposiaľ som si nezvykol prevážať sa na vozoch,“ povedal Moser spokojným tónom tešiac sa, že sa konečne zbaví Tengeru. Zatiaľ čo si sadal na červenú čalúnenú sedačku započul otázku.

„Vo vašom kráľovstve nie sú vozy?“

Moser ostal zaskočený. Slová mu ostali v hrdle. Prekvapene pozrel priamo do Tengerovej tváre, na ktorej neprestával visieť ten zvláštny pochybovačný úsmev. Voz sa medzi tým pohol. Urobil chybu, keď sa tak očividne sťažoval, že nemá rád vozy. Pre mulov je to natoľko prirodzené ako u nich vznášadlo. Samozrejme, že bol prekvapený, vysvetlil si v duchu.

Voz prechádzal gorinskými ulicami, ktorých kvalita klesala, len čo sa vzdiaľovali od stredu. Prostriedkom mesta síce išla dláždená cesta až priamo k Drakanej bráne, ale radšej sa jej vyhol. V meste bol hluk, neporiadok a veľké množstvo ľudí. Voz šiel krokom. Prašný vzduch nalietaval dovnútra zmiešaný s kyslým pachom moču a rozkladajúceho sa jedla. Považoval za nepochopiteľné, ako môžu mulovia takto žiť.

Po hodine sa mu podarilo vyjsť z Gorinu. Otvárala sa pred nimi mierne zvlhčená holá krajina. Na severe ju pretkávalo čierne pásmo pohoria. Sitarské vrchy. Ešte tam nebol.

35. kapitola – Nebeské dievča

Cesta ubiehala za oknom v jednom skoro nemennom páse. Územie mu bolo známe z početných výprav s Tengerom na poľovačky. V okolí vylovili značné množstvo zvierat, no Moser sa najviac pýšil uloveným levom. Mal obrovskú tlamu, do ktorej by sa poľahky vošla celá jeho hlava i plecيا. Zuby mal ostré ani dýky. Už sa nevedel dočkať, ako o tom bude rozprávať, keď sa vráti do Alta.

Uvažoval nad tým, či sa zbaví Tengera. Prezradiť mu pravdu neprichádzalo v úvahu, no nemohol si byť istý, či niečo naozaj vie, alebo sa to zdalo iba jemu. Zbaviť sa človeka, mula, nemal byť problém, lenže váhal. Málokedy mal príležitosť tráviť s niekým viac času, než bolo bežné. Medziľudské vzťahy v Alte neveľmi pestovali. Každý z nich bol už od malička zahrňovaný miliardami informácií a úlohami, ktoré musel plniť, takže zväčša času trávili v takpovediac umelých činnostiach. Bolo to dôležité. Uvedomovali si svoj význam pre celý svet a ich úlohu v ňom. Už len narodením sa dostali pred desaťtisíce ostatných ľudí.

Čas, kedy vykonával funkciu emisára teda znamenal pre Mosera príležitosť zmeniť druh povinností, vzdialiť sa od svojho rodného mesta a pobudnúť v Gorine medzi mulmi a v civilizácii, ktorá je prinajmenšom štyritisíc rokov vývoja za nimi. Svet sa mu tu javil intenzívnejšie, čoho

dôsledky boli prejavy podobné mulom, medzi ktoré patrilo zblíženie sa s druhým človekom. Jednako len v ňom víťazilo rúco a hovoril si, že bude musieť za každú cenu zistiť, či Tenger niečo nechýruje o Alte. Ak by prišiel na to, že tuší, v tom prípade bol rozhodnutý konať nekompromisne a nechať Tengera zabiť.

„Už sme tu, pane,“ ozval sa pohonič. Moser sa vyklonil cez okno. Videl pred sebou kopec z nadrobno osekaných kameňov. Na vrchu bolo vidieť previs skaly podopretý nahrubo opracovaným stĺpom. Predstavoval vchod do bane.

„Nemôžete vyjsť až tam hore?“ Pohonič nesúhlasne pokýval hlavou.

„Kamene sa zosypávajú. Voz zapadne.“ Moser podráždene vystúpil a dal sa smerom ku vchodu. Pohonič mal pravdu. Kamene pod nohami sa zosúvali dole. Pred vchodom do bane stáli stráže. Urazení muži mali na sebe tuniky pieskovej farby prepásané remeňom, za ktorým im bolo vidieť trčať voľné konce biča. V ruke držali dlhú palicu zakončenú kovovou hruškou s pichliačmi. Len čo uvideli Mosera a jeho kráľovskú pečať pripnutú na hrudníku, odstúpili mu z cesty.

„Kde je správca bane?“ spýtal sa ich, zatiaľ čo chytal dych. Vyjsť hore kopec bola námaha.

„V sále.“

Vošiel dovnútra. Ocitol sa vo veľkej miestnosti ako v katedrále. Na stenách horeli fakle a zo stropu visel ťažký kovový svietnik s množstvom sviečok. Zrejme toto mysleli sálou. Okamžite k nemu pribehol

chudý človek s dohľadka vyholenou hlavou. Hornú peru mal rózštepom predelenú na polovicu.

„Koho hľadá Vaše veličenstvo?“

„Správca bane.“

„Ragin. K Vaším službám.“

„Vy ste správca?“

„Áno, s Vaším dovolením.“

Moser sa otočil celým telom z jednej strany miestnosti na druhú. Nevidel nikde žiadneho otroka, iba haldy rúd s ružovým odtieňom, ktorý v tme svietil.“

„Toto je celá baňa?“

„Ale kdeže,“ správca nesúhlasne pokýval hlavou. „Toto je starý vchod, ktorý využívame na písanie listín, záznamov, obchodných transakcií a na vedenie evidencie. Ak by ste mal záujem sfárat' pod zem, môžem vás doprevádzať.“

„Dá sa do baní dostať aj odtiaľ?“

„Iste. Všetky priestory sú poprepájané tunelmi.“

„Dobre. Chcel by som sa vrátiť do Gorinu ešte za svetla,“ naznačil mu, aby začali s prehliadkou.

„Môžeme ísť hneď teraz.“

Prešli tmavou chodbou, ktorá viedla na opačnú stranu kopca. Nemohol ju vidieť od cesty, lebo sa nachádzala vnútri vrchov. Prostredie sa zmenilo na nepoznanie. Ocitli sa v jednej z vnútorných chodieb. Vzduch

bol ťažký, horúci, plný prachu. Každých päťdesiat metrov horela fakľa pripevnená o stenu. Chodba bola úzka, najviac ak na šírku troch mužov.

„Toto je jedna z hlavných chodieb. Ako vidíte, vyrážajú z nej ďalšie tunely rozličnými smermi. Po nej sa dostanete až celkom dole.“

„Koľko je spolu chodieb v bani?“

„Bude ich istotne viac ako tisíc. Niektoré sú stále aktívne, iné sme zatvorili alebo sa zasypali.“

„Do akej hĺbky siahba baňa?“

„Veľmi, veľmi hlboko. Dole skoro horí kameň, tak je tam teplo.“

Steny svietili ružovými ostrovmi svetiel podobajúcim sa hviezdám na nočnej oblohe. Podchvíľou menili farby a trblietali sa.

„To je melanit?“

Správca prikývol.

„Všimol som si, že klesá ťažba. Viete mi to vysvetliť?“

Správca sa zastavil a pozrel priamo na Mosera.

„Neviem, či nechať zabiť všetkých otrokov a vymeniť ich za nových, ale za daných okolností sa s nimi a tým ich náboženstvom dá iba ťažko bojovať.“

„Náboženstvom?“

„Predsa Nebeské dievča,“ povedal ako samozrejmosť.

„O čom to hovoríte?“

„Nepočul ste o tom? Myslel som, že práve to je dôvod vašej návštevy.“

Moser na neho zarazene pozeral. Správa medzitým pokračoval: „Ide o to, že raz k nám priviedli otrokov z púšte. Nepamätám si presne, k akému národu patrili, len viem, že prišli odniekiaľ z veľkých rovín na západe. Medzi nimi žilo dievča, ktoré vraj nesplodil muž zo zeme, ale ktosi zhora. Vraj priletel na ohnivom vtákovi, istý čas s nimi prebýval a splodil dieťa. To sa dostalo do našej bane. Hovoria jej preto Nebeské dievča, lebo bolo splodené s mužom z nebies.“

Moser počúval jeho slová s otvorenými ústami. Nechcelo sa mu veriť, čo sa práve dozvedel. Dievča, ktoré splodil muž z nebies – to musel byť niekto z Alta!

Správca pokračoval: „Teraz sa k nej modlia a vzývajú ju ako nejakú bohyňu alebo dačo také. Problém je, že kvôli tomu odmietajú pracovať. Používali sme biče aj palice, ale nič nepomáha. Búria sa proti nám, vykrikujú proti Gorinu a nadávajú na Fatura, vraj kvôli nemu musia takto trpieť. Veria, že ich dievča vyslobodí.“

„Ja im dám vyslobodí! Kde je teraz?“

„Nachádza sa dole v bani. Na samom dne. Tam sa stretávajú vzbúrenci.“

„Chcem ju vidieť. Okamžite!“

„Nebude to jednoduché. Tí ľudia môžu byť nebezpeční. Občas ich zmlátime tak, že chvíľu počúvajú, ale netrvá dlho a zasa sa začnú búriť.“

„Musím ju vidieť,“ Moser trval na svojom. Správca videl, že sa nedá odradiť.

„Ako si želáte, zavolám hliadku, pôjdu s Vami.“

Zanedlho sa Moser viezol na banskom voze so širokým dnom a nízkymi stenami ťahaným malým koňom. Voz bol pomerne dlhý, lebo ho prispôbili na prevážanie väčšieho počtu ľudí tým, že naň osadili provizórne lavice. Spolu s ním vo voze sedel správca bane a desať mužov s palicami a bičmi, ktorí ich mali chrániť. Čím hlbšie šli, tým sa priestory zdali viac ponuré, vzduch ťažší a prašnejší, že sa ledva dal dýchať. Moser si k ústam priložil šatku, ktorá mu poslúžila ako provizórny filter. Nad ich hlavami sa mihali ružové mračná melanitu. Vedel, že nebolo bezpečné zdržiavať sa pridlho v ich blízkosti. Bludiskom chodieb schádzali stále nižšie. Búchanie kladív o kamene sa ozývalo čoraz zreteľnejšie. Chodba, ktorou šli vyústila do veľkej miestnosti. V šere sliepňajúcich svetiel sa zračili stovky nezreteľných siluet ľudí. Panoval tu nesmierny ruch. Prekladisko. Vystúpili z voza.

„Teraz musíme pešky. Nasledujte ma,“ pokynul Moserovi vysoký strážnik s krátkou čiernou bradou.

Alt'an sledoval jeho široký chrbát, aby sa nestratil. Zo všetkých strán ich sprevádzali zvedavé oči pracujúcich otrokov. Moser sa cítil vo svojom kvalitnom plášti nepohodlne. Nepotrpel si na okázalú nádheru šiat ako mnoho ostatných hodnostárov v Gorine. Po celý čas sa správal skôr nenápadne, ale na tomto mieste medzi zbadačenými otrokmi takmer nahými, pokrytými ťažkým prachom zmiešaným s potom, aj to bolo príliš okázalé. Vošli do tmavej chodby, ktorá sa strmo zvažovala nadol.

Našťastie v zemi boli vysekané schody, hoci hrubé a nerovnomerne vysoké.

„Už sme skoro tam,“ obrátil sa vedúci strážce. Chodba sa končila rozľahlou halou, ktorá celá žiarila ružovým melanitovým svetlom. V miestnosti bol neznesiteľný vzduch, ťažký a pálivý.

„Nedávno sme natrafili na výdatnú žilu.“

„No tak! Čo postávate a nerobíte!“ okríkol otrokov strážca, no nik na jeho slová nereagoval. Sála bol plná otrokov, ktorí posedávali na kameňoch alebo kľáčali na kolenách so zatvorenými očami a zloženými rukami ako v modlitbe. Emisár sa poriadne rozhladol po sále. Z tohto miesta sa ho zmocnil zvláštny pocit. Pripomínala mu chrámy, ktoré videl na obrázkoch z prvého veku.

„Do práce!“ ozvali sa biče a palice stráží. V miestnosti sa ozvali nespokojné hlasy otrokov odrážajúce sa od stien a vracajúce sa späť.

„Uvoľnite cestu sprievodu!“ Moser uvidel, ako hruškovitý koniec palice zasiahol otroka do chrbta. V bolestiach sa zvalil na zem.

„Je to tam, na konci haly.“

Otroci sa rozostupovali pred ozbrojenou hliadkou. Zvedavo si ich obzerali. Moser si všimol, že niektorí z nich držali v rukách ostré kame-
ne, ako keby chceli každou chvíľou zaútočiť. Náhle sa zastavili. Emisár vystúpil z tieňa strážcu. Pred sebou uvidel do steny vytesaný výklenok ťahajúci sa do výšky niekoľkých metrov. Jeho dolná časť žiarila jasným

ružovým svetlom. Pripomínala oltár. Uprostred neho sedelo svetlovlasé dievča s výrazne ružovými očami. Strážca sa otočil k Moserovi.

„To je Nebeské dievča.“

Emisár vystúpil dopredu. Hľadela na neho bez najmenšieho zachvenia v pohľade.

„Ako sa voláš?“

Dievča váhalo s odpoveďou.

„Neboj sa, neublížim ti,“ pobádal ju Moser. Pohla neisto perami.

„Diana.“

„Som rád, že sme sa stretli, Diana. Ty nie?“

Dievča neodpovedalo.

„Prečo si ticho? Nie si rada, že som tu?“

„Ste zlo.“

„Ale, ale...“ zatiahol hlasom, „mala by si si rozmyslieť, ako budeš rozprávať s vyslancom z Alta. Strážce!“ zvolal nahlas tak, že to museli počuť v celej sále. „Berieme ju so sebou.“

„Ale pane,“ pribehol k nemu rozhorčený strážca nasledovaný správcom.

„To nemôžeme. Vrhnú sa na nás. Zvoláme posily, potom budeme môcť.“

Moser pokýval hlavou.

„Nie, berieme ju teraz!“

V tom momente videl, ako ich zo všetkých strán obkolesili otroci. Skupinka strážcov sa stiahla k sebe. Vyzerala skoro bezbranne. Moser si

premeral otrokov dlhým, chladným pohľadom šelmy. Zdalo sa, že otroci každou chvíľou zaútočia. Emisár siahol do vnútorného vrecka, z ktorého vybral fázera.

„Ak sa mi niekto postaví do cesty, bude musieť rátať s týmto,“ namieril ho na otroka pred sebou. Stlačil spúšť. Z fázera vyletelo jasné svetlo a v tom momente sa otrok a ďalší okolo neho premenili na tisíce malých čiastočiek. Miestnosťou preletela vlna úžasu a strachu. Otroci ustúpili o krok dozadu. Oči sa im zúžili zúrivým odporom. Moser vystúpil dopredu.

„Čo nepracujete vy ľudský odpad?! Ty!“ ukázal na otroka s krompáčom v ruke. „Prečo nekopeš?“ Otrok sa na neho nechápavo pozrel. V ten moment ho zasiahlo svetlo fázera a premenil sa na prach.

„Ešte niekto, komu sa nechce pracovať?“ zreval tak, že sa jeho hlas niesol chodbami bane.

Otroci ustúpili o krok dozadu.

„Toto je pre vás varovanie. Gorinu nebude odporovať nikto. Teraz do práce!“

Otočil sa k strážam: „A vy! Zoberte to dievča. Hneď!“

Stráže na jeho povel bežali k výklenku vytesanému v skale. Schytili ju za ramená a surovo vliekli za sebou. V bani sa ozvalo búchanie kladív a štiepenie kameňa, no napriek tomu tam zavládlo priam neľudské ticho.

36. kapitola – Na hranici

Niekoľko desiatok mužov zliezlo z bielych zasnežených hôr do údolia, ktoré pokračovalo zalesnenou krajinou, až sa zastavili pred pásom skalných vrchov. Pod nimi sa stáčil oblúk rieky, ktorý predstavoval hranicu Gorinu. V riedkom lese kráčali ticho ako vietor. Pred sebou pozorovali obrysy skál, za ktorými sa mohlo skrývať čokoľvek. Edmund k nim zdvihol oči. Pomyslenie, že má pred sebou Gorin, mu pripomenulo dlhú cestu, ktorá k nemu viedla. Pretrel si oči, ako keby sa mu nechcelo veriť, že ho dosiahol, no vzápätí ho premohol strach, že niečo nevyjde a všetci pomrú.

Vošli do kamenistej brázdy, odkiaľ mali dobrý výhľad na pás vrchov pred sebou a nemuseli sa báť, že by ich niekto videl. Sivé skaly vystupovali z tieňov stromov. Kopec pred nimi bol zakončený rozoklanou skalou podobnou korune. Rebeli sa opierali o štíty, ktoré mali pripravené v prípade, ak by drakan na nich vyslal spfšku ohňa.

„Som zvedavý, ako zabiješ drakana, maličký,“ rypol do neho Barabášov hlas a prerušil napäté ticho. Edmund sa na neho uškrnul.

„Dobrého sa veľa neurodí.“

„Musíš byť veľmi dobrý, keď si myslíš, že poraziš drakana.“

Rebelov niekoľkokrát uistoval, že si s drakanom poradí. Teraz sa spoliehali na neho, že sa mu podarí preraziť hranicu, na ktorej sa už viac krát popálili. Drakan bol pre nich priveľké sústo. Barabáš mu uveril.

„Čo je tamto?“ spýtal sa Yong a ukázal na čierne bodky, ktoré vyšli z lesov pod skalami, prešli údolie rieky a vynorili sa na rovine dvesto krokov od nich.

„To vám poviem presne - strážcovia poriadku,“ Barabášov hlas sa zarezal Edmundovi do slúch. Už len z pomyslenia na strážcov poriadku sa mu robilo zle. Mal možnosť spoznať ich dvakrát a vždy bol tesne smrti; raz mu vypálili chatrč, kde prišiel o všetko, v Charatone im ledva unikol skokom zo skaly, zatiaľ čo mŕtveho Klimenta musel nechať napospas jeho osudu.

„Aaaaaakrrrrrrrrrr!“

Ozvalo sa kvílenie ostré ako čepeľ temného meča. Zabodávalo sa doň kdesi hlboko. Nedokázal zo seba vydať hláska. Podlomili sa mu kolená, klesol k zemi, no schytila ho pevná ruka.

„Čo sa s tebou deje?“ zazvonil Barabášov hlas. Edmund naň pozrel neprítomným pohľadom.

„To nie,“ vzdychol vodca rebelov, „preber sa, počuješ?“

Edmund mu ostal v rukách ako bábka bez života.

„Drakan, hore na skale!“ zvrieskol Yong.

Na korune kopca sa zjavila silueta pretiahnutého drakanieho tela. Po chrbte sa mu tiahol rad ostňov od hlavy až na koniec dlhého chvosta, od nich vychádzal pár úzkych krídel, ktoré sa roztvárali ako vejár. Bolo vidieť jeho tlamu s radom malých ostrých zubov, uprostred ktorých sa ako zástava vo vetre vlnil jazyk uprostred predelený na polovicu.

„Šéfe, nikam nejdem,“ zručol Yong. Jeho jedno oko sa premenilo na tenkú špicatú zreničku. Najradšej by hneď zutekal. Pri vodcovi rebelov stál Fran, Emir a Ismail pripravení na jeho príkazy. Tváre im pokrýval závoj strachu.

„Nie!“ zahrmel Barabáš. „Ostaneme tu.“

„Drakan nás zabije. Pamätáš sa, čo ostalo z Mina a Etona. A z Praneka? Ani kosti. Sám si to videl.“

„Ostávame tu, lebo prisahám na všetkých bohov, že ti vylúpnem aj to oko, ktoré ti ostalo.“

Yong ustrašene stiahol plecia. „Pomôž mi prebrať toho tu,“ ukázal na bezvládneho Edmunda.

Yongovi sa od strachu chveli pery, chcel čosi povedať, ale nedokázal vydať z úst ani hlások. „Hneď!“ Zručol. Yong sa spamätal. Pozrel na Edmunda.

„Takže on vie naozaj zabiť drakana?“

„Čo ja viem? Možno,“ precedil Barabáš, v ktorého tvári teraz hrali všetci čerti. Schytil Edmunda za plecia a vzpriamil ho. „Musíme ho prebrať a to okamžite.“

„Viem, ako na takých ako on,“ povedal odhodlane Yong. „Stačí im dať poriadne cez zadok,“ napriahol ruku a päst'ou vystrelil dve ostré rany, jednu na spánok, druhú pod oko. Do Edmunda ako keby vrazili štyri hromy, doširoka otvoril oči.

„No konečne, chlapče!“

„Čo sa deje?“ Spýtal sa prekvapene.

„Čo? Pýtaš sa čo?! Nad hlavou nám lieta drakan! To sa deje!“

Edmund sa spamätal. Do toho sa ozvalo kvílenie strážcov poriadku, ktorí sa k ním blížili pomedzi riedky porast.

„Strážcovia!“ vykrikol Edmund, „Musíme ich zastaviť.“

Siahol rukou do vrecka. Nahmatal kovovú trubičku. Celá sa chvela. Okamžite ju vytiahol. Stisol tlačidlo F. Z jej konca vystrelilo červené svetlo holografického meča.

Čierni vtáci boli na dohľad, mierili priamo na nich. Hrozné čierne kapucne ako strašiaci pretfčali cez ich temená.

„Barabáš, vyrútime sa na nich. Sám ich nezvládnem.“

Vodca rebelov prikývol. Dal znamenie ostatným, aby sa pripravili na útok. Kývol rukou smerom k zemi. Vtedy vystrelilo mračno rebelov priamo proti strážcom poriadku.

Ich kone sa zľakli bežiacich mužov a postavili sa na zadné. Kopytá tresli o zem a vytrhli spršku zeminy. Doľahlo na nich množstvo

mečov, ktoré sa od nich odrážali ako od kameňov. Edmund sa nenápadne priblížil z boku, urobil otočku a z celej sily švihol k strážcovi. Červené svetlo sa hlboko zarezalo do čierneho tela. Zviera, na ktorom sedel, padlo na zem s doširoka otvorenými očami a pril'ahlo jazdca. Strážcovi poriadku sa zošmykla kapucňa z hlavy. Pod ňou uvidel dokonale hladkú tvár neľudského stvorenia. Namiesto úst mal úzky otvor podobný štrbine, namiesto nosa sa nachádzali dve čierne diery a oči nemali žiadne viečka. Boli v nich dve bledé svetlá. Edmund bez váhania napriahol a meč a oddelil hlavu od zvyšku tela. Svetlá v očných štrbinách zhasli.

„To máš za všetko!“

„Za tebou!“ ozval sa výkrik Barabášovho hlasu. Otočil sa tým smerom. Uvidel koniec čepele meča druhého strážcu, ktorý mu preťal rameno. Kôň do neho vrazil bokom tela a zvalil na zem.

„Na neho!“ vykrikoval vodca rebelov. Muži sa vyrútili na strážcu poriadku a zakryli ho svojimi telami. Zviera, na ktorom sedel, sa nemalo ako pohnúť. Údery ich mečov sa odrážali o čierneho jazdca.

„Tento je môj,“ zavelil Barabášov hlas. V ruke držal strelnú zbraň. Ozval sa hromový zvuk a strážca poriadku sa zrútil na zem.

Rebeli posmelení týmto úspechom udierali do zmietajúceho sa strážcu, ktorého pohyby pomaly ustávali. Ozval sa nadšený pokrik. Dvíhali nad seba meče, kopije, luky; všetko čím bojovali. Edmund sa zmietal na zemi v bolestiach. Rameno ho príšerne bolelo, ledva ním dokázal pohnúť. Sťažka sa postavil na nohy. Pozrel smerom k ostatnými

mužom, šťastným, že sa im podarilo zdolať čiernych vtákov z Gorinu. V tom momente sa k nim z oblohy zniesol obrovský mrak ohňa. Nad nimi lietal drakan.

„Štítý nad seba, kryte sa pred ohňom,“ pre niektorých bol rozkaz vyslaný príliš neskoro, spálilo ich na popol. Rebeli sa rozpáchli do šírky po rovine. Barabáš pribehol k Edmundovi. Jeho pohľad prezrádzal napätie. „Teraz ide do skutočného boja. Je to na tebe. Ukáž, čo vieš,“ pobádal ho.

Nad sebou videl obrovského drakana, ktorý sa ľahko kízal vo vzduchu. Zlovestne ťahal za sebou dlhý hadí chvost a z papule mu šľahali plamene. Kmital dlhými krídlami zakončenými ostňami, nadvihovali jeho telo, ktoré sa vlnilo, akoby plávalo vo vode.

Rebeli sa stiahli, ukrývali sa za štítý, kamene a stromy, zatiaľ čo Edmund ostal stáť na poli. V ruke držal svetelný meč. Zrak upieral hore k oblohe.

„Matilda, kde si?“ pošepol. Vtedy nad sebou uvidel krúžiť sovu, ktorá k nemu zletela a pristála na ruke. Zviera k nemu uprelo svoje čierne hlboké oči osadené v srdcovitej tvári.

„Vieš, čo máš robiť...“ pohladil ju po hlave. Roztiahla krídla a ocitla sa vo vzduchu smerujúc k drakanovi.

Oproti nemu vyzerala ako malá bodka, ktorá okolo neho krúžila. Drakan ju zbadal až vtedy, keď prirazila k jeho očiam. Stratil rovnováhu a prepadol sa dole. Naširoko rozťahol krídla a opäť sa vzniesol zanechávajú obrovské mračná ohňa. Sova sa rýchlo stočila, podletela drakana a opäť sa ocitla pred jeho hlavou. Rozťahnutými ostrými pazúrami sa mu vrhla proti očiam. Drakan sa zvrtol, otvoril obrovskú papuľu, z ktorej vyleteli plemene, ale k sove sa nedostali.

Barabáš z úkrytu udivene sledoval boj. V jednu chvíľu sa drakan neobratne otočil vo vzduchu, chvostom šľahol k miestu, kde iba pred chvíľou letela sova, no podarilo sa mu trafiť iba prázdny priestor. Nestihol dostatočne rozťahnuť krídla a len čo sa mu podarilo dokončiť otočku, ocitol sa priamo na zemi, z ktorej vyleteli spŕšky hliny a kamenia. Obrovskými pazúrami zúrivo zaryl hlboko do zeme, roztvoril tlamu, z ktorej vyšľahla búrka plameňov. Spálila celé pole stromov pred sebou, ktoré sa rázom zmenili na obhorené drievka.

„Hrozná príšera,“ ozval sa Yong poskakujúc na nohách.

Edmund sa zboku zakrádal k drakanovi, malý, skoro neviditeľný. Svetelný meč mu zakrýval okraj plášt'a. V ramene cítil prudkú bolesť, ale snažil sa na ňu nemyslieť. Dostal sa k hustému kroviu, odkiaľ ho už mal na dohľad. Chvel sa od napätia, no nespúšť'al oči od príšery, ktorá šľahala chvostom, obrovským bičom, ktorému by sa nerád dostal do rany.

„Teraz, Matilda!“ riekol a sova, ako keby počula jeho slová, preletela pred hlavou drakana, ktorá sa v tom momente otočila za ňou. Edmund vystrelil z krovia priamo proti nemu. Zblízka videl nozdry, ktoré horeli ako lávové kamene, dlhý zvlnený jazyk a malé žlté oči smerujúce k miestu, kde letela sova.

„Čo povieš na toto?!“ zvolal naň, zatiaľ čo sa dostal tesne k nemu. Drakan otočil obrovitánsku hlavu k Edmundovi. Vtedy sa svetelný meč zarezal hlboko do jeho krku. Ozvalo sa prasknutie. Telom drakana prechádzali vlásočnice tvoriace pukliny. Vyzeral ako sklenený pohár, po ktorom sa šíрили trhliny a otvárali škáry. Ozval sa treskot a telo drakana sa premenilo na tisíce črepín, ktoré rachotom padali k zemi.

Rebeli vybehli z úkrytov s oslavne zdvihnutými zbraňami v rukách, radostne odhadzovali štíty. Smerovali k Edmundovi, ktorý stál ako drevený ešte stále neveriac, že sa mu podarilo poraziť ďalšieho drakana. Zo všetkých strán ho schytili ruky a vyhadzovali ho do vzduchu. Z úst im vychádzali radostné chorály. V ten moment sa malá postava uprostred nich zväčšila a zažívala slávu, ako ešte nikdy.

„Dobrá práca, Edmund Chodec!“ zastavil sa pri ňom vodca rebelov, keď ho oslavujúci muži konečne pustili.

„Niečo také som jakživ nevidel.“

Aj v Edmundovej tvári bolo vidieť zmenu; miešala sa v nej radosť s pokorou.

„Vravel som, že ho dokážem poraziť.“

„S umením Chodcov môžeme dokázať veľa.“

„Teraz sme urobili iba prvý krok. Čaká nás ešte dlhá cesta.“

Barabáš sa rozosmial. S dlhými vlasmi a bradou so sivými pradenami sa ponášal na vlka.

„Pred nami je Selena, mali by sme trochu načerpať sily.“

Edmund prikývol. Rameno ho ešte vždy páliło, ale bolesť postupne slabla.

Skupina rebelov pochovala mŕtvych. Dovedna ich bolo desať. Vykopali im plytké hroby, na ktoré postavili veľké okrúhle kamene.

„Ideme,“ zavelil ich vodca a zamieril ku kopcu s kamennou korunou. Nasledovala ho početná skupina rebelov, ktorá si začala veselo pospevovať.

37. kapitola – Všetko alebo nič

Prekročili rieku, za ktorou im už nič nebránilo, aby vstúpili do kráľovstva Gorinu.

„Je zvláštne ocitnúť sa tu bez toho, aby na nás niekto útočil,“ poznamenal Barabáš a vydal sa smerom ku skalnému kopcu. Na jeho vrchole mali výhľad do kotliny, v ktorom sa zračilo mesto Selená. Barabáša obklopila skupina jeho najbližších. Po ľavej ruke zľahka kráčal Yong nedočkavý, kedy sa dostane do mesta s celým jeho bohatstvom. V jeho oku už nebolo ani známky strachu, aj pery mu veselo poskakovali. Po pravej ruke mal Frana, širokého ako dvaja chlapi, s čiernymi havraními vlasmi a večne podozrievavým pohľadom. Vedľa neho pokojne šiel Ismail so svetlohnedými vlnitými vlasmi a zelenými očami, za čo si vyslúžil posmešnú prezývku Krásavček a krok za nimi si vykračoval Emir s čiernymi vlasmi, úzkymi perami a dymovo tmavou pleťou, ktorému na tvári hral spokojný úsmev, ako u neho bolo obvyklé. Od chrbta na nich videl Mengus, ktorý šiel vedno s Edmundom.

„Všetko som videl,“ hovoril slepec. „Sily neba a zeme sa spájali, narážali do seba a zápasili. Pred nami je ešte veľa nebezpečenstva...“

„... ktoré musíme poraziť.“

„Možno áno, možno nie. Rebeli v sebe nemajú veľa vznešeného. Ide im len o korisť; jedlo, víno, ženy a zlato. Nič viac.“

„Možno nik iný neostal, aby s nami bojoval.“

Schádzali dole do údolia zaplaveného žltým a oranžovým svetlom zapadajúceho slnka. Edmunda sa zmocňoval zvláštny, neopakovateľný pocit. Až teraz mu dochádzalo, že sa naozaj dostávajú do Gorinu, že to už nie je iba slovo stratené ďaleko za horizontom, ale je tu priamo pred nimi.

Mesto nebolo nijako chránené pred príchodom nepriateľa. Žiadne hradby, iba veľká brána, ktorá nikoho nemohla zadržať. Žijúc v istote, že drakana nikto neporazí, nebolo pripravené, že sa cez nie dnu do mesta dostane nepozvaný hosť.

Centrom Seleny viedla široká hradská, lemovaná kamennými priečeliami budov s ľahkými zvoncovitými strechami s vytočenými odkvapmi a škridlovými strechami. Za hlavnou cestou sa rozliehali prekrásne záhrady s elegantnými pavilónmi, ktoré vyzerali, ako keby sa vznášali na vodách jazier a rybníkov a kde sa strechy terasovitých budov dotýkali neba.

„A sme doma,“ zvolal rozradostene Emir a rozbehol sa hlavnou ulicou, sprevádzaný zarazenými pohľadmi domácich obyvateľov odetých v bielych ľahkých plášťoch. Rebeli, ktorí zostúpili z hôr pôsobili v tej nádhere vo svojich špinavých, otrhaných a všemožne pozliepaných šatách ako svorka vyhľadovaných psov. Ich dlhé brady, špinavé vlasy a neukojiiteľný pohľad šeliem vyvolal medzi obyvateľmi na hradskej rozruch. V

posledných lúčoch dňa sa v ich rukách zaleskli čepele nasledované hrozivým pokrikom, ktorý domácim zvestoval, že ich čaká predlhá noc. „Toto mesto je teraz naše,“ zvestoval všetkým vodca rebelov. „Privítajte svojich nových pánov ako sa náležite patrí.“

Edmund kráčal v úzadí, zatiaľ čo sa svorka hladných vlkov rozprá- chla do ulíc. Hľadel na posledné lúče slnka. Deň sa chýlil ku koncu. Po tom všetkom ho dostihla únava. Zašiel si do jednej zo záhrad, kde nebolo nikoho a ľahol si do mäkkého lôžka z trávy. Naproti sebe mal jazero, ktorého vôňa mu hladila nos. Zaspal pokojným spánkom.

V noci sa mu snívало, že je vo svojej chatrči pri jazere s lasicami, žijúcimi na streche a netrápi ho nič na svete. Predstavu vystriedali ďalšie obrazy; Kliment, Charaton, Romero, nekonečná púšť, Ramona a jej krásna tvár, ktorá mu tak chýbala. Prial si byť s ňou viac ako kedykoľvek predtým, držať ju v objatí a cítiť jej dych. Predstava sa náhle rozply- nula a vystriedali ju čierni vtáci na koňoch a drakaní chrliaci oheň. Pred sebou videl Gorin ako hlavu veľkej príšery. V jej útrobach dýchal nenávidený Fatur, ktorý potreboval ďalšie obete.

Ráno sa vrátil do mesta. Hľadal Barabáša. Ulice zaplnilo množ- stvo vecí zvnútra budov, ktoré voľne ležali na zemi bez toho, aby nie- koho trápili. Mesto teraz patrilo rebelom, ktorí v ňom vládli podľa svoj- ho poriadku. Víтали ho pohľady ešte vždy podnapitých známych tváří,

ktorí celú noc hodovali. Na otázku, kde nájde ich vodcu, iba nesúhlasne kývali hlavou alebo krčili ramenami. Nakoniec sa mu ho podarilo nájsť. Vyhlíadal si najprepychovejší palác v meste, kde sa obkolesil všetkým bohatstvom, ktoré v ňom našiel. Na zemi ležali zlaté kalichy, mince, taniere, náhrdelníky a diadémy s diamantmi. Nízky rozložitý stôl uprostred miestnosti sa ohýbal od množstva pečeného mäsa, ovocia a koláčov. Barabáš ležal na bohato zdobenej pohovke s pohárom vína v ruke. Pohl'ad upieral na stenu pred sebou, ani nepozrel na prichádzajúceho Edmunda.

„Viem, prečo si prišiel, ale budem ťa musieť sklamať. Priateľu, my tu ostávame. Máme tu žrádla, čo nám hrdlo ráči a vína je tu ako pre celý svet,“ ozval sa jeho hlas. Dal si za poriadny hlt. Vzápätí si opäť naplnil čašu.

„Chod' už preč. Teraz na teba nemám náladu.“

Edmund zaváhal, či má odísť alebo zostať.

„Tak už konečne vypadni, nech ťa nevidím! Nerozumel si, krpáň?“

„Toto je koniec?! Kvôli tomu sme sem išli? Napchať si žalúdok a spláchnuť to všetko vínom? Tvoji druhovia zomreli iba preto?“

„Oni by robili to isté, keby žili. A vôbec, o nič iné nám nejde. Potrebujeme prežiť. Sme ako psi nahánajúci korisť a tej je tu dostatok.“

Edmund pokýval neveriacky hlavou.

„Všetci mali pravdu, keď mi hovorili, že ti nemám veriť, že nie si nič iné iba praobyčajný zlodej. Myslel som si, že je v tebe niečo viac, Barabáš. Kliment ti veril, hoci vedel, že si nechal Chodcov napospas strážcom

poriadku. Možno to bolo naozaj tak, že si privítal, keď do Ernaku prišli strážcovia a vraždili Chodcov. Možno si im otvoril brány, aby sa nemuseli zdržiavať a ty si si mohol zobrať, čo po nich ostalo. Nie je tak?“

Barabáš nepohol ani brvou. Tvár mal odvrátenú.

„Si ako ostatní; malý, úbohý zlodej prežívajúci zo dňa na deň. Nie je v tebe nič viac než v tom poslednom psovi. Lež si tu obklopený zlatom, ale čoskoro aj na teba dôjde. Gorin sa dozvie, že padla Selena a príde si po teba. Už teraz vidím tvoju hlavu, napichnú na kôl pred vstupom do mesta, aby všetci videli, čo urobia s takými, ako si ty.“

„Pozor na jazyk,“ Barabáš sa dotkol rukoväte bohato zdobenej dýky. Ukázala sa polovica odhalenej čepele.

„Chceš ma zabiť? Poslúž si. Pod' do toho. Zabil si už toľko ľudí, o jedného viac či menej pre teba nehrá úlohu však?“

„Nedráždi vlka, varujem ťa.“

„Nebojím sa tvojich vyhrážok. Či s tebou alebo bez teba, ja idem do Gorinu.“

Otočil sa na odchod. Pred východom z miestnosti ho zastavil Barabášov hlas.

„Nebolo to tak, že som neurobil nič a že som sa pozeral, ako strážcovia poriadku plienia Ernak. Predtým, než prišli, bol som v meste. Chcel som sa stať Chodcom. Začal som aj s výukou, ale po čase mi povedali, že nemám dar na to, aby som sa ním stal. Tak som odišiel a dal dokopy zopár bývalých väzňov a utečencov a začali sme sa živiť krádežami. Museli sme, lebo by sme inak pomreli. Potom som sa dozvedel, že Gorin vyslal

do Ernaku strážcov, aby ich zavraždili. Šli sme tam, aby sme im to oznámili a bojovali na ich strane, ale keď sme dorazili, bolo už neskoro.“

Edmund sa otočil.

„Tak to preto sa na teba Kliment spoliehal. Vedel, že si chcel byť Chodcom, že im rozumieš a máš aj ľudí, ktorí budú vedieť bojovať.“

„Aj keby sme chceli ísť do Gorinu, máme málo mužov. Sme iba hŕstka.“

„Niekedy je menej viac. Ak by si šiel proti Argonovi s celou armádou, hneď by ťa zbadal a zastavil ťa. Takto budeme môcť preniknúť do mesta bez toho, aby o nás vedeli.“

Barabáš sa zamyslel. Prstami prešiel po brade.

„Teraz alebo nikdy,“ pokračoval Edmund. „Už sa ti viac nemusí podariť prejsť hranicu. Drakan je porazený, ale čoskoro ho vystrieda ďalší. Gorin sa spamätá z rany, ktorú utŕžil a bude ešte silnejší.“

„Možno máš pravdu, Chodec. Možno to je príležitosť, aká sa nenaskytne.“

Predstavil si bohaté paláce Gorinu a poklady, ktorými oplývali Fatureve chrámy. Už nikdy viac nebude musieť rabovať. Toto bude jeho posledná výprava, po ktorej sa usadí so Zamou v jednom z nevelkých mestečiek a bude môcť pokojne žiť.

Položil čašu s vínom na stôl a vstal z pohovky. „Pôjdeme,“ povedal po chvíľke váhania. „Ideme do Gorinu akože sa volám Barabáš!“

Edmund spokojne prikývol. Podarilo sa mu prehovoriť vodcu rebelov. To však nebolo všetko. Ani s rebelmi sa im nepodarí poraziť Gorin.

„Kým tam pôjdeme, budeme potrebovať spojencov.“

Barabášovi prešiel po tvári tieň pochybností. „Uvedomuješ si, kde sa nachádzame? Sme v kráľovstve Gorinu, tu spojencov nenájdeš.“

„Viem, budeme musieť niečo vymyslieť.“

„Kto by s nami šiel? Nemáme najlepšiu povest', to ti poviem.“

„Gorin je nepriateľom ostatných národov. Nepriateľ môjho nepriateľa je mojím priateľom. Spojencov máme, len im stačí dať vedieť, že sme prešli hranicou. Pripoja sa k nám.“

„Uldinovia...“

„Ich kráľovná nemá rada Gorin ešte viac ako my.“

Barabáš prikývol: „Tí vedia bojovať. Možno budeme potrebovať viacerých.“

„Máme iba ich.“

Barabáš sa uškrnul.

„Tak to stačiť nebude. Keď nad tým uvažujem, možno by sa našiel ešte niekto ďalší, i keď nie som si istý,“ zaváhal.

Edmund naň spýtavo pozrel. „Nie vždy som obýval hory a raboval. Pochádzam z nomádskeho kmeňa Markov. Môj otec patril k čelu kmeňa, ale dostal sa do roztržky s náčelníkom a vyhнали nás. Pokiaľ viem, starý náčelník zomrel.“

Barabáš prešiel niekoľko krát prstami po brade. „Vyšlem poslov.“

38. kapitola – Zradca

Slnko viselo na belasej oblohe ako nemilosrdný tyran. Jeho disk horel nemilosrdnými lúčmi, ktoré ako chápadlá doliehali až k zemi a rozpaľovali ju ani pekelnú pec. Pod ním kráčala zbedačená svorka podobná ľuďom.

„Dal by som všetko za vodu. Aj vlastnú mater.“

„Čuš, Fran!“ zahriakol ho Barabáš. „Budeš mať toľko vody, že ti bude cez uši vyliezať.“

„Tebe sa to hovorí, keď si mal posledný dúšok, ktorý nám ostal.“

„Lebo som vodca. Musím vás viesť. Keby nie mňa, tak je dávno po nás.“

„Myslíš tú studňu, ktorú si našiel?“ precedil Fran. „Kedy to bolo? Počkaj, spomeniem si. Pred mesiacom?“

„Vravel som, naberte si vody, koľko sa do vás zmestí, no ty si namiesto toho vláčil mech s vínom.“

„Teraz mi ideš kázať, čo by som mal robiť.“

Barabáš si zahryzol do pery. Mal dosť tých neprestajných horekovaní. Chodidlá si necítil, oči mu horeli od potu, ktorý pretekal čelom až do tváre a v žalúdku nemal nič už niekoľko dní. Bolo čím ďalej ťažšie udržať skupinu mužov sužovaných hladom a smädom.

„Vravel som ti,“ pokračoval Fran. Nedbal na to, že v Barabášovi sa všetci čerti ženia.

„Netreba nás do Gorinu, ale ty si ma nepočúval.“

Rozhodil rukami do vzduchu tak, aby to videli ostatní. V Barabášovi zovreli nervy. Prudko vytiahol dýku a pritlačil ju Franovi k hrdlu. Ostrie sa dotklo kože, naplo ju.

„Teraz mudruj! Nemáš slov? Ešte jedno a prisahám, že ti prevrтам hrdlo, vyžmýkam z teba poslednú kvapku a hodím ťa supom. Čo na to povieš, ha? Už máš plné gate?“

Dýka zatlačila kožu, vyrazili kvapôčky krvi. Fran naň pozrel podliatymi červenými očami. Neodvážil sa povedať ani pol slova. Zdalo sa, že Barabáš každou chvíľou stratí nervy. Ruka sa mu chvela ako chorému človeku.

„Voda!“ ozval sa výkrik. „Voda! Pred nami je oáza.“

Muži poskakovali od radosti a ukazovali pred seba.

„Máš šťastie,“ vodca rebelov popustil zovretie.

Pred sebou mali vodnú hladinu obrastenú krovínami a štíhlymi stromami, ktoré ju obkolesovali zo všetkých strán. V jednom mieste bola vyšliapaná cestička, no nikto na ňu nedbal. Vrhli sa k jagavej tekutine. Pili hltavo. Ozvali sa výkriky a radostný smiech. Po dlhých týždňoch sa konečne mohli napit' a umyť si tváre strhané pieskom a nemilosrdným

slnkom. Zabudli na dlhé kilometre, ktoré prešli na suchom, nepríjemnom piesku.

„Voda! Na svete nie je nič príjemnejšie ako voda!“

„Už nikdy nechcem ísť púšťou.“

Svojou bujarosťou vyplašili vtákov hniezdiacich na brehu oázy. Štyri psohlavy, ktorí tu mali domov, utiekli do púšte. Nad ich hlavami krúžili supy, ktorí si nenechali vziať ani najmenšiu príležitosť na potravu.

„Nie, na nás zabudnite. Zmiznite inde, tu niet mrcín,“ smiali sa muži, ležiac spolovice vo vode a sčasti na zemi porastenej trávou, ktorá bola príjemná, voňavá a pripomínala domov. Aj Fran sa usmieval a po roztržke už nebolo ani stopy. Vyzliekol sa do pol pása a hádzal na seba vodu, ktorá sa trblietala v slnečnom svetle.

Edmund si s rozkošou namočil tvár a zmyl prach z ciest. Nikto nevidel, ako si uľahčene vydýchol. Netušil, že cesta zo Seleny ku Gori-
nu povedie cez takto vyprahnutú krajinu. Dobre si púšť pamätal, ešte keď opustil Charaton. Vtedy bol sám, teraz ich bolo mnoho a veľa z nich ostalo ležať v krajine piesku bez toho, aby ich niekto pochoval. Obdivoval Barabáša, ktorý odolával púšti a suchej krajine, bol tvrdý, keď sa zdalo, že slabosť ostatných má navrch a ústretový, keď videl, že je potreba nabrat' síl. Keby nie jeho, možno by už dávno zablúdili alebo zomreli smädом.

Tieň stromov robil Edmundovi dobre. Od vody bolo počuť rozja-rené hlasy mužov, špliechanie a pospevovanie. Aj Edmunda chytala dobrá, uvoľnená nálada. Potom náhle v jednu chvíľu všetko stíchlo, že nebolo počuť hláska. To ticho zrazu pôsobilo zvláštne. Roztvoril oči. Muži, ktorí sa iba pred chvíľou šantili ako malé deti, stáli zmeravene s pohľadmi upretými k púšti. Pozrel tým smerom a rázom všetko pochopil – okolo celej oázy stáli nepriateľskí vojaci v plnej zbroji. Nebolo potrebné veľa fantázie, aby pochopil, že sú z Gorinu. Pochodovali krátkym vojenským krokom ako živá hradba a postupne uťahovali slučku, uprostred ktorej ich uväznili. Teraz mal možnosť vidieť nepriateľa tvárou v tvár. Gorinskí vojaci mali ohňom opálené tváre, typický zakrivený gorinský nos, čierne vlasy a husté brady. Hlavu im pokrývala polovičná kovová prilba s krúžkovými závesmi splývajúcimi na pleciah. Ich bojové sekery vyzerali ako nôž s dlhou rukoväťou. Nazývali ich Hlava pomstiteľa, pre svoju výzdobu v podobe kričiacej mužskej hlavy pri koreni čepele. Za pásom niesli dýku s mierne zakrivenou obojstrannou čepeľou s celokovanou rukoväťou. Hruď im chránil tenký plát z kovu ozdobený púštnymi kvetmi, ktorý im visel na náplečných pásoch pripnutý ku krúžkovej zbroji kovovými prackami.

Ich veliteľ kráčal v popredí s tvárou bez výrazu. Jeho ostré výrazné oči boli podčiarknuté nakreslenou čiernou linkou, ktorá zvyrazňovala ich výraz. Kýval dlhou zlatou palicou hore a dole, čím diktoval rytmus,

v ktorom sa k nim vojaci približovali. V jednu chvíľu sa rázom zastavila. Slučka sa uzavrela. Zovretie línie sa otvorilo ako brána, cez ktorú vyšiel muž v bohatom rubáši s mladistvým výrazom. Na hladkej tvári mu hral pobavený výraz hraničiaci s výsmechom. Cez predlaktia mu prevísali závoje dlhých rukávov, spojené ruky roztvoril ako na privítanie, no jeho slová pálili ešte viac ako slnko.

„Ale, ale, kohože to tu máme? Nie ste náhodou rebeli, ktorí zbíjajú na severných hraniciach? Vraj ste to boli vy, kto vyplienil Selenu a zabil nášho posvätného drakana,“ ozval sa Tengerov hlas, ktorý prerušil strunulé ticho. Rebeli naň hľadeli bez slov ako zver, na ktorú nečakane zaútočil dravec a ešte nie je schopná pochopiť, čo sa práve stalo.

„Ktorý z vás vám velí?“ opýtal sa skupiny rebelov.

Nik neodpovedal. „Počkajte, budem hádať.“

Prechádzal si hlavu po hlave.

„Podľa mňa to budeš ty,“ ukázal na Yonga. „Nie, nie, nebudeš to ty,“ hneď si aj odpovedal, „vyzeráš ako trubiroh, taký by určite nezvládol viesť ani stádo kráv. Že by ty?“ ukázal na Frana. „Pôsobíš mocne, ale nie, nebudeš to ani ty. Zdáš sa byť až príliš nahnevaný. Možno, že si myslíš, že máš pravdu a nikto ťa neposlúchol, nie je tak?“ Fran sa zaškeril.

„Viem, že mám pravdu,“ ozval sa neprijemný Tengerov smiech. „Podľa môjho názoru vám bude veliť on,“ ukázal na Barabáša. Ten ani nezdvihol hlavu. Oči mal namierené pred seba, nepohol ani brvou. „Áno, si to ty. Nepália ťa tie zlaté prstene na slnku? Ja vždy, keď sa vydávam do

púšte, dávam si také niečo dole. Slnko vie byť nepríjemné. Musíš ich mať veľmi rád, však? Iste sa nadšene obklopuješ bohatstvom a myslel si si, že sa ti ujde aj z Gorinu. Počul si, že sme nesmierne bohatí a tvojej ctižiadosti to nedalo pokoj. V meste máme dokonca aj zlaté strechy. Tam by sa ti určite páčilo.“

Barabášovi trhlo v tvári. Vyšiel z tieňa stromu a postavil sa proti nemu. Jediný on sa nevyzliekol a nevrhol do vody. Mal na sebe iba čiernu košeľu, voľné nohavice a okolo hlavy obrútenú hnedú šatku. Tvár sa mu za posledné týždne od únavy prepadla, ale ostré oči nestratili nič na svojej podozrievavosti a úskočnosti.

„Pri prvej príležitosti ti vyrežem vnútornosti,“ precedil.

„Komár sa rozhodol zničiť slona! Kvôli tomu ste šli až sem? Musím uznať, že máte viac odvahy ako rozumu.“ Jeho tvár sa zvlhla smiechom, no vytratil sa rýchlo, ako prišiel.

„Do Temnice s nimi,“ prikázal vedúcemu vojakov. Slučka sa opäť pohla. Teraz už stratila na svojej rytmickosti. Napredovala rýchlo s jasným cieľom zložiť nepriateľa. Rebeli sa ocitli v putách. Nikto sa nezmohol na odpor, dokonca ani ich vodca, ktorému vyhasol oheň v očiach. Tenger sa rozosmial na celé ústa. Otočil sa smerom k Barabášovi.

„Poviem ti jednu vec: Ešte nikto sa nedostal z Temnice von. Nikto! Zhniješ tam alebo z nej vyjdeš o hlavu kratší.“

Vyšli na obľý kopec. Uvideli pred sebou na širokej pláni rozliehať sa mesto, ktorému uprostred trónila zlatá strecha kráľovského paláca svietiaci už z diaľky. Popri nej sa ako vlny na mori pretŕčali zakrivené strechy domov, chrámov a palácov, ktorých červené škridle boli pokryté závojom oparu. Miestami sa budovy rozostupovali záhradám a rozsiahlym námestiam, no zo všetkého najmä vodným kanálom, ktoré sa tiahli ako žily celým mestom a tvorili základnú kostru mesta. Sprievod väzňov kráčal nemotorne, čo sa nepozdávalo strážcom. Ozvalo sa ohlušujúce plesknutie bičom.

„Ideme! Kto bude odporovať, zomrie. Kto padne na zem, zomrie. Kto sa pokúsi o útek, napichneme ho na kôl pred bránami mesta. Je vám to jasné?“

„Nad slnko!“ precedil Fran a hnevľivo pozrel na Barabáša, ktorý šiel popri ňom so zaťatými perami. Tenger sa niesol popri nich na sivom koni. Mal povznesenú náladu.

Gorin sa k nim približoval. Každým krokom sa rozťahoval do šírky po rovine, až nakoniec nevideli jeho začiatok ani koniec. Okrajom mesta sa rozliehali širokúnske polia pšenice, prosa a ryže, ktoré napájali zavlažovacie kanály. Vytvárali umelé jazerá prerušované početnými otvormi, ktorými prepúšťali vodu do ľubovoľných kanálov a polí. Prešli bočnou bránou, od ktorej vyrážali vysoké hradby pieskovcovej farby zakončené hranatými strážnymi vežami. Pribúdali domy rastúce do výšky, zato ulice sa zužovali. Väzňov previedli na jednu z hlavných ulíc, ktorou

sa vyhli obytným časťami, ktorými by sa iba s ťažkosťou predierali. Slúžila ako hlavná cesta smerom do mesta. Na jej samom konci sa dal vidieť nejasný obrys brány smerujúcej ku kráľovskému mestu. Zlatá strecha kráľovského paláca sa čoraz viac približovala.

Slnko sa im opieralo do chrbtov a vrhalo dlhé tiene, ktoré sa hadili na rozľahlých námestiach a v úzkych uliciach. Deň sa blížil ku koncu a s postupujúcou tmou strácali nádej, že by sa mohli dostať zo zajatia.

„To je náš koniec,“ ozval sa vysoký hlas Yonga. Pery sa mu triasli, pohľad mal prázdny.

„Čo s nami urobíte?“ spýtal sa vystrašený Emir Tengera.

„Hmm...“ obzrel si ho zvysoka, potom pohľadom prešiel po ostatných.

„To, čo robíme so všetkými, ktorí napadnú Gorin. Na svitaní vás popravíme.“

Dvesto krokov pred kráľovskou bránou zahli smerom do bočnej cesty, ktorou sa vyhli hlavnej bráne. Ovalil ich ohlušujúci zápach, ktorý sa šírila zo všetkých strán. Stačilo pozdvihnúť hlavu k stĺpom lemujúcim cestu a dalo sa domyslieť, odkiaľ prichádza. Viseli na nich zmrzačení ľudia s telami, na ktorých hnulo mäso.

„Pozrite sa na nich,“ ozval sa Tengerov hlas a jeho pobavený výraz ani teraz nezišiel dole z tváre. „Aj ich som viedol touto cestou ako teraz vás. Vešiame ich na výstrahu pre tých, ktorí by sa chceli vzoprieť nášmu

kráľovi. Čudujem sa, že im stojí za tu chvíľku pocitu slobody skončiť takto,“ zauvažoval. Edmunda jeho slová popudili.

Vymykol sa z radu a otočil priamo k Tengerovi: „Lebo Fatur je zlo a musí padnúť. Klame a zotročuje ľudí, ale sám sebe nie je pánom. Starodávna pravda sa má čoskoro vytratiť a už nikto nikdy nebude vedieť o svete, aký bol pred výbuchom sopky. Ľudia budú naveky podrobení. Je to kvôli vám, kvôli zbabelosti Gorinu. Myslíte si, že vládnete svetu, ale opak je pravdou. Ste prví sluhovia tým, o ktorých si myslíme, že sú bohovia. Ale nie sú a vy to dobre viete. Sú horší ako my, horší ako Gorin. Otokári, čo si podmanili ľudí, zotročili ich. Im slúžite, im staviate chrámy a dávate ľudí do okov, čo potom zomierajú vo vašich baniach.“

Tenger si ho zvedavo premeral. Mal jasné oči, v ktorých značila inteligencia. Podobali sa trochu Romerovým. Bol v nich podobný odlesk. Kovový, pokojný, stojaci na zemi. Lenže tento patril človeku z Gorinu. Jeho pohľad ho prezradil. Edmund tušil, že tento človek vie viac ako ostatní. Bol si vedomý celej pravdy presne ako on. Ani jeden ju nemohol povedať nahlas. Jeho vnútorný hlas mu to zreteľne prezradzoval. Barabášove malé ostré oči ich oboch striedavo prebodávali. Tenger zapichol ostrohy koňovi do slabín, až sa zviera striaslo. Držal ho pevne, až mu tiekla pena z úst.

„Kto si, chlapče?“

„Som Edmund Jazerný, Chodec. Dozvedel som sa pravdu o Gorine, preto proti nemu bojujem. Možno, že teraz vyhrávate, ale pravda si nájde cestu.“

Tenger si ho starostlivo premeral. Jeho očiam neušiel najmenší Edmundov pohyb. Pohľad chvíľu na ňom zotrval, vzápätí sa Tengerova tvár uvoľnila a pohľad namieril pred seba. Ostrohy uvoľnili koňa zo zovretia.

„Mýliš sa, chlapče. Chodci zomreli. Strážcovia poriadku sa o nich postarali.“

Popohlnal koňa a odišiel. Edmunda sotila palica strážcu späť k ostatným. Dlhو mal pred očami toho človeka.

„Nemal by si hovoriť všetko, čo vieš. Sme v Gorine. Aj steny tu majú uši,“ pristavil sa pri Edmundovi Barabáš.

„Teraz je aj tak zbytočné nechávať si tajomstvá. Zajtra budeme napic-hnutí na koloch popri ceste. Len nech si ich vypočujú.“

Sprievod sa zastavil. Pred sebou mali Temnicu. Pri vchode stáli dve okrúhle veže zakončené ostrou strechou, uprostred ktorých boli ťažké cédrové dvere. Budova postavená z mohutných kamenných kociek pôsobila chladne v meste, kde prevládali ľahké vzdušné budovy. Zamrežované okná boli z hrubých kusov železných tyčí stočených cez seba ako hady, tvorili mrežu osadenú hlboko do kameňa. Strážcovia ich nahnali dnu. Ťažké dvere väzenia sa buchotom zatvorili.

Ostali uväznení medzi kamennými stenami. Niektorí v zúfalej snahe vyskočili na mreže a snažili sa ich vylomiť, ale tie sa im vysmiali. Nedalo sa nimi pohnúť ani o najmenší kúsok. Držali ich v nemilosrdnom zovretí. Za mrežami bolo vidieť, ako tma zosadla na mesto. Ešte viac ich pritlačila k zemi. Zovrela ich do nepríjemného zveráka.

Mengusovi sa podlomili kolená. Klesol na zem opierajúc sa o múr. Z nosa sa mu pustil prameň červenej krvi, ktorá mu stekala po tvári a kvapkala na zem.

„Toto miesto je zlé. Počujem tisíce plačúcich hlasov, tisíce podobných ako my tu stratili poslednú nádej.“

Barabáš ho sledoval s hlavou zarazenou medzi plecami. Trhlo mu v tvári. Vyzeral, že sa pomiatol.

„Do siedmich pekiel, Barabáš, počuješ ho? Skončili sme. Niet úniku. Toto je konečná, za ktorou nás čaká iba smrť. Videl si ich vojakov? Nás je pár desiatok, ich sú tisíce. Nik sa cez tieto mreže nedostane. Je po nás,“ opakoval dokola.

„Nájdeme cestu,“ Barabáš neisto pohl perami.

„Ale ako? Obzri sa okolo seba. Múry sú silnejšie ako my. Sme uzavretí. Pochop to!“

Barabáš sadol na zem, lakte zarazil o kolená, podoprel si hlavu. Dlhé vlasy prepadávali cez jeho tvár a plecia.

„Zradca, zradca,“ zakvílil ako ranený vlk.

Edmund si sadol do rohu temnej miestnosti. Aj jeho dostali okolností, ktoré ich postihli. Ani on neveril, že sa dostanú z tohto miesta. Múry boli príliš pevné, mreže prihrubé, aby ich niekto vylomil. Dostali sa do slepej cesty a z nej nebolo úniku. Prišli o všetky zbrane, jemu vzali svetelný meč. Bez neho nemohol bojovať. Všetci to vedeli. Dalo sa to prečítať z tvár rebelov, ktoré boli prepadnuté a v očiach už nemali žiadnu nádej.

Vonku sa ozvalo trúbenie. Najprv jedno, potom nasledovalo ďalšie. Čoraz viac silnelo. Prerážalo do miestnosti. Rebeli pozdvihli hlavy, načúvali. Niečo sa udialo za múrmi Temnice.

39. kapitola – Srdce drakana

V uliciach sa ozývali kroky a hlasné pokrikovanie svedčiace o dráme, ktorá sa tam odohrávala. Rebeli s napätými ušami počúvali, čo sa deje. Pokúšali sa dostať k zamrežovanému oknu, ale cez neho videli iba na stenu múru oproti nim.

„Takto nič neuvidíme,“ ozvalo sa nepokojne v cele. V tom sa ozval zvuk ťažkých dverí. Cvakla v nich závora a so škripotom sa otvorili. Ukázala sa v Tengerova hlava.

„Ty!“ zvolal Barabáš. „Čo ty tu robíš?“

„Ja? Čo TY tu robíš?“ odvetil mu Tenger rovnako prekvapene. „Vodca rebelov!“ povzdychol si. „Keď som počul, že je ním Barabáš, myslel som si, že by si to mohol byť ty, ale neveril som. Môj brat by bol vodcom rebelov?“

„Nejako musím prežiť, ale aspoň sa nezapredávam nepriateľovi ako ty.“

„Keby nie mňa, zhnijete tu v Temnici a prídete o krk.“

„Keby nie teba, neboli by sme sa sem dostali. Pamätaj, kto nás zatkol. Prišiel si s vojakmi a dal si nám na krk slučku.“

„Buďte radi, že som tam bol ja a nie niekto iný. Zmasakrovali by vás hneď v oáze a ponechali supom. Keby nie mňa, nikdy by ste sa nedostali dovnútra mesta za hradby. Vedel som, že máte v pláne zaútočiť na Gorin, preto som si povedal, že vás uchránim a prevediem až sem.“

„Ďakujem pekne,“ vyprskol Fran. „Správal si sa k nám ako k psom.“

„Nemal som inú možnosť. Ak by odhalili, že poznám Barabáša, hneď by som prišiel o hlavu a vy tiež.“

„Dost', musíme zmiznúť,“ prerušil hádku Tenger.

„Čo sa tam vonku deje?“

„Vy to neviete?“ zatváril sa prekvapene. „Nepriateľ je pred bránami.“

„Nepriateľ?“

„Nomádske vojská a Uldinovia.“

Oznam zarezonoval v cele.

„Tak predsa len prišli,“ povedal potichu Barabáš.

„Myslel som si, že je to tvoja robota. Chceš teraz iba lupiť alebo poraziť Gorin?“

Barabáš sa zasmial, vyzeral pri tom ako všetkými masťami mazaný vlk.

„Jedno aj druhé.“

Tenger si povzdychol.

„Presne, ako si ťa pamätám.“

„Ja si ťa pamätám inak, milý braček. Nikdy si nemal vzťah ku koňom, len čo je pravda a u syna nomádskeho náčelníka to nie je veľká výhoda. Vždy si bol veľký puntičkár, miloval si poriadok, no zo všetkého najviac si nezniesol bezprávie a nespravodlivosť. Teraz ťa vidím chodiť v paláci nadutý ako tur, v baniach sú celé zotročené národy a tebe je to jedno.“

„Nie je mi to jedno,“ zahriakol ho Tenger. „Dobre si ma pamätáš. Nezniesiem nepravosť, preto som pripravil plán, ako zdolať Gorin. Prišli ste v najpríhodnejšom čase.“

Po Barabášovej tvári sa rozlial úsmev. Prešiel si prstami po brade.

„Plán hovoríš? Rovno ma do neho môžeš zasvätiť.“

„Varujem vás, nebude to nič jednoduché.“

„Dostali sme sa až sem. Čo myslíš, že sme očakávali? Prechádzka ružovou záhradou?“

Tenger sa zaškeril.

„Gorin stojí na baniach. Tam je jeho bohatstvo, ale to nie je všetko. Je tu ešte niečo, ďalšia sila, ktorá ovláda Gorin, kráľa a celé jeho kráľovstvo. Musím uznať, že som doposiaľ nevedel presne, o čo ide, ale keď som počul tohto,“ ukázal na Edmunda, „pochopil som, kto naozaj ovláda Gorin. Bolo to, ako keby náhle všetko zapadlo do seba ako do skladačky.“

„Spýtaj sa jeho,“ pohľad Barabáša smeroval k Edmundovi, ktorý ich z boku pozoroval. Chodec vyšiel z tieňa do popredia. Sledovali ho zraky ostatných.

„Poviem vám pravdu, ako že som Chodec.“

„Tak predsa,“ povedal Tenger, „aspoň jeden prežil.“

„Nechýbalo veľa a nepodarilo by sa to ani mne, keby sa nestali udalosti, ktoré ma priviedli až sem. Túžba po pravde u Chodcov je veľká a je ich zodpovednosť starať sa o ňu, hoci je veľa prekážok, s ktorými musia zápasiť. Aj mňa sem priviedla túžba po pravde a boj proti tým, ktorí sa jej boja.“

„Teraz to môžeš prezradiť. Čo je pravda?“

„Že svet, v ktorom žijeme je iný, než si myslíme. Bohovia, ktorým veríme, obetujeme sa a stavíme chrámy nie sú bohovia, ale sú to ľudia.“

Neboli sme stvorení Faturom zo sopečného popola, ani svet nevznikol výbuchom sopky, to je klamstvo, ktoré nám povedali uzurpátori.“

„Ako je to možné?“ pýtali sa muži, keď počuli jeho slová.

„Svet kedysi existoval pred výbuchom sopky. Bol veľký, obrovský a ľudia nesmierne múdri. My sa im nemôžeme rovnať. Zo železa, ohňa a ďalších vecí nám ešte vždy neznámych dokázali zhotovovať lietajúce lode.“

„Lietali ako bohovia.“

„Ale boli ľudia, len priveľmi múdri. Zrazu prišla katastrofa, na ktorú neboli pripravení. Vybuchla sopka, ktorá chrlila oheň a síru, až zakryla nebo a zem pokropila popolom. Ľudia zomierali v tisícoch. Brat nepoznal brata, dieťa rodiča. Nastalo zabíjanie a vraždenie. Zdalo sa, že je ich koniec. Vtedy sa objavilo mesto Alto, kde boli najmúdrejší ľudia tých čias. Už dopredu vedeli, že príde katastrofa, ale tajili to. Pripravovali sa na ňu a skazu prečkali v úkryte čakajúc na ideálny čas, kedy prevezmú kontrolu nad zemou a ľuďmi. Ich plán sa podaril. Skutočne sa stáli páni zeme. Spočiatku nezamýšľali, že zotročia ľudstvo, ale potreba energie ich prinútila využívať ľudí na pracovnú silu v melanitových baniach. Vtedy sa z nás stali otroci. Alťania, ako sa nazývajú, si uvedomili, že najľahšie sa ľudia kontrolujú pomocou náboženstva a postupne sa z nich začali stávať bohovia, kým my, ľudia sme sa stali mulmi. Toto je skutočná pravda sveta. Chodci ju postupne odhaľovali. Prichádzali k pravde. Zbierali dôkazy minulosti, ktoré unikli pozornosti Alťanom a skladali si

z nich minulý svet. Začali byť pre nich nebezpeční, preto sa rozhodli zbaviť sa Chodcov. S nimi by zomrela aj skutočná pravda o svete.“

Všetci s údivom ostali stáť a pozerali na Edmunda. Ticho prerušil Tengerov hlas.

„Dlho som nevedel pochopiť, čo sa v skutočnosti deje, až kým si vtedy pred Temnicou na mňa nevykrikol, že Gorin slúži uzurpátorom. Dlho predtým som bojoval s tou predstavou, ale bál som sa ju prijať. Keď som to počul aj z inej strany, vedel som, že moje dohady sú správne. Slúžim v kráľovskom meste a vidím, čo sa deje. Kráľ je ich bábkou. Zbavili ho rozumu a nútia ho robiť veci, ktoré im vyhovujú. Posiela výpravy do okolitých kráľovstiev za otrokmi podľa ich želania, stará sa o Faturov kult a zabije každého, kto sa ho opováži spochybniť. Robí všetko pre nich. Doposiaľ som nevedel, kto je na dvore sa to všetko zodpovedný, ale nakoniec som natrafil na emisára bezvýznamného ostrova Alta, kdesi ďaleko od Gorinu. Nerozumel som, ako je možné, že by niekto taký mohol mať priamy prístup ku kráľovi a nosiť kráľovskú pečať nedotknuteľnosti. Začal som ho preto sledovať a pozorne si všímať, čo robí. Raz som ho videl rozprávať sa so vzduchom, ktorý mu odpovedal. Myslel som vtedy, že odpadnem, že vidím boha, ale neskôr som pochopil, že takto dostáva príkazy. Je to jeho spôsobom rozhovoru s tými druhými. Tých vecí časom pribúdalo a ja som vedel, že sa niečo deje. Bolo márne pýtať sa kňazov v chrámoch slúžiacich Faturovi. Tí nevedeli žiadnu pravdu. Začal som prehl'adávať tajné zákutia Kráľovského mesta s jeho

skladmi, knižnicami a chrámami. Dokonca som zašiel aj do melanitových baní, aby som videl, o čo všetko ide. Zrazu mi začalo všetko dochádzať – celý Gorin bol postavený ako obrovská továreň na výrobu melanitu. To je náš skutočný význam. Takže budeme musieť zničiť melanitové bane. Tým ich odrežeme od zdroja energie a,“ jeho hlas zvažal, „budeme musieť dostať Mosera, emisára z Alta.“

„Ľudia budú brániť Fatura.“

Tenger sa zasmial. „Ľudia už majú iné božstvo. Hovoria jej Nebeské dievča, volá sa Diana.“

„Diana!“ vykrikol Edmund.

„Ty ju poznáš?“

„Áno! Teda vlastne nie...“ opravil sa. „Poznal som jej otca, Romera. Pochádzal od Alt’anov, ale nechcel ním byť. Chcel sa stať človekom.“

„Tak predsa je pravda, že je nebeská,“ riekol udivene Tenger: „Dcéra pozemskej ženy a Alt’ana. Musíme ju zachrániť. Ľudia jej veria a navyše,“ jeho hlas sa na chvíľu zastavil, „má nadprirodzené schopnosti a...“

„Je skutočnou bohyňou,“ dokončil za neho Edmund.

„Áno, ale je tu jedna prekážka. Dost’ veľká, povedal by som. Moser ju zajal vo väzení v Palácovom meste.“

Za múrmi Temnice sa čoraz viac ozýval lomoz. Ťažké kroky vojakov, kolesá vozov búchali o kamenné dosky, zvuk konských kopýt svedčil o veľkom pohybe. Medzi to sa miešal hlboký hlas trúb.

„Nepriateľ pred západnými hradbami!“

„Musíme konať čo najrýchlejšie,“ povedal do toho Tenger.

„Čo máš na mysli, braček?“ precedil Barabáš, ktorému sa nie veľmi pozdávalo, že brat, ktorého nevidel celé roky, dáva rozkazy jeho mužom. Kedysi dávno spolu vyrastali v kmeni, ktorý kočoval vyprahnutými rovinami unášaný vetrom, až kým nedošlo k rozporom v kmeni a ich rod vyštvali. Túlali sa celé roky zmietaní nájazdníkmi, kým sa nerozdelili a neskončili na opačných stranách – jeden v horách, kde viedol rebelov, druhý v chráme Fatura prezlečený za kňaza.

„Pôjdeme ku kráľovskej zbrojnici, kde sa nachádza srdce drakana. Podobá sa na truhlicu, ale dokáže vytvárať oheň obrovskej sily. S jeho pomocou zničíme bane.“

„A Diana?“ spýtal sa Edmund.

„Ona je najdôležitejšia. Moser ju stráži, musíme ju zachrániť.“

„V tom prípade nestráčajme čas a poďme,“ vyhlásil Barabáš a vystúpil dopredu. Obrátil sa k svojim mužom: „Chlapi, ak sa nám podarí pokoriť Gorin, budeme ani králi, najbohatší ľudia na svete. Ak nie, budú vidieť naše mŕtve tváre na uliciach. Budú vidieť, že sa niekto pokúsil bojovať proti Gorinu. Nemáme čo stratiť. Dnes nie. Nadišla naša chvíľa.“

„Tak je!“ zvolal Fran.

„Za Barabáša!“ pridal sa Emir. Za chvíľu už všetci držali ruky hore odhodlaní bojovať.

„Poďme,“ pokynul im rukou. Muži ho ochotne počúvli.

Vyšli z cely. Tenger sa pripojil k Barabášovi v čele.

„Ide o viac, než o zlato,“ dohovárал mu.

„Tenger,“ zastavil sa a schytil brata za plášť, „máš moju vd'aku, že si nás pustil von, ale teraz tomu veľím ja, či sa ti to páči alebo nie. Viem, že nejde o zlato, že v stávke je niečo viac. Som v tom s Chodcami.“

Tenger si ho pozorne premeral. „Teraz ťa spoznávam. Vedel som, že je v tebe viac, ako som doposiaľ počul. Ukážem vám cestu, ktorou dostaneme k zbrojnici.“

Tenger sa dobre vyznal v gorinských uličkách, ktorými sa nespočetnekrát prechádzal prezlečený do obyčajných šiat, aby nevedeli, že ide o kňaza z Faturého chrámu. Vytváral obrovské väzenie, z ktorého nebolo úniku. Vládnuca vrstva panovala s priveľkými právomocami a bohatstvom a utláčali chudobných až na najnižšiu mieru existencie. Bolo to v protiklade s tým, ako videl život na širokých pláňach, kde vyrastal spolu s nomádmi, kde nemali žiadne hranice, iba ak vo vetre a hojnosti pastvísk alebo sám v sebe. Vnútri mal voľnosť a slobodu nomáda.

V Temnici poľahky prelomili odpor stráží, ktorá keď uvidela kňaza z Faturého chrámu, nepripravila sa na skutočnosť, že za ním idú bojovne naladení rebeli. Väznica sa nachádzala v jednej z bočných uličiek severozápadnej časti mesta, zatiaľ čo zbrojnica severne od vodnej priekopy obklopujúcej Palácové mesto. Znamenalo to dostať sa cez spleť uličiek na dohľad Kvetinovej bočnej brány. Tenger sa dômyselne vyhýbal hlavným uliciam, ktorými prúdili vojská k mestským bránam.

Skupina tridsiatich mužov v chatrných šatách v meste nespôsobovala veľkú pozornosť.

„Ako to, že sem dorazili Uldinovia a nomádski bojovníci, Barabáš?“

„Stačí len narezat' tvrdú šupku ovocia a cesta k jeho lákavému vnútrajšku je otvorená.“

„Mám to chápať tak, že ste otvorili cestu do Gorinu cez Selenu?“

„Môžeš,“ povedal spokojne Barabáš.

„Azda si zvolili lepšiu cestu sem ako vy.“

„Čo tým myslíš?“ zarazil sa Barabáš.

„Nechce sa mi veriť, že pochádzaš z nomádov, brat môj. Cesty do Gorinu viedli cez schodné údolia, zatiaľ čo ty si svojich ľudí hnal cez tú najhoršiu púšť.“

„Tak počkaj,“ zastavil sa vodca rebelov, „ty mi nebudeš kázať, ako mám viesť svojich ľudí!“ Uprene sa pozrel do bratovej tváre. „Vieš ako je to viesť svorku divých vlkov? Musíš ich naučiť, aby ťa počúvali aj v tých najhorších chvíľach. Iba vtedy si zaručíš, že ťa nesklamú. Toto ťa v chrámoch neučili, však?“

„Učili ma iné veci, nie len viesť svorku psov. Sme na mieste. Zbrojnica,“ ukázal pred seba a vyhol sa otázke staršieho brata, ktorý aj jemu neustále dokazoval, že je rozhodne šikovnejší.

Pred sebou mali podlhovastú budovu so škridlovou strechou imitujúcou okrúhle bambusové kmene, poukladané jeden vedľa druhého. Pôsobili vzletne a jednoducho, ako bolo zvykom u gorinských budov.

Bola postavená na stenách, ktoré sa nenápadne tiahli po obvode budovy zakryté početnými vojenskými výjavmi na drevených doskách.

„Malik!“ zavolał Tenger. Z uličky sa ako tieň vynorila postava čierneho muža v hnedom jednoduchom rubáši prepásanom v drieku čiernou šatkou. V tme mu zasvietili oči a zuby.

„Všetko v poriadku? Bál som sa, že vám niečo vošlo do cesty.“

Tenger kývol rukou.

„Všetko je, ako má byť. Dostaneme sa dovnútra?“

„Vojaci zobrali zbrane a odišli. Stráž tvorí posádka desiatich mužov.“

„Dobre, poďme na nich,“ ozval sa Barabášov hlas. „Už sa neviem dočkať, kedy konečne budeme bojovať.“

„S holými rukami?“ zahriakol ho Malik. Vodca rebelov prižmúril oči, a kým stihol niečo povedať, zastavil ho Tengerov hlas.

„Prichystal si zbrane, Malik?“ Kývol na nich rukou.

„Poďte za mnou.“

V susedstve so zbrojnicou sa nachádzal malý domček, kde ukrýval truhlicu s mečmi a kopijami. Pred ich očami ju otvoril.

„To je všetko, čo som zohnal.“

„Bude stačiť,“ Barabáš sa dostal dopredu v jeho ruke sa vzápätí objavil dlhý zahnutý meč s kostenou rukoväťou. Zvyšok zbraní si rozdelili medzi sebou. V rukách sa im zaskveli bojové sekery, zakrivené dýky s kovovou rukoväťou, krátke aj dlhé meče.

„Obídeme budovu zozadu a napadneme ich.“

Rebeli s Tengerom a Malíkom sa ako tiene šinuli z oboch strán budovy smerom ku vchodu, kde postávali gorinskí vojaci. Útok rebelov nasledoval nečakane, dostali ich do obklúčenia a ľahko premohli. Stratili pri tom iba jedného muža a utržili zopár škrabancov.

„Niet nič lepšie ako porážať Gorin,“ utrúsil poznámku vodca rebelov, ktorý sa konečne cítil vo svojom živle. Byť zavretý medzi štyrom stenami mu nesesedelo.

Zbrojnica teraz patrila im. Prechádzali chodbami, kde svietilo iba slabé sliepňavé svetlo faklí na stenách. Pôsobila takmer prázdne, lebo väčšinu zbraní zobrali vojaci, no zásoby im aj tak bohato postačovali. Mohli si vyberať z bojových sekier, mečov rozličných druhov, našli celé množstvo brnení chrániacich hrud', ruky aj holene nôh.

„Kde je srdce drakana?“ nadhodil Barabáš.

„Dole,“ naznačil Malik, aby ho nasledovali. Zišli širokým schodiskom o úroveň nižšie, kde sa nachádzala rozsiahla hala, uprostred ktorej sa nachádzala truhlica podobná sarkofágu s dlhými nosnými tyčami z oboch strán, ktoré sa ťahali do dĺžky niekoľkých krokov.

„Srdce drakana.“

Všetky pohľady smerovali k zvláštnej veci, ktorej význam sa dal iba ťažko pochopiť.

„My kňazi v chráme sme kedysi dávno mali na starosť aj ochranu mesta, kedy si jeho zakladatelia mysleli, že iba strach z boha dokáže ľudí zadr-

žať. Neskôr vzniklo kráľovské vojsko a z kňazov sa stali nástroje na vykonávanie obetí, rituálov a prednášanie modlitieb. Toto je upomienka na predošlé časy.“

„Naozaj je to jeho srdce?“

„Je aj nie je,“ odvetil bratovi Tenger. „Najskôr nepochádza z ozajstného drakana, ale jeho sila sa vyrovná stovkám drakanov, rozsieva oheň a otriasa zem ako nič na svete. Len je potrebné vedieť ako ju prebudit’,“ podotkol.

„Zničí to bane?“

„Takej sile ani kameň neodolá.“

„Budeš to vedieť prebudit’?“

„Viem to, ale do baní nepôjdem. Malik to dokáže,“ ukázal na svojho priateľa, povedie vás. Nieкто musí ostať tu, zachrániť Nebeské dievča a zabiť emisára Alta.“

„Ostanem s tebou, Tenger,“ neváhal vodca rebelov. „Aj ja,“ pridala sa Edmund. Nasledoval ich Franov, Emirov a Ismailov hlas.

„V Palácovom meste nemôžeme byť nápadní. Viac ako traja ta nepôjdeme. Do baní je potreba veľa mužov. Pozri sa na srdce. Desiati muži ho s ťažkosťami zdvihnú.“

„Dobre,“ ozval sa Barabáš. „Vy traja a ostatní pôjdete s Malikom a srdcom drakana do baní. Ja s Tengerom sa postaráme o zvyšok.“

Jeho pohľad padol na Edmunda. „Ty pôjdeš taktiež s nami.“

Muži sa plecami opreli o nosné tyče a vyzdvihli srdce drakana. Sprevádzali ich povzdychy.

„Namojveru ťažké ani skala.“

„Tri skaly.“

„Podme chlapi, nie sme na trhu,“ popohнал ich Barabáš. Srdce sa im podarilo vyniesť von zo zbrojnice, kde ich čakal prichystaný nákladný voz slúžiaci na prepravu ťažkých nákladov. Jeho zadná časť sa otvárala do rampy, ktorou sa dalo vyliezť hore. Ťažký náklad dosadol na plošinu voza.

„To by sme mali,“ povedal spokojne Malik, ktorý si už sadal za záprah so šiestimi koňmi, keď sa z tmy náhle ozval hlas gorinského vojaka.

„Čo sa to deje? V mene Argona povedzte, kto ste!“ V momente sa pred ním zjavil Tenger s premileným výrazom na tvári, aký si zvykol nasadiť, keď sa pohyboval v chráme.

„Pomoc najvyššia našej armáde posvätená kňazmi boha Fatura ide zažať oheň na nepriateľa.“ Vojak si ich zvedavo pozrel, neodvážil sa protirečiť kňazovi.

„V tom prípade nech Fatur sprevádza vaše kroky.“

Ozvala sa rana. Fran ho trafil do hlavy ťažkou palicou. „O nepriateľa menej.“

„Podme!“ zavelil Malik. „Nemáme čas nazvyš.“ Na voz vyskákali šiesti rebeli, zvyšok šiel popri ňom. Dal sa do pohybu smerom do spleťtých uličiek mesta, ktorými obradne prechádzal tak, aby nevzbudil ani najmenšiu pozornosť.

Na okraji mesta sa zvrhol tak, aby sa vyhli hradbám, kde prebiehali nemilosrdné boje. Horeli vysoké ohne, ktoré ožarovali žltými a oranžovými svetlami nočnú oblohu sprevádzané rinčaním ocele a pokrikmi stoviek hlasov zápasiacich vojakov.

„Prebijú sa dovnútra?“ spýtal sa Fran hľadiac na vysoké hradby, ktoré odolávali útokom. Malik sa zadíval tým smerom.

„Čaká ich ťažký boj.“

„Zoberiem časť mužov a napadneme ich zozadu, aby sme otvorili hlavnú bránu,“ nadhodil Emir. Malik sa nad jeho slovami zamyslel.

„To vôbec nie je zlý nápad. V tejto zbroji vyzeráte ako gorinskí vojaci, nebudú vedieť, kto ich napadol.“

„Presne tak,“ usmial sa Fran.

„Dobre.“

Časť rebelov zamierila k hlavnej bráne do mesta, zvyšok sa viezol na voze starým nepoužívaným kanálom nebadane von z mesta. Čoskoro sa ocitol na rovine a smeroval k baniam.

Pri zbrojnici ostala osamotená trojica. Hľadela smerom k Palácovému mestu, ktoré od zvyšku Gorinu oddeľovala široká vodná priekopa, takže sa nachádzalo na ostrove vnútri mesta.

„Dostaneš nás tam?“

„Pokúsim sa,“ odvetil Tenger.

„To neznie veľmi presvedčivo,“ neodpustil si Barabáš poznámku.

„V tejto chvíli máš jedinou istotu – smrť, a tá nestojí za veľa.“

„Radšej by som sa jej vyhol.“

„Niečo sa deje,“ ozval sa Edmund.

„To viem aj sám,“ odvrkol vodca rebelov.

„Vy tomu nerozumiete. My Chodci máme schopnosť vidieť veci, ktoré ostatní ľudia nevidia.“

„O tom som už niečo počul. Čo si teda videl?“

„Diana, Nebeské dievča je v nebezpečenstve.“

„Čo tým myslíš?“

„Emisár Alta sa jej zmocnil a kamsi ju zavliekol.“

„Ako je to možné?“ nerozumel Tenger.

„Vie o nás a vie aj to, čo zamýšľame.“

40. kapitola – Nová sila

Voz so srdcom drakana uháňal k horám, v ktorých sa nachádzali melanitové bane. Malik šľahal bičom kone, ktoré sa hnali, ako len vládali. Nemohol strácať ani zlomok času. Za sebou videl horiace hradby mesta, kde sa stretli Uldinovia a nomádi, aby porazili zlo Gorinu. Malik dobre poznal okolie, a tak použil skratku cez vyschnuté údolie severne od mesta. Cesta k baniam sa tak skrátila na polovicu. Posledných niekoľko sto metrov ho prepadával strach z toho, ako dopadne stret s gorinskými strážami baní. Niesli ťažký náklad, ktorý by iba ťažko unikol ich pozornosti, no pri baniach ho čakal prekvapivý pohľad. Otroci, ktorí v nich pracovali, obsadili kamenisté hory. Už z diaľky videl ich vychudnuté postavy voľne prechádzať sa priestranstvom, posedávali na skalách, ktoré sa v nočnom svetle sfarbili do žltých svetiel ohňov. Keď uvideli prichádzajúci voz, zbystrili pozornosť. Mysleli si, že ide o gorinských okupantov, ale Malikov hlas ich zastavil pred tým, než stihli na nich zaútočiť.

„Sme na strane Nebeského dievčaťa. Ideme od mesta sem, aby sme raz a navždy mohli pokoriť Gorin. Kto je na našej strane, nech zloží zbraň a pomôže nám.“

„Ako vám máme veriť? Čo ak ste s nimi spolčení a chcete nás zajať?“ ozval sa hlas starého muža s bielymi vlasmi a pokožkou pripomínajúcou kôru starého stromu.

„Musíte nám veriť, nie je iná možnosť,“ vysvetľoval im Malik, no nezabíval sa podozrievavých pohľadov. V ich rukách uvidel ostré kusy skál.

„Nechajte to na mňa,“ vystúpil zo zadnej časti voza Mengus. Jeho tvár vyzerala ani bleskami zbrázdnená krajina plná hlbokých zárezov a vystupujúcich terás. Jeho biele slepé oči v tme svietili zvláštnym tlmeným svetlom, ktoré ľudí upokojilo.

„Moje meno je Mengus. Celý život som prežil v horách, skrýval sa pred zlobou ľudí a najmä pred Gorinom, ktorý nepoznal zľutovanie. Teraz cítim nádej, ktorá je blízko, ale ešte vždy ďaleko. Záleží iba od nás ľudí, či nájdeme vykúpenie a záchranu. Toto je neobyčajná chvíľa. Tam,“ ukázal smerom odkiaľ prišli. „na mestských bránach zúria boje. Gorin bol napadnutý. Nastala jeho posledná hodina. Nebeské dievča spojilo naše sily, cítite to?“ pozdvihol ruky. V nočnom svetle vyzeral Mengus ako svätec, či posol pravdy.

„Búrky ľudí, blesky duše, rieky slz, púšť našich tvárí a zore očí – prevravte v túto chvíľu, spojte nás vedno v jedno silné telo,“ zahrmel ohromným hlasom.

Mengus mal vyvrátený zrak do svetov, ktoré poznal iba on sám. Cítil pred sebou more hláv, z ktorých sálala nová sila. Ľudí čosi pohlí a vystreli ruky k nemu.

„Prinášame sem srdce drakana, čo raz a navždy ukončí vaše utrpenie v temných baniach, ktoré sa stali vašimi okovami. Zničíme nepriateľa, jeho silu a bohatstvo a zosadíme falošných bohov.“

„Zničiť bane! Zničiť bane!“

Výkriky sa vzniesli do noci. Leteli ako vtáci slobody, dávali ľuďom nádej. Lenže podchvíľou ustali. Malik stojaci pri Mengusovi uvidel, že z tmy za za ich chrbtami sa vynorila gorinská hliadka v plnej zbroji. Uprostred nich sa čosi zalesklo a vyletelo smerom k nim. V tom momente Mengusa prebodol šíp. Jeho mŕtve telo sa prepadlo na zem k nohám prekvapených otrokov. Trvalo iba krátko, než sa zúrivo vyrútili proti hliadke držiac v rukách všetko, čo mohlo poslúžiť ako zbraň.

41. kapitola – Chyba v programe

Trojica prešla od zbrojnice cez vodnú priekopu po úzkom moste, dostala sa cez Kvetinovú bránu do Palácového mesta, kde ich strážcovia, ktorí poznali Tengera, pustili bez odporu. Ocitli sa v Imperiálnych záhradách.

„Vravíš, že vieš, kde je emisár?“ zaznel v tme Barabášov ostrý hlas.

„Niečo dokážem vidieť, ale je to nejasné. Musím sa sústrediť.“

„Koľko času potrebuješ na to sústredenie? Nechcem ťa plašiť, ale až sem počuť boj, ktorý prebieha pred bránami mesta,“ dobiedzal netrpezlivý vodca rebelov.

„Tvoje slová mi nepomôžu. Musím sa sústrediť.“

„No dobre, počkáme,“ ustúpil, no vzápätí mu nedalo, aby nedoložil:

„Ale sústred' sa rýchlo.“

Edmund zatvoril oči. Pred sebou videl spleť ulíc a budov Palácového mesta, ktoré zo všetkých strán objímala voda. Podobalo sa na prepletenú sieť s tisícami chodbami a miestnosťami, ktoré ho miatli. Ponáral sa čoraz hlbšie do vnútorných predstáv, ktoré sa začali meniť a preskupovať. Šiel nimi, hľadal, ale vždy ho čosi zastavilo a stiahlo späť. Bolo to vyčerpávajúce. Otvoril oči.

„Nedokážem to,“ oznámil sklúčene.

„To nám veľmi nepomôže,“ povedal nespokojne Barabáš. Tenger si Edmunda pozorne premeral.

„Viem, že to dokážeš,“ povzbudil ho. „Máš času, koľko ho potrebuješ. Sústred' sa.“

„Skúsím to ešte raz.“

Opäť zatvoril oči. Musíš veriť, dohováral si.

Svet za očami sa náhle prepadol kamsi hlboko. V jednu chvíľu všetko sčernelo, spleť sa skoro vytratila, no vrátila sa opäť do jeho pohľadu a vtedy uvidel žiarit' svetlo. Bolo nejasné, strácalo sa, ale vždy ho zachytil v poslednú chvíľu. Bolo ako svietivá muška za teplej letnej noci, ktorú keď priveľmi silno schytil, zhasla. Opatrne sa jej dotkol a v tom do neho prešla sila z toho svetla.

„Ako si na tom? Už niečo vidíš?“ Dorážal Barabáš.

„Zdá sa mi, že áno. Je to nejasné, ale je tam svetlo, okolo ktorého krúži čierny mrak. Nad ním je niečo zvláštne. Ťažko sa to dá popísať. Možno veľký zlatý vejár. Pripomína loď.“

„Palác slnka,“ ozval sa rozhodným hlasom Tenger. „Že mi to nenapadlo. Má strechu zo zlata. Sídli v nej kráľ. Tam musel ísť Moser.“

„Dostaneme sa tam?“ spýtal sa Barabáš brata.

„Pre obyčajných smrteľníkov tam nie je prístup, ale v tejto chvíli, keď je mesto hore nohami, to môžeme skúsiť. Tvárme sa nenápadne. Ľudia ma tu poznajú.“

„Pamätaj na toho emisára, určite sa bude brániť, aby sme sa ta dostali.“

„Nie, nebude. Čaká nás,“ ozval sa Edmund.

„V tom prípade nemáme na čo čakať.“

Strechu Paláca slnka mali na dohľad. Jej jasnú zlatú farbu bolo vidieť aj v nočnom čase, keďže v okolí paláca horeli ohne, ktorých žiara sa akoby spájala s jej odleskom. Cesta k palácu viedla cez spleť uličky Palácového mesta. Dostali sa k vnútornej hradbe v severnej časti, uprostred ktorej prešli Bránou hrdinov a dostali sa na rozľahlé námestie. Na jeho konci trónil palác. Rozliehal sa v ohromnej dĺžke a výške cez celé námestie. Jeho vysoké múry sa takmer dotýkali nočnej oblohy. Aj Barabáš ostal stáť v nemom úžase.

„Tu som mal byť už dávno. Musí to byť množstvo zlata.“

Edmundovi zovrelo žalúdok. Palác mu narastal pred očami a spolu s ním aj strach. Cítil, že sa udeje niečo, s čím doposiaľ nemal dočinenia. Snažil sa to vo svojom vnútri odhaliť, ale narazil iba na nepriechodný múr. Pred sebou videl uháňať Tengera s Barabášom, ktorým rúcha viali v potmenenom svetle. Prechádzali prostriedkom námestia, ktoré bolo v tejto chvíli prázdne. Všetci vojaci bojovali na hradbách, zatiaľ čo Palácové mesto takmer zívalo prázdnotou.

Dostali sa k ťažkým bronzovým dverám. Pred vstupom dovnútra stála stráž s prekríženými kopijami a zahnutými mečmi za opaskom.

Barabáš sa dotkol rukoväte meča pripravený na boj, ale len čo sa k nim priblížili, stiahli kopije k sebe a nechali ich vojsť. Odchýlili ťažké dvere.

Za vchodom sa nachádzala krátka predsieň, otvárajúca sa do sály, kde obyčajne kráľ prijímal hostí. Kráľovská sála sa podobala obrovskej kamennej lodi, ktorej strecha stála na vysokých štíhlych stĺpoch, zakončených korunami kamenných stromov podopierajúcich klenbu. Popri stĺpoch stáli zvláštne hranaté sochy bojovníkov. Nemali jasné črty tváří. Namiesto očí mali jednoduché čierne diery, nos bol znázornený iba náznakom dvomi čiarami a ústa vyzerali ako štrbiny. Mali mohutné hranaté ramená hrubými prstami držiace meče, široký hrudník, o ktorý si ich opierali, poschodovité brucho a zjednodušené obdĺžnikové nohy nie nepodobné tehlám.

Pod ich prísny zrakom vošli dovnútra. Ich kroky sa ozývali v prázdnej sále. Edmund ešte nikdy v živote nevidel niečo tak veľké. Barabáš držal v rukách meč a zakrivenú dýku, Tenger takisto nenechal nič na náhodu.

„Čo ak je to pasca?“ zastavil sa Barabáš a zavetril ako vlk. „Niečo mi tu nevonía.“

„Ani mne,“ pridal sa Edmund.

Na konci sály svietil zlatý trón. Od operadla ako vejár na všetky strany vychádzali zlaté lúče. Nad trónom sa do výšky ťahal baldachýn z

jemne tesaného kameňa, na ktorého strieške stála socha Fatura. Postava boha stála vzpriamene, nohy mala pri sebe, hlava s nejasnými črtami sa skláňala k tomu, čo držala v rukách. Nachádzala sa tam guľa s ohňom uprostred. Trón pod baldachýnom sa javil maličký, nepatrný. Sedel na nej kráľ Argon, opieral sa o lakeť, ku ktorému sa zvažoval zvyšok tela. Pozoroval ich prázdnyimi očami, ako keby spal a bdel zároveň. Z bočnej lode zbadali Mosera vedúceho Nebeské dievča v okovách. Hodil ju o kamennú dlážku pred trónom.

Diana mala na sebe bledomodré ľahké rúcho zakrývajúce ju od hlavy až k nohám. Pozrela na nich. Už z diaľky videli jej melanitom žiariace ružové oči. Bol v nich bôľ a útrapy, ktoré pociťovala v blízkosti emisára.

„Ju hľadáte? Smiešna mulovská bohyňa.“

Jeho hlas sa hrozivo rozliehal v obrovskej sále.

„Môžete si po ňu prísť,“ uprostred vety urobil krátku teatrálnu prestávku, „samozrejme, ak vám Fatur dovolí vziať si ju.“

„Nič také nie je, to dobre viete,“ ozval sa Edmundov hlas. Snažil sa zo všetkých síl vzdorovať tomu človeku. Predstavoval zlo, ktoré postihlo Chodcov, ľudí a aj jeho. Kvôli nemu zomrel Kliment a takmer prišiel o život aj on.

„Vzdajte to,“ pridal sa Tenger. „všetko vieme. Ľudia sa proti vám vzbúria.“

Moser sa rozosmial.

„Nebojíš sa Fatura?“

Pokýval hlavou.

„Ani ty, Tenger, jeho kňaz? Aká chyba,“ zalomil rukami. „Mohol by sa nahnevať. Nechcete predsa byť v nemilosti boha.“

„Svojho boha si nechajte.“

„Ale, ale. Fatur vie byť milostivý, no dokáže aj trestať.“

„Prestaňte s tým divadlom. Vieme všetko, o svete pred sopkou aj o Alte.“

Moser sa zatváril prekvapene, i keď z jeho tváre neschádzala teatrálnosť.

„Čo viete, ma nezaujíma. Nie ste prví, ktorí to vedia a vidíte, Faturevi sa nič nestalo. Pozrite sa na neho,“ ukázal na sochu za sebou. Týčila so do výšky až celkom k stropu. Oproti nemu sa zdali nesmierne maličkí.

„Pozrite sa na Fatura ako pevne drží zem v rukách. Povedali by ste, že je na to potreba božská sila, ale opak je pravdou – zem je ľahká. Smiešna a odsúdená na to, aby slúžila silnejším.“

Prešiel popred trón. Mal živé, ľahké pohyby. Jeho čierny plášť sa za ním vlnil.

„Fatur je skutočným spasiteľom ľudstva. Či tomu veríte alebo nie. Zachránil svet, ktorému hrozil zánik. Ľudia by sa zmenili na zvieratá, nebyť jeho. Viete, aký bol svet pred ním? Brat zabíjal brata, deti rodičov. Svet sa rútil do nešťastia. Sopka, zemetrasenia, ohnivý moria, horúčavy, ničili všetko. Svet zanikal, zomieral. Potom sa vynoril on. Vlastne nebol jediným, bolo nás viac – Alt’anov, ktorí začali zachraňovať zem a to, čo z nej zostalo. Bez nás by nebolo nič. Potom sme si uvedomili, že v

porovnaní s ostatnými sme príliš mocní, a to nás zaväzovalo. Využili sme šancu vytvoriť nový, lepší svet. Potom už len stačilo ukryť sa za jeho, Faturovu masku.“

„Lepší svet? Choďte sa pozrieť von a uvidíte váš lepší svet,“ nedal sa Edmund.

„Nie, nerozumieš tomu. Ľudia majú predstavu, že boh by mal byť len dobrý a starať sa o svoje ovečky ako dobrý pastier, lenže v tom prípade by prišiel o svoju skutočnú moc. Ak by sme k vám boli dobrí a splnili vám všetko, nič by sme nezmenili. Ľudstvo by stálo na mieste. Museli sme vás organizovať, pretvárať a usmerňovať, aby sme dosiahli vyššie ciele.“

„Vyššie ciele? Myslíte melanit?“

„Vidím, že poznáš pravdu. Áno, ide nám o melanit. Je to priam zázračná látka. Takmer nekonečný zdroj energie a navyše je tvárnou hmotou, z ktorej môže vzniknúť prakticky hocičo. Obsahuje v sebe základné stavebné prvky hmoty v dokonalom usporiadaní. Tomu však nebudete rozumieť. Občas zabúdam, že rozprávam s obyčajnými ľuďmi a nie so seberovnými.“

Jeho pohľad sa do nich zapichol. Bol plný pohrdania.

„Mýlite sa v nás. To je vaša najväčšia chyba.“

„Ste len vši, ktorých sa rýchlo zbavíme a dáme Gorin zasa do poriadku. Nikto nikdy nebude o vás vedieť ani o vašich smiešnych pravdách.“

„Mýliš sa,“ do Tengera vošla zlosť.

„Priateľu,“ namieril oči na Tengera. „Myslel som, že je v tebe viac. Bol si mladý a na vysokom mieste v chráme. Skvelý začiatok. Myslel som si, že ti ide iba o prospech a moc, ale zmýlil som sa. Si rovnako naivný ako títo dvaja. Svet nezmeníš.“

„Ale zmením,“ vytiahol meč. Barabáš takisto vytiahol ostrie.

„Ak mám tomu dobre chápať, idete na mňa zaútočiť?“

„Presne tak.“

„Uvedomujete si, že ide zaútočiť na svojho boha!? Na mňa neplatia tie vaše meče. Nie. Boha nezabiješ, on je všemohúci. Mali by ste to vedieť, lebo keď ho nahneváte, nedopadnete dobre.“

Barabáš si odplul.

„Rozpáram ťa ako obyčajné prasa, ty boh, všivavec!“

„Stačilo! Už ste ho nahnevali,“ škrtol palcom a ukazovákom.

V tej chvíli sa čosi stalo. V sále sa ozval pukot, ktorý sa odrážal od stien. Ohliadali sa okolo seba, odkiaľ by mohol zvuk prichádzať. Sála sa otriasala.

„Sochy!“ ukázal Edmund na sochy bojovníkov, ktorí stáli pri stĺpoch.

„Ožívajú!“

„Presne tak,“ ozval sa pobavený hlas emisára. „Ožívajú. Alebo lepšie povedané, roboty sa zapli. Vy si myslíte, že by sme vás nechali bez dozoru? Sú to naše výtvary,“ kochal sa pohľadom. „I keď ide o staršie modely, technika je v nich precízna, to mi môžete veriť.“

S údivom hľadeli na oživené sochy, ktoré emisár nazval robotmi. Kameň z povrchu sôch opadal a pred nimi sa odhaľovalo ich dokonale hladké kovové telo. Pohybovali sa zľahka takmer ako živé tvory. Obstúpili ich zo všetkých strán.

„Nemáte ani najmenšiu šancu proti nim bojovať,“ Moser sa obrátil k Tengerovi.

„Škoda tých poľovačiek, ale bol si mizerný kňaz. Už si viac nevyrazíme. Teraz uvidíš hnev boha.“

„To sa uvidí,“ vykrikol a rozbehol sa na Mosera. V tej chvíli ho schytil robot a vyzdvihol do vzduchu. Bránil sa proti jeho pevným kovovým prstom, pokúšal sa zo všetkých síl roztvoriť zovretie, ale nepohol ním ani o najmenšiu piad'. Veľká ruka sa vo vzduchu otočila a hodila ho o kamennú dlážku. Zvíjal sa v ukrutných bolestiach. Čoskoro Tengerov hlas ustal.

„Za to budeš pykať,“ precedil Barabáš. Chystal sa vyraziť proti emisárovi, ale Edmundova ruka ho zastavila.

Moser prešiel popred trón a otočil sa smerom k nim. „Povedzte mi jednu vec: Ako ste dokázali poraziť drakana, to mi nejde do hlavy.“

„Sme silní a nezdolateľní ako hory,“ povedal Edmund a kútikom oka pozrel na Barabáša. Chcel Mosera zahovoriť. „Nezľakneme sa ničoho.“

„Nikto nie je silný ako hora,“ odbil ho chladným hlasom Moser. „S týmito rečami choďte medzi mulov, ale mne s nimi dajte pokoj. Pýtam sa ešte raz: Ako ste porazili drakana?“

„Aj vietor sa nás bojí a slnko nám dláždí cestu. Sme neporaziteľní bojovníci.“

„Naozaj? Neporaziteľní bojovníci? Nezahrávaj sa so mnou! Nikto si nebude zo mňa robiť žarty. Som Alt'an, tvoj boh a budeš ma počúvať. Je ti to jasné?“ zakončil s vyhrážkou v hlase. „Teraz mi povedz, ako ste porazili drakana?“

„Naše šíky sú neporaziteľné a naša odvaha nekonečná. Prišli sme pred drakana a on sa pred nami poklonil.“

„Zlá odpoveď.“

Prešiel k stene, kde bola opretá drevená palica. Vzal ju do ruky, pot'ažkal si a z celej sily zasadil ranu Barabášovi do chrbta, ktorý v bolestiach padol k zemi. „Ešte stále sa chcete so mnou zahrávať?“

Nikto sa neozval.

„Ty, ukázal na Edmunda. Kto si?“

„Som Edmund Jazerný, Chodec. Bojujem za pravdu, ktorú vy chcete ukryť pred ľuďmi.“ Hľadel Moserovi priamo do jeho jasne belasých očí. Boli chladné, až ho striaslo.

„Chodec,“ zopakoval emisár. V jeho ústach slovo znelo zvláštne. „Tebe sa podarilo prežiť? Vyslal som proti vám strážcov poriadku, a ty si im prekĺzol. Nemám rád nedokončenú robotu. Nabudúce ich vylepšíme, o to sa postarám.“

Kráčal okolo Edmunda. „Chodci. Vás som nikdy nemal rád. Stali ste sa chybou v našom svete. Rakovinou. Nerátali sme s vami, no vy ste sa

ukázali a začali hľadať stopy z minulého sveta. Vaše učenie sme mali ukončiť už pred storočiami.“

Emisár si pohladil hladkú tvár. „Ty si posledný. Chceš vedieť pravdu? Poviem ti ju. Tento svet je náš a nikomu nedovolíme, aby si na neho nárokoval. Nikomu!“ zvriskol, že sa jeho hlas ozýval v celej sále. „Chcete vojnu proti Altu? Porazíme vás. Bez mihnutia oka vyhladíme hoci aj milión mulov, lebo tento svet je náš. My o ňom rozhodujeme. Počuješ, Chodec? My sme vaši bohovia. Budete sa k nám modliť ako aj vaši otcovia a potomkovia. Na vás si už nikto nespomenie. O to sa už postaráme.“

„Nie! Toto je len začiatok.“

Emisár pokýval hlavou. „Nie. Je to váš koniec. Vaša bohyňa teraz zomrie a s ňou aj nádej.“ Prešiel k Diane, ktorá všetko pozorovala. Schytil ju za zápästia.

„Nebeské dievča,“ vytiahol nôž. Čepel' zasvietila pre jej očami, prešla k lícu, do ktorého sa zaryla. Potiahol ňou od lícnej kosti k brade. Otvorila sa rana, z ktorej vytekol prameň čirej tekutiny. Moser sa rozosmial na plné ústa. „Melanit ju premenil. Iba málo z nej ostalo ľudského.“

Priložil jej nôž k srdcu. „Rozlúč sa so životom.“

Moserova ruka sa v polceste zastavila. Čosi ju zdržalo. „Čo to má znamenať?“ zvriskol prekvapene. Za sebou zbadal robota, ktorý ho zastavil. „Pusti mi ruku!“ prikázal mu, ale ten ho nepočúval. „Vykonaj!“

Robot nereagoval na emisárov príkaz. „To nie je možné, že by chyba v programe?“

„Nie,“ ozvalo sa dievča a očami dalo príkaz robotovi, ktorý ju počúvol. Schytil Mosera a hodil ho na dlážku miestnosti.

„Oni ma počúvajú.“ kývla prstom a v ten moment sa jej uvoľnili okovy.

„To nie je možné, to nie je možné!“ opakoval Moser neprestajne dookola. Siahol do vnútorného vrecka, odkiaľ vybral fázér.

„Čo povieš na toto?“ Napriahol ruku k Diane a zaškeril sa. Zatlačil spúšť. Fázér zasvietil belasým svetlo, ktoré vystrelilo na Dianu.

Náboj sa pred dievčaťom v poslednej chvíli zastavil. Malo ho priamo pred svojimi očami. Zmenil sa do tvaru svietiacej gule, ktorá sa pred ňou točila, zdvihla ruky, pohrávala sa s ňou. V Moserovej tvári narastal údiv.

„Ty nie si človek!“ vykrikol. V tom guľa s nábojom na neho vyletela a zasiahla ho. Bezvládne emisárovo telo prepadlo na zem. Za múrmi kráľovskej sály sa ozval ohromný výbuch, ktorý zatriasol múrmi. Edmund s Barabášom prekvapene pozreli na Nebeské dievča.

„Melanitové bane boli zničené. Otroctvo sa skončilo.“

42. kapitola – Olymp

Zástupcovia vlády sa stretli v Zrkadlovej sieni Domu úsvitu, ktorá sa nachádzala uprostred Alta. Už na prvý pohľad vyzerala nenápadne, a predsa bola Olympom, v ktorom zasadalo novodobé božstvo. Svojím zovňajškom sa nelíšila od ostatných budov. Mala rovné steny aj strechu a veľké okná siahajúce od zeme až k stropu. Interiér bol pokrytý mramorom, na ktorom viseli zrkadlá, ktoré budili dojem, že ich je v skutočnosti viac než päť. Uprostred stál ťažký kovový stôl v tvare kruhu. Vláda zasadla kvôli posledným mimoriadnym udalostiam.

„Už dlho sme nemali tak zložitú situáciu,“ začal predseda Ruben. Mal chudé vyschnuté telo, koža mu prevísala cez spodnú čeľusť, že pripomínal jaštericu a pery sa mu premenili na jednu nevýraznú líniu. Pri jeho sto šesťdesiatich rokoch jedine čierne oči pôsobili živo.

„Zdá sa, že sme prišli o Euráziu. Už ich nezastavia ani holografickí drakani,“ zahromžil Jacob, ktorý bol zo všetkých najmladší. Hoci už ťahal na osemdesiat.

„Pošleme na nich roboty,“ snažil sa situáciu zachrániť Mann a pozrel na Rubena, ktorý si pri premýšľaní hladil bradu.

„Nie! To Nebeské dievča ich dokáže ovládať. Z nejakého dôvodu v nej prebehla mutácia, voči ktorej sme bezmocní. Dokáže im vstúpiť do kódu a prinútiť správať sa podľa jej príkazov. Navyše vidíme nesmierne výky-

vy polí,“ namietol predseda. „Stali sa extrémne nepravdepodobné udalosti, ktoré sme nedokázali predvídať. Všetko začali Chodci, potom zrada jedného z nás.“

„Štatisticky niečo také muselo prísť,“ ozvala sa Uma vo svojom atypickom plášti s ostrým strieborným golierom.

„Kvôli tomu sme zaviedli všetky bezpečnostné protokoly, aby sme tomu predišli.“

„Aká je situácia teraz?“ spýtal sa Ruben.

„Zlá. Nové učenie sa šíri nesmierne rýchlo. Mulovia ničia Fatureve chrámy a modlia sa k Nebeskému dievčaťu. Nedokážeme proti nemu zakročiť. Naše technológie sú proti nej bezmocné. Faturevo náboženstvo sa stáva zastaraným.“

Nikomu sa nepáčilo, že sa rúca starý poriadok v Eurázii.

„Chcete povedať, že sme prišli o náboženstvo?“

„Presne tak.“

„Dočerta! Ako sa to mohlo stať?“

„Existovalo príliš veľa premenných, veľa chýb v systéme. Nemohli sme očakávať, že nás zradí ktosi, kto patrí k nám a splodí dieťa so ženou mulov. Navyše tá mutácia.“

„Môžeme v Eurázii vyhubiť mulov a nasadiť nových,“ ozval sa Lee, ktorý sa nedokázal zmieriť s tým, že práve v čase, kedy sedel vo vláde, sa udiali tieto neprijemné udalosti. Patril k členom jednej z najvplyvnejších rodín, ktoré mali právo byť bohmi na niektorom z dedičných ostrovov, kde si vytvorili civilizáciu podľa svojich predstáv. Bolo o ňom

známe, že na svojom ostrove je krutým bohom. Keď jeho obyvatelia zničili jemu zasvätený chrám, tak v hneve vyhubil polovicu civilizácie. „Dáme im aj nové náboženstvo, nové legendy a stvoríme aj nové kráľovstvá.“

„Myslíte, že je to dobré riešenie?“ spochybnil jeho názor Ruben. „To by sme museli zabiť milióny.“

„Nechajme ich tak a uvidíme, ako sa vyvinú. Ostávajú nám ešte ďalšie kontinenty, kde civilizácie nemajú ani poňatie, čo sa stalo v Eurázii,“ protirečila Uma.

„Musíme si dávať pozor. Určite budú pokusy preniknúť aj do iných zemí. Nesmú sa dostať do inej časti sveta.“

„Uzavrieme koridory. Posilníme na nich hliadky,“ namietol Lee.

„Prišli sme o dôležitú melanitovú baňu.“

„Zatiaľ máme dostatok zásob. Prieskumné hliadky objavili melanit aj na iných planétach,“ zakončil Ruben a vstal. Premeral si ostatných členov vlády.

„Uzavríme to. V skutočnosti sme až tak o veľa neprišli. Nehrozí nám prakticky žiadne nebezpečenstvo. Dosiahli sme najvyšší stupeň spoločnosti. Kedysi mali ľudia za najvyšší cieľ stať sa kráľom, no pre nás je to smiešna figúrka. Ak hovoríme, že sme bohovia, znamená to, že nimi naozaj sme. Nie je to len ilúzia. Keď nad tým rozmýšľam, každý boh bol aj milosrdný. Možno je čas, aby sme vyskúšali, čoho je ľudstvo schopné. Konieckoncov, neunavuje vás už tento svet? Potrebujeme výzvy, lebo

potom začneme upadať. Máte strach z mulov, ktorí sa oslobodzujú? Sme natoľko silní, že sú pre nás iba mravce.“

„Lenže prídeme o kontinent.“

„Ach, tá vaša malichernosť. Trápi vás kontinent a pritom máme pred sebou celý vesmír. Čoskoro budeme kolonizovať nové solárne systémy. Budeme potrebovať mulov. Alt'anov je primálo na tak veľkú úlohu a dobre viete, že si nemôžeme dovoliť nárast počtu obyvateľov.“

Bol to koniec. Posledné udalosti ich príliš zamestnávali. Javili sa ako zlý sen, ale už bolo po všetkom. Poradia si aj s touto situáciou. Ruben opustil Dom úsvitu s dobrou náladou. Už sa nemohol dočkať dovolenky v Edene, ako nazýval svoj tropický ostrov, kde bol najvyšším bohom. Do očí mu zasvietilo slnko a oslepilo ho. Musel ich prižmúriť, aby si oči privykli. Na chvíľu si predstavil, aké muselo byť mulom a vidieť v celom svete znamenia od stvoriteľa a myslieť si, že práve on je jeho vyvoleným človekom. Aké patetické, pomyslel si. Bolo príjemnejšie byť bohom. Mohli ste si splniť aj ten najtajnejší sen. Stavali vám chrámy, obetovali najcennejšie, čo mali a zomierali za vás. Boli ste pre nich slnkom a mesiacom, okolo ktorých sa točil ich svet. Rodili sa a zomierali s myšlienkou na vás. Ruben sa nemohol zbaviť pocitu, že Alt'ania vytvorili naozaj dokonalú spoločnosť.

Prehľad postáv

Edmund

Pôvodne obyčajný bylinkár, je vytrhnutý zo svojho idylického sveta a musí čeliť realite, ktorú mu prezradil Kliment, posledný Chodec. Dozvedá sa o svete pred výbuchom sopky, ktorá zmenila všetko. Jeho úlohou je spojiť sily ľudí v boji proti falošným bohom – Alt'anom.

Kliment

Posledný Chodec. V sne sa mu zjaví obraz Borvisa, majstra Chodcov, ktorého kedysi poznal. Vyhľadá jeho syna, z ktorého urobí Chodca. Zomiera v nádeji, že Edmund je vyvolený, aby viedol odpor voči Gorinu.

Barabáš

vodca rebelov, ktorý zbíja na hraniciach Gorinu. Keď strážcovia poriadku vstúpili do mesta Chodcov, prizeral sa ako ich vraždia, ale nepomohol im. Edmund ho má presvedčiť, aby sa dal na jeho stranu a pomohol mu dobyť Gorin.

Diana

prezývaná aj Nebeské dievča. Je dcérou Alt'ana (Romera) a pozemšťanky. Dostáva sa do baní, kde ju ľudia nenávidiaci oficiálne náboženstvo

začínajú uctievať ako bohyňu. Vplyvom mutácie získava nové schopnosti.

Drakani

sú holografické bytosti určené na ochranu hraníc Gorinu. Pre ľudí predstavujú skutočné, živé bájne bytosti, ktorých sa obávajú. Alt'ania sa pri ich tvorbe inšpirovali drakmi.

Matilda

sova, ktorej Edmund zachránil život. Sprevádza ho na ceste. Edmund sa s ňou mysl'ou dokáže spojiť a komunikovať s ňou.

Moser

emisár z Alta. Je vyslancom Alt'anov v Gorine, kde z diaľky kontroluje dianie na Zemi, stará sa o bane, ktoré zásobujú Alto surovinami. Postupne sa dozvedá, že v melanitových baniach sa chystá vzbuera.

Ramona

kráľovná Uldinov. Skôr ju zaujme Edmund, než aby sa zaoberala kráľovskými povinnosťami.

Romero

narodil sa v Alte. Pracuje na prieskumnej stanici, ktorá monitoruje oblasť v Eurázii. Túži odísť a stať sa človekom zo zeme. Pri kontakte s ľuďmi sa nakazí vírusom. Pred smrťou prezradí Edmundovi skutočnú pravdu o svete, po ktorej už nie je pochyb, že Chodci majú pravdu.

Strážcovia poriadku

postavy zaodeté v čiernych plášťoch so špicatými kapucňami. Majú za úlohu nájsť a zabiť Chodcov. Ide o robotické postavy, taktiež výtvary Alta.